

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

En büyük . En küçük .
Ve ben, ortanca .
Kötü şans .

ORTANCA

Kirsty Applebaum

GENÇ
T
TİMİS

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı

Distopya | 6

Editör | Merve Okçu

Çeviri | Perihan Sevde Nacak

Kapak Tasarımı | Matt Saunders, Joel Holland

Kapak Uygulama | Esra Burak

İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Ocak 2021

Raf | 11 + Fantastik

Yayın No | 5086

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-3552-6

TİMAŞ YAYINLARI

**Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul**

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Matsis Matbaacılık

**Adres | Tevfikhey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi NO:51
Sefaköy/ İstanbul**

Tel | (0212) 624 21 11 / Sertifika No | 40421

© Kirsty Applebaum, 2019 © Matt Saunders, 2019 (kapak ve iç illüstrasyonlar)

© *The Middler* orijinal adıyla Nosy Crow Limited tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans ile anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Anonim Şirketi'ne geçmiştir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ORTANCA

Kirsty Applebaum

KIRSTY APPLEBAUM

Kirsty Applebaum Essex'de doğdu ve Hampshire'da büyüdü. Kitap satıcılığı, demiryolu sinyalizasyonu, taşıma bandından taş taşımak ve pilates öğretmek gibi farklı bir çok işi oldu. Şimdi tam zamanlı yazar ve Winchester'da, *Ortanca* kitabına ilham veren kelebek arazilerine yakın bir tepenin üstünde yaşıyor.

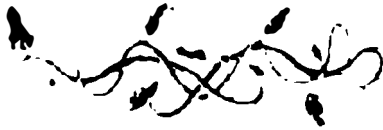
Ortanca, başta Korece ve İspanyolca olmak üzere pekçok dile çevrildi.

GİRİŞ

En büyüğümüz Jed, ilk doğan oydu.
En küçüğümüz, Trig, o da dört yıl sonra doğdu.
Ve ben, Maggie, ikisinin arasında doğdum. Ortanca,
kötü şans.

PAZARTESİ
1 EYLÜL

1. BÖLÜM

Yaz günlüğümü çekmecemden çıkarttım. Neredeyse bütün sayfalar aynı boyuttaydı. En son sayfaya bir Atalanta kelebeği çizmiştim. Siyah kanatlarının üzerinde kırmızı çizgiler vardı, tarlalarda gördüğümüz kelekler gibi.

Bütün sayfaları bir arada tutan sarı yün kurdeleyi düzelttim ve her şeyi düzleştirmek için ellerimle defterin kapağına bastırdım. En İyi Günlük ödülünü kazanmazdı –onu hep en büyükler kazanıyor– ama belki ikinci olabilirdi.

Günlüğümü aşağı götürdüm.

“Hazır mısın, Mags?” Trig ön kapıyı açmıştı ve dışarı eğiliyordu. Kapının iki yanını tutmuştu. Günlüğü kapının önündeki paspasın üzerindeydi ve sayfalar bir bahçe ipiyle bağlanmıştı. “Çoktan çıkmış olmalıydık. Değil mi baba? Çıkmış olmalıydık.”

“Ah, Maggie.” Babam bacaklarımı görünce başını iki yana salladı. “Üniforman konusunda bir şeyler yapmalıyız. Tatilden önceki halinden daha da kısa şimdi.”

Elbisemin eteğini tutup aşağı çekti. Bırakınca etek yine eski boyuna döndü.

"Jed! Jed! Jed!" 'Trig o kadar çok bağıırıyordu ki yüzü kızarmıştı.

"Bir dakika!" Jed'in sesi üst kattan cevapladı. Annem mutlaktan çıktı, tarlada bir güne hazırды. "Onsuz gidelim," dedi. "Gecikmesi kendi suçu."

"Hadi, Maggie." Trig günlüğünü eline aldı ama ben Jed gelmeden hiçbir yere gitmeyecektim.

Sonunda Jed aşağı indi. Gömleğini içine sokmamıştı ve çenesinde reçel vardı.

"Yaz günlüğünü unutmadın, değil mi?" dedi Trig.

"Burda." Jed arkasını dönüp arka cebine hafifçe vurdu. Dağınık, katlanmış sayfaları cebinden çıkıyordu.

Babam Jed'in yüzündeki reçeli silmeye gitti ama Jed eğilip babamın kolunun altından geçerek kaçtı ve hepimiz kapıdan koşarak ılık Eylül havasına çıktık.

Trig koşmada çok kötüydü. Okula giderken günlüğünü önünde tuttu. Ben ve Jed her köşede durup onun bize yetişmesini beklemek zorunda kaldık.

*"Günaydın Bayan Zimmerman,
Günaydın Bay Temple,
Günaydın Bayan Conteh,
Günaydın Bay Webster,
HERKESE günaydın."*

Okul koridorları yeni bir dönemin başlangıcı gibi kokuyordu. Tahta yağı ve toz deterjan.

“Garip kokuyor, değil mi Maggie? Değil mi, Jed? Garip kokuyor.” Trig olduğu yerde sallanıp burnunu kırıştırdı.

“şşşt,” dedim.

Lindi Chowdhry önümüzdeydi, sırtı dimdik, saçları uzun, bağdaş kurmuştu. Elbisesinin eteğinin kenarlarına yeni bir fırır dikilmişti. Jed ona daha yakın oturmak için öne kaydı.

Bayan Zimmerman ellerini önünde birleştirdi. “Bay Webster büyük bir incelik gösterip yaz tatilinin bir kısmını koridorlarımızın yerlerini zımparalayıp yağlayarak geçirdi. Çok şanslı değil miyiz?”

Parmaklarımı aralayıp ellerimi dümdüz tahtaya bastırdım. Çok zaman almış olmalı.

“Başlarınızı eğin, lütfen, sabah şiiri zamanı.”

“En büyüklerimiz kahramandır.

En büyüklerimiz özeldir.

En büyüklerimiz cesurdur.

*En büyük kardeşin önüne çıkan kendinden utansın,
Ailesinden utansın.*

Ama en çok,

Gezginler kendilerinden utansın.

Sessiz Savaş’ın ardından barış gelsin,

Gerçek ve sonsuz barış.”

Bayan Zimmerman başını kaldırdı, bir yana eğdi ve gülümsedi. “Fennis Wick Okulu’na hoşgeldiniz. Umarım tatiliniz iyi geçmiştir.”

() öğretmenlerin her dönemin başında söylemeleri gereken şeyleri söylerken biz tırnaklarımızı yiyip boş duvarlara baktık.

"Yerleri zımparalamanın dışında Bay Webster bize yeni tuvaletler de kazdı. Lütfen yenileri kullanın ve eskilenen çürüyüp gübre olmaları için uzak durun. Hepsi-
ne çok açık işaretler koymuş."

Bay Webster'i alkışladık.

"Bayan Conteh çocuğu doğduktan sonra tekrar aramıza katıldı, Michael adında bir oğlu oldu. İlk çocuk. Babasının öğlen yemek arasında bebekle uğramasını bekliyoruz."

Bayan Conteh'i alkışladık.

"İki öğrencimiz, Sally Owens ve Deb Merino, ikisi de en büyük çocuklar tabii ki, yaz tatilinde on dört yaşına girdiler ve kampa gittiler."

Sally Owens'ı alkışladık.

Deb Merino'yu alkışladık.

"En büyüklerden iki öğrencimiz daha bu cumartesi kampa gidecek, Jed Cruise ve Lindi Chowdhry."

Jed eğilip omzunu Lindi'ninkine değdirdi.

Ellerim alkışlamaktan yorulmuştu.

"Derslerimize geri dönmeden önce bugün bize önemli haberler vermeye gelmiş özel bir misafirimiz var."

Bayan Zimmerman bir elini açıp koridorun girişine uzattı.

Kimse gelmedi.

"Şey... *Önemli haberler vermeye gelmiş özel bir misafirimiz var,*" dedi daha yüksek sesle.

Kimse gelmedi.

Bay Temple boğazını temizledi. Başıyla pencereyi işaret etti.

Belediye Başkanı Anderson en küçüklerin oyun alanının etrafındaki duvarda oturmuş, ayaklarını bir oyuncak yarış arabasına uzatmış, iki eliyle kocaman bir sandviç tutuyordu. Peynirli gibi görünüyordu. Çiğnemeyi bitirdi ve ağızındaki yutup bize el salladı.

Birkaçımız da ona el salladık.

Bayan Zimmerman derin bir nefes aldı. “Belediye Başkanımıza onun konuşması için hazır olduğumuzu haber verebilir misiniz, Bay Temple?”

“Pekâla.” Belediye Başkanı Anderson Bay Webster’ın yeni yağladığı yerin ortasında duruyordu. Saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmıştı. “Lafı geveleyip *yazın ne öğrendiniz* gibi sorular sormayacağım. Onu öğretmenlerinize bırakıyorum, tamam mı?” Bize göz kırptı ve seyircisinden bir iki kişi kıs kıs güldü.

Bayan Zimmerman gözlerini kapattı.

“Vereceğim haber şu,” Başkan sözlerine devam etti, “Kasabanın güney sınırından beş mil kadar ileride gezginler olduğunu duyduk.”

Gezginler mi?

Gülme durdu.

Bayan Zimmerman gözlerini açtı.

Boynumdaki tüyler diken diken oldu.

“Evet,” dedi Başkan Anderson başını sallayarak. “Dün şehre gittim. Birkaç iş arkadaşım ile konuştum. Bu bölgede gezgin göreceli bayağı oluyor ama sayıları artı-

yor gibi görünüyor.” Salonun bir ucundan diğer ucuna, neredeyse hepimizin bakışlarını yakalayıp başını çevirdi.

“Peki,” diye devam etti, “neden yakınlarda gezginler olmasını istemiyoruz? Cevap vermek isteyen?”

Trig kolunu olabildiğince yukarı kaldırdı. Diğer eliyle kolunu tutup daha da yukarı itti. Başkan Anderson onu görmezden gelemezdi.

“Pekala, Trig, söyle bakalım.”

“Gezginler... şey...” Trig başını kaldırıp tavana baktı, bir şeye hatırlayamaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Kirli, tehlikeli ve... düzenbazlar.”

“Kirli. Tehlikeli. Düzenbaz.” Başkan Anderson bu sözleri tekrar ederken her biri için bir parmağını indirdi. “Bir de bu savaşta bizim tarafımızda olacaklar güya,” dedi.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve ayaklarını kımıldatmadan öne arkaya sallandı. “Ülkemiz düşmanı dışarıda tutmayı başarmış nadir ülkelerden biri, hatta belki de tek ülke. Sizce neden?”

Trig yine elini kaldırdı.

“Coğrafi konumumuzun yardımcı olduğu kesin.” Başkan Anderson Trig’e bakıp cevap vermemiş olmasına rağmen vermiş gibi başını salladı. “Topraklarımız bize yetecek şekilde zengin olması da var tabii.” Bir daha başını salladı. “Ama ülkemizin ayakta kalmasının asıl sebebi biziz. Bizler.” Kollarını açtı. “Biz her şeye uyum sağlayabilen bir halkız. Ciddi. Cesur. Çoğunluğun iyiliği için çok çalışmanın ve fedakarlığın önemini anlıyoruz. Savaş zamanı ne kadar dayanıklı olduğumu-

zu gösterdiğimiz uzun bir tarihimiz var. Bu, kanımızda. En cesurlarımız da, tabii ki, en büyük çocuklarımız.”

Jed ve Lindi’ye baktı. Yine omuzlarını birbirlerine değdirdiler.

“Kampta,” dedi Başkan Anderson, “en büyük çocuklarımız Sessiz Savaş’a katılıyor. Cesurca mücadele ediyorlar. Kahramanca dövüşüyorlar. Biz evimizde güvende olalım diye dövüşüyorlar. Benim tek çocuğum Caroline on yıl önce bu ay kampa gitti. Daha gururlu olamazdım.”

Caroline’i alkışladık.

Başkan elini kaldırdı.

“Ama,” dedi, “Gezginler en büyük çocuklarını kampa göndermiyorlar.” Yavaşça başını iki yana salladı. “Düşmandan bizim cesur kahramanlarımız sayesinde korunuyorlar ama bencilce en büyük çocuklarını yanlarında tutuyorlar. Andrew Solsbury’nin bütün ailelerin en büyük çocuklarını kampa göndermesi emrine karşı çıkıyorlar. Ailelerine medeni insanlar gibi kasabalarda yaşama fırsatını, en büyük çocuklarına ülkeleri için savaşma fırsatını vermiyorlar. Kirli, tehlikeli ve düzenbazlar. Onlar gibilerini yakınımızda, burada, Fennis Wick’te istiyor muyuz?”

“Hayır, Başkan Anderson.” Başlarımızı iki yana sallıyoruz.

“Ayrıca,” başkan bize doğru eğildi ve fısıldadı, “bunun da üzerine, geçen sefer gezginler Fennis Wick’e bu kadar yaklaştığında gerçekleşen korkunç şeyleri biliyorsunuz. Benim kız kardeşim de kayıplarımızdan biri-di.”

Bakışları yerdeydi...

Öndeki en küçük çocuklardan biri ağlamaya başladı. Trig bacaklarını sallamaya başladı.

"Peki." Başkan derin bir nefes alıp başını kaldırdı. "Kendimizi güvende tutmak için ne yapabiliriz? En önemli kuralımız ne?"

"Asla sınırın dışına çıkma!" Trig aniden bağırarak cevap verdi.

"Evet, aynen öyle, Trig Cruise. Asla sınırın dışına çıkma. Bu kurala uyarsanız güvende olacaksınız. Unutmayın: Gezginler kirli, tehlikeli ve düzenbazdır. Tamam mı?"

"Tamam Başkan Anderson."

Hepimiz başımızı öne salladık.

Başkan Anderson gülümsedi. Ağzının kenarlarının yukarı çıktığı değil, aşağı indiği o gülümsemelerden biriydi.

"O zaman bu konuşmayı bitirmeden önce sınır şarkısını söyleyelim mi?"

Başka Anderson ellerini birbirine sürttü.

"Bay Temple? Beni eski piyanonun yanına götürebilir misiniz? Hâlâ çalışıyor, değil mi?"

Bay Temple piyanonun kapağını kaldırdı. Parmaklarını birbirine geçirip ellerini ileri itti. Kemiklerinin kıtırtısı bütün salonu doldurdu.

"Ah, başlamadan önce hatırlatmam gereken küçük bir şey var."

Başkan Anderson artık gülümsemiyordu. Dilini ön dişlerinin üzerinde geçirdi. "Kasabanın sınırlarının dışına çıkmak sadece size risk oluşturmuyor, bütün Fennis

Wick'i tehlikeye atıyor. Arkadaşlarınız, aileniz, komşularınız. Fennis Wick'i tehlikeye atan herkes çok ciddi bir cezayla karşılaşacak. O yüzden herkesin güvende olduğundan emin olalım, olur mu? Devam edin, Bay Temple."

En önde ağlayan en küçük çocuk daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

Sınıfa döndüğümüzde Bayan Conteh Sessiz Savaş'tan önceki zamandan ve o zamanlar yaz tatillerinin nasıl olduğundan bahsetti. Eskiden insanların uçaklara binip başka ülkelere gittiğini söyledi. Yazı tahtamın kenarında bir uçak çizdim. Sonra parmağımı yalayıp sildim.

Bazen öğretmenler gerçekten bunları uyduruyorlar mı diye düşünürdüm.

Teneffüsten sonra Bayan Conteh yaz günlüklerimizi istedi. Masaların arasında dolaşıp günlükleri kollarında topladı.

"Bu öğlen bunları okuyor olacağım," dedi. "Yarın da kazananları açıklayacağım."

Kurdelesinin düzgün durmasına dikkat ederek günlüğümü verdim.

"Teşekkürler, Maggie."

Maggie?

Lindi güldü. "Maggie, Bayan Conteh. Maggie değil."

"Ah, tabii ki. Kusura bakma, Maggie, dün gece bebeğim beni dört kez uyandırdı."

Günlüğümü diğerlerinin üzerine koydu. Sonra da üzerine altı günlük daha koyarak fiyongunu ezdi.

2. BÖLÜM

Okuldan sonra üniformalarımızı çıkarttık ve alıç sınırının yanındaki mezarlığa gittik. Gezgin avlamak için. Bu, Jed'in fikriydi.

"Hadi," diye seslendi. "Başka kim çıkacak?"

En uzun ağaca çıkmış, dengede duruyordu. Bacaklarına yapraklar yüzünden parça parça güneş ışığı düşüyordu. Kamuflej desenli bir şey giymiş gibi görünüyordu. Dallar sıcakta sallanıyordu.

Ben, Trig ve Lindi başımızı kaldırıp gözlerimizi kıstık.

"Bakın." Jed güneyi, kırmızı taneli meyveleri olan alıcın ilerisini işaret etti. Büyükbabamızın saati bileğinde parladı. "Metrelerce ötesini görebiliyorum."

Kalbim tişörtümün altında güm güm atıyordu.

"Gezginleri görebiliyor musun?" Trig iki eliyle gözlerine gölge yaptı.

"Tabii ki hayır, henüz değil," dedi Jed. "İzleyip beklemeliyiz."

Bayağı yüksekteydi. Ona bakınca bile midem buluyor gibi oluyordu.

“Sizce Başkan bize ödöl verecek mi?” Ben de gözlerime ellerimle gölge yaptım. “Eğer birini bulursak, herkes toplandığında isimlerimizi okuyacak mı?”

Jed güldü. “Sen hiçbir zaman bir gezgin görmeyeceksin, Maggie. Sen ortancasın. Buraya bile tırmanamayacak kadar korkaksın.”

“Evet, her şeyden sürekli korkuyorsun.” Lindi beni ve Trig’i dirseğiyle kenara itti. “Dikkatli ol, Jed. Ben de yanına çıkacağım.”

Jed gülümsedi. Onun için cennet gibi bir şeydi bu; Lindi’yle tek başına bir dalda oturmak.

Lindi ağacın altındaki iki mezarın arasından yürüdü. Mezar taşlarında son derece eski isimler yazıyordu: *William Whittington* ve *Georgina Millicent Cruise*. Georgina Millicent Cruise benim büyük büyük büyük büyük büyükannemdi. Mezarlık çimen, toprak ve ağaç reçinesi kokuyordu ama aslında eski, ölü akrabalarımızla doluydu.

Lindi kalın boğumlu parmaklarıyla ağacın gövdesine tutundu ve ilk adımını atacağı bir yer buldu. Kendini yukarı çekip ayağını koyabileceği bir yer daha buldu. Sonra üçüncü, dördüncü ve beşinci adımlarını attı. Benim gibi şort giymemişti. Bir turnikeye tırmansa iç çamaşırını gösterecek saçma, beyaz bir elbise giymişti.

Neredeyse Jed’e yetişmişti. Ağzımın içi kupkuru oldu.

Haklılardı, korkuyordum. Tırmanmaktan. Gezgini avlamaktan. Her şeyden. Peki, ne olmuş? Ne var? Zaten asla bir gezgin bulmayacağız.

Jed elini Lindi'ye uzattı. Lindi elini yakaladı. Ağacın gövdesinden geri çekilip diğer elini de bıraktı.

Ayağı ağacın kuru gövdesinde kaydı.

Elleri ayrıldı.

Elbisesinin eteği beline kadar kalktı.

Başını William Whittington'ın mezar taşına çarpıp yere düştü. Yüzü kan içindeydi.

Orada hiç kımıldamadan yatıyordu.

Kafasının mezar taşına çarptığında çıkardığı ses kulaklarımda yankılanmaya devam ediyordu. *Krak*. Biri-
nin kafasına tuğlayla vurunca çıkan ses gibi. *Krak*.

İç çamaşırı beyazdı, üzerinde mavi çiçekler vardı. Unutma-beni çiçekleri. Bir adım ileri atıp eteğini aşağı çektim. Erkeklerin bunu görmesi doğru olmazdı.

Kimse bağırmadı. Kimse çığlık atmadı. Jed tekrar edemeyeceğim bir şey söyledi ama çok sessiz söyledi, sanki şok hali sesini kısmıştı. Sonra ağaçtan yarı indi, yarı atladı. Lindi'yi kaldırmaya çalıştı ama kaldıramadı. Kanı ellerine bulaştı. Saçını gözlerinin üzerinden kaldırdı ve yüzünün bir yanında kanlı bir iz bıraktı.

“Lindi,” dedi kısık bir sesle. “Lindi. Lindi. Lindi.”

“Öldü,” dedim.

“Hayır, ölmedi. Ölmüş olamaz,” dedi Jed. “Bir şey yapmalıyız.”

Ve üçümüz, Cruise ailesinin bütün çocukları, orada öylece durup çimenlerin üzerinde beyaz elbisesi, kanlı yüzü ve siyah uzun saçları dağılmış şekilde duran Lindi Chowdhry'ye baktık.

“Nefes alıp almadığında bakmanız lazım.” Bunu diyen Trig’di, zıplayamayan, koşamayan, düğüm bile atamayan Trig. “Eğer nefes almıyorsa sen ona nefes aldıracaksın. İlk yardım. Okulda yapmıştık, hatırlıyor musun? Yıllar önce.” Yutkundu. “Birimiz de koşup yardım çağırmalıyız.”

Jed Lindi’nin yanına çömeldi. “Ben yanından ayrılmıyorum. Sen git, Maggie.”

Ben mi?

“Hadi Maggie, koş.”

Ben de koştum.

Mezarlığı eski Parker’ların ve Stanbury’lerin mezarlarının üzerinden atlayarak geride bıraktım. Çimenler bileklerimi kamçıladi. Anderson’ların tarlasının yanından koşmaya devam ettim. Küçük, siyah böcekler gözlerime kaçtı ama onları temizlemek için durmadım. Gözlerimi kırparak koşmaya devam ettim. Tarlanın sonuna gelince güneşte kurumuş çamurdan tepelerin üzerinden atladım ve bir kere bile düşmedim. Kasabanın güneyindeki eski karavan parkının etrafından dolaştım ve bağırmaya başladım.

“Yardım edin! Yardım edin! Doktor Sunita!”

Sıcak, yün kokan hava ciğerlerime doldu. Bayan Chowdhry’ye de seslendim.

“Bayan Chowdhry! Bayan Chowdhry!”

Herkese ayrılmış toprakların, kabakların, ravent otlarının ve domateslerin üzerinden atladım.

“Ne oldu, kızım?”

O kadar ani durdum ki neredeyse düşecektim.

Elsie Weather çilek tarlasında çömelmişti. Şansıma bak.

“Ne oldu, kızım? Bir sıkıntı mı var?” Çubuğuna tutunarak ayağa kalktı. İki eski sünger lastiklerle dizlerine geçirmişti.

“Lindi. Lindi Chowdhry. Yardım lazım.”

“Bekle kızım. Belki yaşlı Elsie yardım edebilir.” Dizlerindeki süngerlere takılmış toprağı silkeledi.

“Acele etmem lazım. Lindi başını vurdu. Ağaçtan düştü. Hareket etmiyor.” Cümleleri yanlış sırayla söylüyor, bir yandan da kasabaya bakıyordum.

Elsie Weather çubuğunu bir titreyen elinden diğerine geçirdi. Cebine uzanıp bir mendil çıkardı. Mendiline öksürdü, sanki ciğerleri çıkacakmış gibi öksürüyordu. Bacaklarım titriyordu, tekrar koşmaya hazırdım.

“Lindi Chowdhry.” Mendilini katladı. Tırnakları kalın ve sarıydı. “En büyük çocuk, değil mi?”

Güneş Elsie’nin omzunun üzerinden gözlerimin içine vurdu. “Evet, ama acele etmem lazım, Bayan Weather. Gitmem lazım.”

“Bekle, Cruise’ların kızı.” İleri uzandı ve elimi yakaladı. “Bu Lindi kaç yaşında?”

Baş parmağının kemiğini avucumun içine iyice bastırıyordu. Elimi çekmeye çalıştım.

“Kampa gitmesine ne kadar var?”

“Bayan Weather, zamanım yok.”

Beni kendine çekti. Yüzümde nefesini hissedebiliyordum. Öksürdüm.

“Kaç yaşında? Ne zaman kampa gidecek?”

İki gece önce Lindi on dört yaşına girmişti. Herkes oradaydı, Elsie de. Unutmuş olamaz, değil mi?

“On dört yaşında. Cumartesi gidecek.” Elimi hemen onun avuçlarından çektim. Baş parmağının tırnağı derimi çizdi. “Kusura bakmayın, Bayan Weather. Gitmem lazım. Kusura bakmayın.”

“Fırtına geliyor,” diye bağırdı arkamdan.

Koştum. Elsie’den ve karavanlardan uzağa, kasabaya doğru koştum.

Parker kardeşler Kurbağa Sokağı’ndan çıkıyordu. Robbie, Neel, Grif, Lyle; hepsinin sakalları gürdü, kolları dirseklerine kadar katlanmıştı.

“Yardım edin!” diye bağırdım. “Yardım edin! Yardım lazım!”

3. BÖLÜM

Robbie Parker dizlerinin üzerine çöktü ve kulağını Lindi'nin ağzına yaklaştırdı. Sanki Lindi onun duymak istediği bir şeyi fısıldıyormuş gibi.

“Nefes alıyor,” dedi Jed. “Trig baktı. Sonra onu yan yatırdı-”

“Boğulmasın diye,” dedi Trig.

Ben de yere çömeldim ama çok yakına değil. Lindi'nin eteğinde çimenden geçmiş yeşil lekeler ve kırmızı kan lekeleri vardı. Çıkarması çok zor olacaktı.

“Aferin,” dedi Robbie.

Trig'e mi diyordu? Jed'e mi? Bana mı? Gözlerini Lindi'den ayırmadı. Lindi'nin omuzlarının altından ve saçlarının arasından bir kolunu geçirdi. Kardeşi Neel Lindi'nin başını tuttu. Sonra Robbie diğer kolunu Lindi'nin bacaklarının altından geçirdi ve Lindi'yi yavaşça kendine doğru çekip ayağa kalktı. Lindi kollarında bir hayvan postu gibi uzanıyordu.

Onu yavaşça, sarsmadan, çok doldurulmuş bir bardaktaki sütü dökmeden götürmeye çalışmış gibi mezarlığın çıkışına götürdüler.

“Siz burada ne yapıyordunuz ki? Başımıza bela açmıyordunuz, umarım?” Lyle Parker gömleğinin cebinden gözlüklerini çıkardı ve gözlerine taktı. Cam kısmı –görmesini sağlaması gereken kısım– karanlıktı.

“Hayır.” Ona bakakaldık. Nasıl görüyordu?

“Başkanın hediyesini mi göstererek hava mı atmaya çalışıyorsun, Lyle?” dedi Grif. “Bir avuç okullu çocuğu mu etkilemeye çalışıyorsun? Seni durdurmak mümkün değil, değil mi?”

“Hayır,” dedi Jed.

“Hadi, öyleyse. Bizimle geri gelin.”

Diğer iki kardeşlerinin arkasından gittiler. Giderken şarkı söylüyorlardı.

*“Papatyaların büyüdüğü kuzeydeki tarlalarda
Hayatımın aşkını buldum, ah Evie
Simsiyah teni ve simsiyah saçlarıyla
Gri söğüdün gölgesinin altında.”*

“Gri Söğüt.” Bu şarkıyı defalarca duymuştuk. Ama Parker’ların söyleme biçimiyle sanki bambaşka bir şarkıya dönüşmüştü. Sanki sadece bir şarkı değildi, gerçektir. Belki de Parker’ların söyleme biçiminden değildi. Belki de ölü akrabalar yüzündendi –William Whittington ve Georgina Millicent Cruise ve diğer bütün ölü Anderson’lar, Cruise’lar, Stanbury’ler ve Parker’lar– burada ölüp de Fennis Wick mezarlığına gömülen herkes.

Parker’lar şarkıyı yumuşak, güçlü, karanlık ve akıcı bir şekilde söylüyorlardı.

*“Kampa gitti o da küçük lambasıyla
Gri söğüdün gölgesi altında.”*

Ben ve Trig arkadan gidiyor, fısıldayarak şarkıya eşlik ediyorduk.

Parkerlar Lindi'yi Kurbağa Sokağı'na götürdüler. Evlerin arasında gözden kayboldular. Doktor Sunita'ya gidiyorlardı. Jed onlarla gitti ama ben ve Trig sokağın başında durduk.

Kurbağa görececek miyim diye etrafıma baktım ama kurbağa yoktu. Siyah, kalın bir tırtıl tuğlaların üzerinde ilerliyordu. Parmağımı uzattım ama üzerine tırmanmadı. Vücudunun ortasını kaldırdı, arkasını döndü ve diğer yönde ilerlemeye başladı. Yavaş yavaş. Bunun içinde bir yerlerde kanatlar olduğunu düşünmek çok garip.

Tırtılı ittim ve aşağıdaki ısırgan otlarının arasına düştü.

Arkamı dönüp karavanlara baktım. Elsie Weather hâlâ oradaydı, dizlerinde süngerlerle çilek tarlasında oturuyordu.

Birden çok sessiz oldu. Artık şarkıyı duyamıyorduk.

Duvara yaslandım. Sırtım kaşındı. Sırtımı arkamdaki tuğlalara iyice bastırdım. Acaba sırtımı çok sert vurup duvarı kırsam ne olurdu?

Ben de Lindi gibi düşüp bayılısam nasıl olurdu?

Ölsem nasıl olurdu?

Gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum. Böyle mi hisse derdim?

“Lindi iyileşecek mi sence?”

Trig sokağın başında sallanıyordu. Elleri ve ayakları fazla büyüktü.

“Sence Doktor Sunita onu kurtarabilir mi? Sence Lyle o garip gözlüklerin öbür tarafını görebiliyor mu? Başkan ona özel hediyeler verdiği için çok şanslı. O gözlüklerle görebiliyormuş gibi görünmüyordu, değil-”

Birden durdu. Ağzı kocaman bir “o” oldu.

“Olamaz,” dedi. “Olamaz!”

“Ne? Ne oldu, Trig?”

“Kazağımı unuttum. Gri olanı. Mezarlıkta bıraktım. Ağacın hemen yanında.”

“Ah, Trig. Hava çok sıcak. Neden yanında kazak getirdin ki? Haftalardır hava çok sıcak.”

“Özür dilerim.” Trig ellerini ceplerine koydu.

Başı omuzlarının arasına düştü. “Ben gidip kazağımı getireceğim.”

Bay Wetheral’ın Siyam kedisi ağzında ölü bir kurbağayla önümüzden geçti.

“Sorun değil, Trig,” dedim. “Sen eve git. Ben kazağımı getireceğim. Ben daha çabuk giderim.”

Trig kollarını bana doladı ve sımsıkı sarıldı. Tam bir Trig sarılması.

Kazak orada değildi. Ağacın etrafında dolandım. William Whittington ve Georgina Millicent Cruise’un etrafında dolandım. Bütün mezarlığı dolaştım ama yoktu.

Belki de şaşırdı. Belki de başka bir yerde bıraktı. Her zamanki Trig.

Son kez mezar taşlarının arkasına baktım.

“Hey!”

O da neydi?

“Hey!”

Bağırma değildi. Sanki yüksek sesli bir fısıltı gibiydi.

“Hey!”

Evet. Yüksek sesli bir fısıltı. Sanki kim sesleniyorsa hem duyulmak istiyor hem de istemiyordu.

“Buradayım! Burada!”

Alış ağaçlarından geliyordu. Sınırdan.

Ağaçlar kendi kendilerine fısıldaşmazlar. Ağaçlar arkalarında saklanan birileri yoksa fısıldamazlar.

Yeşilliğin en az olduğu yerde bir kafa belirdi. Bir kızın kafası. Pişirilmeden önce kapta duran sade kek karışımı kadar sarı saçları vardı.

Kasabadaki bütün çocukları tanıyordum. Çok küçüklüğümden beri hepsiyle aynı okula gitmiştim. Hiçbirimizin saçı o renk değildi. Hiçbirimiz kasabanın sınırlarının yanlış tarafında saklanmazdık. Asla.

Bu kız bir gezgin.

Nefes alamıyordum.

Kirli, tehlikeli, düzenbaz.

“Bir şey mi arıyordun?” ağaçların arasından geçti ve ceylan yavrusu gibi uzun, ince bacaklarının üzerinde durdu.

Pejmürde, kahverengi bir elbise vardı üzerinde. Bir zamanlar kırmızı olduğunu düşündüğüm çizmeler giymişti ve üzerinde Trig’in kazağı vardı.

4. BÖLÜM

Kız sıırttı. Ön iki dişinin arasında büyük bir boşluk vardı.

“Arkadaşın iyi mi?” Kek karışımı rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Geri çıktılar. “Ağaçtan düşen. İyi mi?”

Bizi izliyordu. Burada olduğumuz süre boyunca.

“Şimdi burada sen teksin, değil mi? Diğerleri gitti?” dedi.

Arkamı dönüp kasabaya baktım. Birilerini göremeyeceğim kadar uzaktı. Birilerinin yardım ığılıgımı duyamayacağı kadar uzaktı.

“Bunu mu arıyordun?”

Üzerindeki kazağı tutup bana doğru çekti.

Annem Trig’in kazağını kaybettiğimizi duyarsa çıldırırdı. Trig’in sadece iki kazağı vardı.

“Ben Una. Una Opal.” Elini uzattı.

Ben arkaya bir adım attım.

“Kazağını geri alabilirsin,” dedi. “Geri vereceğim.”

Ama üzerinden çıkarmadı.

“Ama önce biraz yardıma ihtiyacım var. O kadar.”
Saçlarını yine kulağının arkasına sıkıştırdı. Yine çıktılar.
“Bana biraz yiyecek getirmen lazım. Ben ve babam için.
Bir de antibiyotik. Bacağı kötü, anlıyor musun? Bana
biraz yiyecek ve antibiyotik getirirsen kazağını geri ve-
receğim.”

Arkaya bir adım daha atıp bir mezar taşına çarptım
ve yere düştüm. Hemen tekrar ayağa kalktım.

“Ah,” dedi. “İyi misin?”

Yüzünde garip bir ifade vardı, sanki benim için en-
dişelenmiş gibi. Canımın yanmasından korkmuş gibi.
Ama öyle bir şey olamazdı. Endişelenmiş olamazdı. Bu
kız gezgindi. Sadece düzenbazlık yapıyordu.

“Seni korkutmak istememiştim,” dedi. “Sadece – bil-
miyorum. Ah, bu konuda çok kötüyüm, değil mi?”

Derin bir nefes alıp geri verdi. Yüksek sesle iyi bir iç
çekti.

“Al, kazağını alabilirsin.”

Kazağı altından tutup başından geçirdi ama bana
uzatmadı. O kirli, gezgin ellerinde burup durdu.

“Bana yine de yardım edecek misin?”

Hava ağırdı. Nefes almak zordu.

“Bana yardım etmezsen bile beni gördüğünü kimse-
ye söyleyemeyeceğine söz ver.”

Kazağı göğsüne tuttu. Gözlerinin içinde bir parıltı
belirdi. Ağlamamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Gezginler ağlar mıydı?

“Söz ver?” dedi.

Başımı öne salladım. Birazcık. Tam sallamak bile sayılmazdı. Gerçekten söz sayılmazdı, değil mi? Eğer bir gezgine söz veriyorsan sayılmazdı.

Kazağı yavaşça bana attı. Aramıza düştü. Kazağa doğru koştum ve elime aldığım gibi koşa koşa Anderson'ların tarlasına gittim. O gün ikinci kez kasabaya kadar koşmuştum. Tarlalara gelene kadar durmadım.

Sonra eğildim ve ciğerlerimi çilek kokan tatlı havayla doldurdum. Kimse beni görmüş müydü? Ne olduğunu biliyorlar mıydı?

Hayır, etrafta kimse yoktu.

Ravent otlarının arasında çömelmiş Elsie'den başka kimse yoktu.

5. BÖLÜM

Ön kapıdan içeri daldım.

“Baba! Baba! Beni dinle, az önce-”

“Sus bir dakika, Maggie.” Babam ocağın üzerinde içinde patates ve bezelye olan tencerenin önündeydi. “Jed’le konuşuyorum.”

“Ama-”

“Bekle.” Ellerini havluyla silip havluyu omzunun üzerine attı. “Doktor Sunita’nın yanına gidince ne oldu, Jed?”

“Evet, ne oldu?” Trig de Jed’le masada oturuyordu, çenesi avuçlarında, gözleri ayçiçekleri kadar büyüktü.

“Lindi ölecek mi? Robbie onu götürürken ölü gibi görünüyordu. Değil mi, Maggie? Ölü görünüyordu. Ölmüş gibiydi.”

“Tabii ki ölmeyecek,” dedi Jed. “Gayet iyi. Biz oraya vardığımızda kendine gelmeye başladı. Doktor Sunita bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Bayağı bir dinlenmesi gerekecek ama cumartesi kampa gelebilecek kadar iyi olacak.”

Babamın yüzü asıldı. Bir an çok yaşlı görünüşü, hastalandıktan sonra büyükbabamın görüldüğü gibi. Yaşlı ve yorgun.

“Ya iyi olmazsa?” dedi Trig.

“Ne?” dedi Jed.

“Ya Lindi kampa gidecek kadar iyi olmazsa? O zaman ne olacak? Daha önce gidemeyecek kadar kötü durumda biri oldu mu? O zaman ne oluyor?”

“Kes sesini, Trig.” Jed ayağa kalktı. “İyi olacak.” Bir elini babamın omzuna koydu. “Baba? Sen iyi misin?”

“Hmm? Evet. Evet.” Babam gülümsedi. “İyi o zaman. Lindi’nin cumartesi gidebilecek kadar iyi olması iyi.” Patateslerin olduğu tencereyi alıp suyunu döktü. “Ama eminim birkaç hafta gözlerinin etrafında kocaman siyah halkalar olacak.”

“Evet, öyle olacak sanırım,” dedi Jed.

“Aslında-” babam tencereye biraz süt döktü, tekrar normal haline dönmüş görünüyordu. “Morarmalar için çantamda bir şeyler olması lazım. İyi bir hemşire her zaman böyle şeylere hazırlıklıdır.” Bana göz kırptı. “Bana yemekten sonra hatırlat, Jed. Orada, masanın altında. Yarın Lindi’ye götürebilirsin. Maggie, hadi, annen eve gelecek birazdan, bu patatesleri ezer misin?” Tencereyi bana uzattı.

“Ama baba, ben-”

“Trig, sen de sofrayı kurar mısın?” Babam eziciyi tezgâhın üzerinden bana uzattı.

“Neden sofrayı her zaman ben kuruyorum? Jed hiçbir zaman bir şey yapmıyor.”

“Jed en büyük çocuk.” Babam Trig’e elindeki kaşık ve çatalları verdi. “Hadi, başla.”

“Baba,” dedim yine. “Sana söylemem gereken gerçekten çok önemli bi-”

“Selam millet.” Annem mutfak kapısından önce sırt çantasını iterek içeri girdi. “Açlıktan ölüyorum.”

“Neredeyse hazır,” dedi babam.

“Hepiniz susun!” Sesim istediğimden çok daha yüksek çıkmıştı. Ama bir dinleyemezler miydi? Bir dakikalığına.

Hepsi bana baktı.

“Bir gezgin gördüm. Bir kız. Mezarlıkta.” Trig’in kazağını elimde burdum, tıpkı kızın yaptığı gibi.

“Neden bahsediyorsun, Maggie?” Annem çantasını yere düşürdü. Parmaklarını kısa, siyah saçlarından geçirdi.

“Bir gezgin. Gördüm. Mezarlıkta.”

“Saçmalıyor.” Jed gözlerini devirdi.

“Saçmalamıyorum!”

“Hepimiz oradaydık, Maggie,” dedi. “Gezgin falan yoktu. Sen sadece seni önemsemeleri için uğraşıyorsun çünkü bugün bütün ilgi Lindi’nin üzerindeydi. Zavallı ortanca Maggie yine görünmezmiş gibi hissediyor.”

“Gerçekten Maggie, şu anda böyle saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok.” Babam elinin arkasıyla alnını sildi. “Bizim... Yani Jed’in...”

Sustu.

“Babanız haklı.” Annem babamın koluna dokundu. Sonra benim elimdeki tencereden bir patates alıp ağzına attı. “Jed cumartesi kampa gidecek ve cuma günü par-

tisini hazırlamamız lazım. Önümüzdeki birkaç günde yapacak çok işimiz var.”

“Ama anlamıyorsunuz,” dedim. “Ben mezarlığa geri döndüm, tek başıma. Sonra o gezgini gördüm. Trig’in kazağını giymişti.” Kazağı havaya kaldırdım. “Bu kazağı giymesi hâlâ güvenli mi?”

Jed sıırttı. “Bir dakika,” dedi. “Kasabanın sınırlarının içinde bir gezgin vardı ve Trig’in kazağını giyiyordu diyorsun?”

“Evet! Tam olarak öyle diyorum. Başkan bize yakınlarda gezginler olduğunu söylemişti, değil mi? Daha bu sabah.”

Babam güldü. “Yakınlarda olabilir, Maggie, ama sınırların içinde olamaz. Gezinler pis olabilirler ama aptal değiller. Şimdi Trig’e kazağını geri ver. Sonra da şu patatesleri ez. Bu hafta senin hayallerine ayıracak vakitimiz yok.”

Annem tencereden bir patates daha aldı.

Kimse bir ortancaya inanmıyor.

Kendi anne ve babaları bile.

Jed için her şey harikaydı, değil mi? En büyük olunca her şey harika oluyor.

Herkes seni dinliyor.

Yepyeni ayakkabılar giyiyorsun ve büyükbabanın saatini takıyorsun. Herkes bütün gün iş yaparken istediğin gibi oturuyorsun. Sonra on dört yaşına giriyorsun ve kampa gidip Sessiz Savaş’ta şanlı bir şekilde mücadele ediyorsun.

Özel olmak.

Cesur olmak.

Kahraman olmak.

Geri kalanımızsa sonsuza kadar Fennis Wick'te topraktan patates çıkarıp, bidonlarca suyu sürükleyip bitmek bilmeyen çamaşır yığınlarını yıkıyoruz.

Trig'in kazağını yere atıp patates dolu tencereyi aldım.

Eziciyi bastırıp geri çekmeye başladım. Şlup.

Şlup.

Şlup.

Şlup.

Kanıt. İhtiyacım olan buydu. Gezgini kızın orada olduğuna dair kanıt. O zaman bana inanmak zorunda olacaklardı. Ya da, daha iyisi, kızı yakalayamaz mıydım? Kızı yakalayıp Başkan Anderson'a götürürsem ben de kahraman olurum. En büyük çocuklar gibi.

Şlup.

Şlup.

Şlup.

“Herkes yemeğini bitirdi mi?” dedi babam.

Başımı kaldırdım. Benim dışımda herkes yemeğini bitirmişti. Aklım o kadar doluydu ki yemeği düşünecek yer yoktu.

Aniden karanlık mı olmuştu?

Belki de sadece bana öyle geliyordu.

Babam tabakları toplamaya başladı. Dışarıda şimşek çaktı ve masayı aydınlattı.

Fırtına. Elsie bır fırtına geleceğini söylemişti.

“Şimşek mi çaktı?” Trig yerinden sıçradı.

“Evet.” Babam tabakları bıraktı. “Maggie, lambaları içeri al, olur mu? Trig, bana karartma perdelerini asmamda yardımcı ol.”

“Ben suyu yük arabasında bıraktım.” Annem tabağının üzerinde ellerini birbirine sürttü. “Gidip alsam iyi olacak.”

“Yardım edeyim,” dedi Jed.

Evde gök gürültüsünün sesi duyuldu. Göğsümden, kalbimden geçmiş gibi hissettim.

“Maggie, lambalar!”

Babamın ayakkabıları arka kapının paspasının üzerindeydi. Ayaklarıma onları geçirdim ve güçlkle yürüyerek bahçeye çıktım. Kocaman yağmur damlaları başıma düştü. Beş küçük lambayı da ellerimde topladım: Anneminki, babaminki, Jed’inki, benimki ve Trig’inki. Sonra da yine aynı şekilde eve döndüm.

Babam ve Trig alt kattaki pencereleri kapatmayı bitirmişlerdi ve şimdi üst katla uğraşıyorlardı. Annem ve Jed hâlâ suyu getirmeye çalışıyorlardı.

Böylece ben tek başıma mutfakta karanlıkta kalmıştım. Babamın çantası masanın altındaydı.

Antibiyotik.

Lambamı yaktım. İçerisi yumuşak, sıcak birikmiş güneş ışığıyla doldu.

Çantayı aldım, düğmelerini açtım ve içindeki cebi açtım. Küçük, kahverengi bir kutuyu elime alıp gözlerimi kısarak Doktor Sunita’nın küçücük yazısını loş ışıkta okumaya çalıştım. *Eshan Chowdhry. Cotellocene. 30mg.* Onu geri koyup başka bir kutuyu aldım. *Solly S.*

Pinner. Phenodicyte. 10mg. Sonra üçüncü kutu. Elsie P. Wetheral. Trellicillin. 250mg.

Trellicillin. Bu bir tür antibiyotikti, değil mi? Bir keresinde bir kulak iltihabı için ben de almıştım. Elsie P. Wetheral, bu Elsie Weather'ın gerçek adıydı ama hepimiz ona Elsie Weather derdik çünkü hava durumunu her zaman tahmin edebilirdi. Ya da öyle söylerdi. Bu fırtına konusunda tamamen haklı çıkmıştı.

Kutu parmaklarımın arasında sert ve pürüzsüzdü. Eğer alırsam çalmış olurum. Tam anlamıyla çalmak.

“Perdeler tamam! Lambaları yakabiliriz!” Trig'in ayak sesleri merdivenlerden duyuluyordu.

Kutuyu çantaya geri bıraktım ve çantayı masanın altına ittim.

SALI
2 EYLÜL

6. BÖLÜM

Sabah ışığı karartma perdelerinin kenarından içeri sızıyordu.

Gözlerimi kısıtım.

Dün.

Lindi.

Krak.

Trig'in gri kazağı.

Kek karışımı rengi saç.

Una.

Gezgin.

Kirli.

Tehlikeli.

Düzenbaz.

Ona biraz yiyecek ve ilaç götürebilirdim. Onun hakkında daha çok şey öğrenebilirdim. Kanıt elde edebilirdim. Onu yakalayabilirdim bile. Teslim edip kahraman olabilirdim.

Ya da her zamanki gibi sessiz kalabilirdim. Ve onu tamamen unutabilirdim.

Ayağa kalkıp karartma perdesini açtım. Güneşli ve sıcak bir gün daha.

Fırtına dinmişti.

Bayan Conteh masasının arkasından gözlerinin altındaki kocaman torbalarla bize gülümsedi.

“Yaz günlüklerinizi okumak çok zevkliydi, Sınıf Dört.”

Göğsüne bastırdığı iki günlük vardı.

Ben de ona gülümsedim.

“İkinci olarak seçtiğim kişi gerçekten günlüğünün iyi olması için çok uğraşmış. Günlüğüne çok özen göstermiş ve yazın yaptıklarına dair çok ilginç şeyler yazmış. Çok güzel resimler de çizmiş. Meyve topladığını okudum.”

Ben yazmıştım bunu. Meyve toplamayı yazmıştım.

“Uzun yürüyüşlerini ve tarlalarda üç çok nadir siyah kanatlı kelebek gördüğünü yazmış.”

Bu da bendim! Tatilin son gününde görmüştük o kelebekleri. Eve gidip günlüğüme yazmıştım, sonra da son sayfasına o kelebeklerden bir tane çizmiştim.

“Ayrıca birinin annesi için kirpi şeklinde bir yaş pasta yaptığını okudum.”

Kirpi pasta. Annemin doğum günü.

Kalbim kocaman olmuş gibi hissediyordum. Sanki büyüüp bütün vücudumu doldurmuştu. Bayan Conteh dünyanın en iyi öğretmeni idi. Bütün dünyadaki en iyi öğretmen.

“Bu yılın ikincisi... Jed Cruise.”

Günlüğü havaya kaldırdı.

Her biri farklı büyüklükte ve renkte kırışık sayfalarla doluydu. Köşeleri eğilmiş, kenarları katlanmış. Kirli bir iplik hepsini bir arada tutuyordu. Ve en önde sadece dört kelime vardı: *Jed Cruise'in Yaz Günlüğü*. Kelimeyi doğru bile yazmamıştı.

Nasıl Jed ikinci olabilirdi?

Gerçek bir yarışma bile sayılmazdı bu. Mesele günlükler değildi. Ne kadar iyi yazdığın ya da ne kadar uğraştığınla hiçbir alakası yoktu. Bu aptal kasabadaki her şey gibiydi bu da. En büyük çocuklar içindi.

Dişlerimi gıcırdatmaya başladım.

“Hadi, Jed. Yanıma gel. Jed’i bir alkışlayalım.”

Jed sandalyesini geriye itti. *Cııırt*. Sallana sallana ileri çıktı.

Hepimiz Jed’i alkışladık. Ben alkışlıyormuş gibi yaptım ama aslında alkışlamıyordum. Ellerimi her yaklaştıklarında iyice yavaşlatıyordum, böylece ses çıkarmıyorlardı.

“Birincimiz ise,” Bayan Conteh sözlerine devam etti, “daha da iyi bir iş çıkarmış. Sayfaların kenarlarına yapıştırdığı şeyleri nereden bulmuş acaba? Bu parlak, küçük daireler, pul mu bunlar? Gerçekten inanılmaz. En İyi Yaz Günlüğü yarışmamızın birincisi Lindi Chowdhry ama maalesef bugün yanımızda olamayacak çünkü dün öğlen kafasını çok kötü çarpmış. Ancak haberler iyi, tamamen iyileşecekmiş. Bir daha alkışlayalım, Sınıf Dört. Belki de yeterince yüksek sesle alkışlarsak belki Lindi bizi evinden duyar, kim bilir.”

Bayan Conteh kendi esprisine güldü ve herkes Lindi'yi alkışladı.

Derin bir nefes aldım. Doğru olan Jed ve Lindi'nin birinci ve ikinci olmasıydı. Kampa gidecek, orada geri kalanımızı güvende tutacaklardı. En büyüklerimiz kahraman. En büyüklerimiz özel. En büyüklerimiz cesur.

Derin bir nefes alıp verdim ve bu kez doğru düzgün alkışlamaya başladım. Herkesten daha yüksek sesle.

“Ancak şunu unutmayın, hepinizin günlükleri harika.” Bayan Conteh esnememeye çalışarak kalan günlükleri masasının ön tarafına itti.

“Biri bunları geri dağıtabilir mi? Maggie? Maggie Cruise? Günlükleri dağıtır mısın lütfen?”

Maggie.

Maggie Cruise. Ortanca Maggie.

Uğraşmamın gerçekten hiçbir anlamı yok.

Uğraşmaya gerek bile yok.

En büyükler kadar cesurca bir şey yapmaya hazırlıklı değilseniz anlamı yok. Kampa gitmek gibi.

Ya da bir gezgin yakalamak gibi.

Tebeşirimi yazı tahtamın üzerine bıraktım. Sandalyemi geri ittim.

Yapacaktım. Gerçekten. Bugün başlayacaktım. Okuldan sonra hemen eve dönüp babamın çantasından o antibiyotiği alacaktım.

Onu gezgin kıza götürecektim. Una.

Onun bana güvenmesini sağlayacaktım.

Onu kesinlikle yakalayacaktım.

Ortanca olmama rağmen, herkes adımları hatırlayacaktı.

Bayan Conteh'nin masasına yaklaştım. Herkes bana mı bakıyordu? Şimdi bir gezgin yakalamaya karar verdiğim için farklı mı görünüyordum?

Günlükleri alıp arkamı döndüm. Herkes her zamanki gibi yerlerinde oturuyordu. Bir şeyler karalıyor, oldukları yerde sallanıyor, kaşınıyor, fısıldaşıyorlardı. Kimse bana bakmıyordu. Kimse beni fark etmiyordu bile.

Her zamanki gibi.

Günlükleri dağıttım.

Midem karnımda sanki büküm büküm oluyordu.

Eve dönerken meydandan geçtik, eve giden en hızlı yol buydu. Hemen dönüp babamın çantasını bulmak istiyordum.

Güneş boyunlarımızın arkasını yakıyordu.

“Belki de yakındık, günlük yarışmasında yani.” Trig de kendi sınıfında bir ödül kazanmamıştı. Arkamızdan koşuşturuyor, bize yetişmeye çalışıyordu.

“Sizce yakın mıydık? Belki sen ve ben üçüncü ve dördüncü sırada olacaktık, Maggie. Üçüncü sıra olsaydı tabii. Sence ben ya da Mags üçüncü sırada olur muyduk, Jed?”

“Biz hiçbir zaman birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü, hatta yüzüncü bile olmayacaktık, Trig. Biz hiçbir zaman bir şey kazanmayacaktık zaten.”

“Aptalca bir günlük yarışması sadece.” Jed bir taşı tekmeledi. “Ne için üzüldüğünüzü anlamıyorum.”

Meydanda, Andrew Solsbury'nin heykelinin altında bir sürü güvercin dolaşıyordu. Soğuk taştan ayaklarını gagalıyorlardı. Etraflarından dolaşmakla bile uğraşmadım, direkt ortalarından geçtim. Panik halinde kanatlarını çırpmaya başladılar. Bazıları Andrew Solsbury'nin omuzlarına çıktı. Bazıları da kasabanın en yüksek evinin, başkanın evinin çatısına kondular.

Başımı kaldırıp Andrew Solsbury'nin yüzüne baktım. Kaşlarını mı çatmıştı yoksa gülümsüyor muydu hiç anlayamazdım.

“Orada neler oluyor?” dedi Trig.

Başkanın evinin ön kapısının üzerinde üçgen şeklinde eğik bir çatı vardı. Onun altında bir sürü insan toplanmıştı.

“Ne yapıyorlar? Gidip görebilir miyiz? Görebilir miyiz, Maggie? Görebilir miyiz, Jed?”

“Hadi, eve gidelim.” Buna ayıracak vaktim yoktu. O trellicillin kutusunu almam lazımdı.

“Gidip bakamaz mıyız?” Trig arkamızda kaldı, parmak uçlarında duruyordu. “Hemencecik?”

“Başkan muhtemelen şehirden bir şey getirdi,” dedi Jed. “Hadi, Mags. Gidip bakalım. Eğer bir şey alabilecekken bir durup bakmadıysak annem üzülür.”

Haklı sanırım, diye düşündüm.

Trig'i takip ettik.

Başkanın kapısının önüne bir masa konulmuştu. Üzeri tepesine kadar mavi gaz tüpleriyle doluydu.

“Her eve bir tane,” diyordu başkan. “Bunları almanın kolay olmadığından emin olabilirsiniz. Sadece kısıtlı sayıda alabildik. Alan herkesin adını listede işa-

retliyorum, sonradan çocuklarınızı gönderip daha fazla isteyemezsiniz, tamam mı? İşe yaramayacak.”

Masanın üzerindeki bir tüpü itip Figgie Rickard’a verdi ve adını listede işaretledi.

“Merhaba, Trig. Ailen için bir tane alabilirsin. Direkt eve götür, olur mu?”

“Evet, Başkan Anderson. Götüreceğim. Direkt eve.”

“Bunun karşılığında ne istiyorsunuz?”

“Bay Cruise, tek istediğim herkese kışı geçirebilmeleri için yardım etmek.”

Başkan Anderson bir tüpü eline alıp tutma yerini Trig’e uzattı. “Hazır mısın, Trig? Ağırdır.”

“Hazırım.” Trig tutma yerini kavradı ve Başkan tüpü bıraktı.

Pat.

Tüp tekrar masanın üzerine düştü.

“Ağır olduğunu söylemiştim.”

“Bir şey olmaz, bir şey olmaz. Yapabilirim.” Trig kollarını tüpe doladı ve o Trig sarılmalarından biriyle tüpü masadan indirip tuttu.

Harika. Şimdi eve gitmemiz saatler alacaktı.

“Onu taşıyabilmene imkân yok, Trig,” dedim. “Neden şimdilik tüpü burada bırakıp yük arabasını alıp da gelmiyoruz?”

“O zamana kadar kalmayabilir,” dedi Jed. “Ben de taşıyabilirim.”

“Hayır! Ben taşıyabilirim!” Trig yanaklarını şişirdi.

Yirmi adım kadar ilerledi, sonra tüp yere düştü. “Biraz dinlenmem lazım sadece,” dedi.

“Bana ver şunu.” Jed tüpü eline aldı.

“Hayır!” Trig onu itti. “Ben taşıyacağım. Ben taşıyacağım.” Tekrar ayağa kalktı. Tutma yerini iki yumruğuyla kavradı ve tökezleye tökezleye yoluna devam etti.

Çamaşırlığa kadar gidebildi.

“Ah, Trig,” dedim. “Sana önce eve gitmeliyiz demiştim.”

“El arabası.” Bayan Gebby her zamanki gibi çamaşırlığın önünde oturmuştu. İnsanların haftanın onlara ayrılmayan gününde içeri girmelerine izin vermiyordu.

“İhtiyacınız olan bu. El arabası.”

Birbirlerine çarpıp duran örgü şişlerinden başını kaldırmadı bile. *Başının arkasında gözleri var*, derdi babam.

Kardeşi Frederick yanında başında kocaman bir şapka ile oturuyordu. Sakalında kızıl kısımlar vardı.

Gözlerini kırptı.

Frederick hiç konuşmaz.

Süt sağmada yardımcı oluyor, derdi annem.

Ama asla konuşmuyor.

Hiçbir zaman.

Bir kelime bile.

Elinde kapağında çok eski zamanlardaki gibi giyinmiş insanların resmi olan bir kitap vardı. Suç ve... Bir şey. Benim durduğum yerden kitap tersti.

“Önemli değil, Bayan Gebby,” dedi Jed. “Böyle iyiyiz. Buradan sonra ben taşıyacağım.” Tüpü sanki tüydenmiş gibi eline aldı.

Trig Frederick’e gülümsedi.

Frederick ona öylece baktı.

“Hadi, Trig,” dedi Jed.

“Evet, hadi.” Trig’in kolundan tuttum. “Hoşça kal, Frederick. Hoşça kalın, Bayan Gebby.”

Frederick bize öylece bakmaya devam etti.

Bayan Gebby örgüsüne devam etti.

Jed eve doğru koşmaya başladı. Ben ve Trig arkasından yetişmeye çalıştık.

“Maggie?” Trig kolumu çekiştirdi. “Lindi dedi ki Frederick en küçükken konuşuyormuş. Her zaman konuşuyormuş hem de. Şimdi hiçbir şey söylemiyor, değil mi? Sınırların dışına çıktığı için böyle olmuş dedi Lindi. Bu doğru mu, Maggie? Doğru mu?”

“Şşş,” dedim. “Fısıldama dediğin sessiz olur, normalde konuştuğundan daha yüksek sesli değil.” Arkama baktım. Bizi duymuş gibi görünmüyorlardı.

“Hadi,” dedi Jed omzunun üzerinden. “Eve dönelim.”

7 BÖLÜM

Annem yemek masasında oturmuştu. Ayakları babamın çantasının üzerindeydi. Harika. Şimdi antibiyotikleri nasıl alacağım?

Jed tüpü yere bıraktı. “Başkandan hediye,” dedi. “Her eve bir tane.”

“Harika.” Babam tüpü arka kapının önüne koydu.

“Bunu acil durumlar için bahçedeki kulübeye götüreceğim. O aptal jeneratör ne zaman hava çok soğuk olsa bozuluyor.”

“Anne!” Trig içeri en son giren oldu, her zamanki gibi. Annemin etrafında kollarını havaya kaldırıp salladı. “Hiç eve bu kadar erken gelmezdin.”

“Bay Wetheral geliyor.” Annem Trig’e sarıldı.

“Söylememiş miydim size? Jed’in portresini getirecek. Ben de burada olmak istedim.”

Jed’in portresi. Bütün en büyükler için bir portre yaptırılır. Sadece en büyükler için tabii. En küçükler için değil. Ortancalar için hiç değil.

“Ah, evet.” Jed kilerin kapısını açıp içinden kurabiye kutusunu çıkardı. Kapağını açtı ve içinden bir kurabiye

aldı. “Ben kampa gitmeden önce getireceğini söylemişti. Artık onun evine gitmem gerekmediği için çok mutluyum. Ömrümde hiç o kadar sıkılmamıştım.”

“Bay Wetheral portresini yapacağı kişilerle vakit geçirmeyi seviyor.” Babam masayı bir bezle siliyordu. “Gerçek Sen’i yakalamasına yardımcı oluyor.”

“Biraz daha hızlı yakalayamaz mı?” Jed ağzından kurabiye her yere fışkırarak cevap verdi.

Ben de teneke kutudan bir kurabiye aldım. Isırdım. Tatlı, kuru ve yağlıydı.

Bana biraz yiyecek getirmen lazım. Ben ve babam için.

Birkaç tane daha alsam kimse fark eder miydi?

Tık-tık. Tık-tık.

“Bu Bay Wetheral olmalı. Kapıyı açar mısın, Maggie?”

Bay Wetheral bastonuna yaslandı. Böyle durunca tıpkı annesi Elsie gibi görünüyordu.

“Ah, tatlı Maggie. Seni görmek ne güzel.”

Elini sıkmam için uzattı. Parmak uçları parmaksız eldivenlerinden çıkıyordu. Sadece bir eldiven takardı, sağ eline.

Elini sıktım.

Çarpık gülümsemesiyle karşılık verdi. Yüzünün sağ tarafı yara iziyle kaplıydı ve aşağı çekiliyordu. Sol tarafı kadar iyi çalışmıyordu.

Bay Wetheral’in bütün sağ tarafı korkunç bir yangında çok feci yanmış.

Lindi bana söylemişti bunu. Bir teneffüste. Okulda.

Gezginler yapmış.

Bunu duymadığına inanamıyorum, Maggie.

*Ailesiyle berabermiş; tam sınırın yanında yaşıyorlar-
mış. Evlerini yakmışlar, herkes hâlâ içerdeyken hem de.*

*Eşi ve iki kızı varmış evde. Ölmüşler. Üçü de. Bay
Wetheral onları kurtarmaya çalışmış. Onları sürükleye-
rek evden çıkardığında kendisi de ölmek üzereymiş.*

*Amcamın tanıdığı biri oradaymış. Kendi gözleriyle
görmüş.*

Hepsi bağıırıyormuş. Ağlayıp bağıırıyorlarmış.

“Ben, şey, kardeşinin portresini getirdim.”

Bay Wetheral arkasındaki midillinin çektiği ara-
bayı işaret etti. Midillinin adı Melissa’ydı, Başkan
Anderson’ın benekli atı. Bay Wetheral ne zaman bir
portre teslim etmeye gidiyor olsa bu midilliye yanına
alırdı. Eşi –yangında ölen– başkanın kız kardeşiydi. O
yüzden mümkün olduğunda ona yardım etmek istiyor-
du sanırım.

“Bunu içeri alırken yardım etmeniz mümkün olabilir
mi acaba?” dedi.

Eldivenli eline ve yaralı yüzüne baktım.

Melissa kuyruğuyla bir sineği kovaladı.

“Tabii,” dedim. “Tabii.”

Portre atın arkasındaki arabanın üzerine yatırılmış,
üzerinde de bir bez iğnelenmişti.

“Sizin portreyi açmanız için öyle yaptım,” dedi Bay
Wetheral. “Hazır olduğunuzda.”

Her birimiz portrenin bir kenarından tuttuk; annem, babam, Jed ve ben. Babam Jed'in bize yardım etmesini istemiyordu ama Bay Wetheral istiyorsa yardım etmesine izin vermesini söyledi, babam da kabul etti.

Portreyi arabadan indirdik. Uzun, geniş ve ağırdı.

Melissa kişnedi ve bir ayağını yere vurdu.

"Her zamankinden büyük mü bu?" dedim. Benim köşemden diğer üçünden daha aşağıdaydı. Çok ağırdı. Neden ben Jed'in kocaman bir portresini taşımak için belimi kırıyordum?

"Bütün kamp portrelerini aynı boyutta yaparım," dedi Bay Wetheral.

Dümdüz ilerleyip portreyi ön kapıdan geçirdik. Oturma odasında girmesi için bir yanını yukarı çevirmemiz gerekiyordu. Trig alelacele önümüzü boşaltmaya çalıştı. Bay Wetheral bastonu ve alet kutusuyla zorla yürüyerek arkamızdan içeri girdi.

Portreyi duvara yasladık. Üzerindeki bez aşağı sarktı. Portrenin üstüyle beraber koyu yeşil arka planın da bir kısmı göründü.

Bay Wetheral bir sandalye çekti ve el matkabını çıkardı. Sandalyenin üzerine çıktı ve güçlü koluyla matkabı duvara tutup zayıf koluyla yavaş yavaş itti.

Biz de durup onu izledik, beşimiz de.

Beşimiz mi? Eğer hepimiz buradaysak ben gizlice mutfağa gidebilirdim. Antibiyotiği babamın çantasından alabilirdim. Hatta belki o kurabiyelerden birkaç tane bile alabilirdim.

Kapıya doğru yan bir adım attım.

“Ah, hazır buraya gelmişken, Bay Wetheral, sizden bir iyilik isteyebilir miyim?” Babam yanımdan hızla mutfağa geçti ve kapıdan içeri seslenmeye devam etti. “Annenizin antibiyotiğini size verebilir miyim?”

Elinde şişeyle geri geldi. Küçük, kahverengi trellicillin kutusu.

Daha çabuk davranmış olmalıydım.

“Tabii ki. Hiç problem değil. Benim alet kutumun yanına koy da unutmayayım.”

“Harika, sağ olun. Çay ister misiniz?” Babam kutuyu tam önüme bıraktı.

Parmaklarım kutuyu almak için kaşınıyordu.

“Bir bardak çay harika olur,” dedi Bay Wetheral.

Portreyi kaldırdık ve kancalara geçirdik. Düz durana kadar ittirip durduk.

“Gitmemi ister misiniz? Size biraz baş başa zaman bırakayım.” Bay Wetheral boş fincanını yavaşça bardak altına bıraktı. Normalde bardak altı kullanmazdık ama babamın neden onları çıkardığını anlıyordum. Bay Wetheral’a uygun görünüyorlardı.

“Hayır, hayır,” dedi annem. “Kalmanızı tercih ederiz, değil mi?”

Bay Wetheral Jed’e baktı. “Ya sen, Jed? Gitmemi mi istersin, kalmamı mı?”

Jed omuzlarını silkti. “Fark etmez.”

“Öyleyse kalacağım.” Bay Wetheral gülümsedi. “Kim bezi kaldıracak?”

“Ben yapabilir miyim? Ben yapabilir miyim?” Trig olduğu yerde zıplayıp duruyordu.

Babam sandalyeyi olduğu yerde sıkı sıkı tuttu. Trig sandalyeye çıktı ve iğneleri çekti. Bez düşüverdi.

Bay Wetheral’in portrelerini daha önce görmüştüm. Kampa giden en büyük çocukların gerçek gibi, tam boy portreleri. Gözleri insana öyle bir bakıyor ki o anda odada gerçek biri olmadığını unutuyorsunuz. Elleri her an uzanıp saçınızdaki örümceği alabilecekmiş gibi duruyor. Bunun karşılığını yakacak odun, un ya da yeni bir güzelce örülmüş, sağ eldivenle ödeyebilirdiniz.

Ama insanın kendi kardeşi olunca daha da gerçek görünüyor. Bütün hayatı boyunca beraber büyüdüğü kardeşi.

Oradaydı. Gerçekten de Jed’di bu. O her zamanki yarı gülümsemesiyle bakıyordu bize, kaşları birazcık havada, dudakları biraz büzülmüştü.

Gerçek Jed.

Annem ve babam hemen *teşekkürler, Bay Wetheral ve gerçekten harika, bunu nasıl başarıyorsunuz bilmiyoruz* diye başladılar. Jed *evet, gerçekten de çok benziyor sanırım ama siz beni benim kendimi gördüğümünden daha çok görüyorsunuz o yüzden siz daha iyi bilirsiniz*, Trig ise, *tam onun gibi görünüyor, tam onun gibi, tam onun gibi olmuş* deyip duruyordu.

Ama ben? Benim ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Sadece Jed değil, resmin hepsi inanılmazdı. Jed’in oturduğu sandalyenin en üstüne kazınmış iki gül, tahtadan ve çok güzellerdi. Jed’in ayaklarının birbirlerine yakın

duruşu, ayakkabılarının halının üzerindeki ağırlığı. Ve büyükbabamın saati, biri tam on geçiyor.

Jed en büyük çocuktur. Bu portreyi yaptırmamız çok iyi olmuştu. Haklıydım. Ama kimse bana hiç bu kadar ilgi gösterecek miydi? Kimse benim resmimi yapacak mıydı?

“Ne düşünüyorsun, Maggie?” Bay Wetheral’in sorusu diğerlerinin seslerinin arasından bana ulaştı.

Ben mi ne düşünüyordum?

“Ben mi?”

“Evet. Senin ne düşündüğünü merak ediyorum.”

Neden benim ne düşündüğümü merak etsin ki?

“Gerçekten mi?” dedim.

“Evet, gerçekten. Portreyi beğendin mi?”

Resme baktım. Arkadaki soluk, koyu kırmızı perdeler. Jed’in alnındaki dağılmış saçları.

Evet demedim. Hayır demedim.

“Sanki güllerin yapraklarını hissedebiliyorum,” dedim. “Sanki boya değil de gerçekten tahtadan yapılmışlar. Büyükbabamın saatinin tık tık edişini duyabiliyorum. Ayakkabıların altındaki kir, gerçek kir o, değil mi? Ve Jed’in elleri...”

Elleri. Ellerine dokunsam sıcak olacaktı. Olurlardı. Kesinlikle emindim.

“Ama benim önemsiz hissetmeme sebep oluyor,” dedim. “Ben sayılmıyormuşum gibi.”

Bay Wetheral başını salladı.

Üzgün görünüyordu.

“Bu kadar büyük olduğu için muhtemelen,” dedim.

Gömleğinin önüne duvarı delerken bulaşan tozu temizledi. “Pekala,” dedi. “Ben gitsem iyi olacak.”

“Alın.” Babam trellicillin kutusunu aldı. “Bunu unutmayın. Annenizin günde üç kere alması ve şişeyi bitirmesi lazım. Doktor Sunita hepsini üzerine yazmış.”

“Ah, teşekkür ederim, çok iyi oldu bu.” Bay Wetheral kutuyu ceketinin cebine koydu.

“Hiç önemli değil,” dedi babam. “Yaptıklarınızın yanında hiçbir şey. Bu portre, bu portre olmasaydı, nasıl... Bilmiyorum nasıl...” Babam yine ne diyeceğini bilemedi. Jed’i kendine çekti, başını tutup yaklaştırdı ve saçını okşadı. “Oğlum,” dedi boğuk bir sesle.

“Çekil!”

“Şunu demek istiyoruz,” dedi annem, “teşekkür ederiz, Bay Wetheral. Portre için çok teşekkürler.”

Bay Wetheral bizi arkada iki Jed’le ve antibiyotiksiz bırakarak Melissa’yla uzaklaştı.

Peki. Eğer ilacı hemen alamazsam odağımı değiştirmek zorundayım, diye düşündüm. Yiyecek.

Arka kapı açıldı. Babam ve Trig dışarıda, yemek için sebze topluyorlardı. Annem gübre yapacağı çöpü dolduruyordu. Gerçek Jed oturma odasındaki duvara asılıydı, diğerini ise göremiyordum.

Yavaşça mutfağa süzüldüm.

Kiler serin ve karanlıktı. Peynir, haşlanmış yumurta ve lavanta kokuyordu. Soğuk fayanslara basmak hoşuma gitti. Kapının arkasından bez bir çantayı indirdim. Her şeyden azıcık aldım ki kimse azaldıklarını fark et-

mesin. Peynirden, kırmızı pancarlı kekten ve sebzeli tarttan birkaç parça kopardım. Bir avuç ceviz, bir avuç da yulaf. İki somun ekmek. Dört tane de babamın kurabiyelerinden. Hepsini çantaya doldurdum. Mutfaktan sessizce çıkıp çantayı önümde sımsıkı tutarak araya geçtim.

Ayaklarımı ayakkabılarıma geçirdim. Sonra dikkatle kapıyı açtım ki kimse *klik* sesini duymasın. Arkamdan aynı yavaşlıkla kapıyı kapattım.

Mezarlığa yürümeye başladım.

8. BÖLÜM

En başta dikkat çekmemek için yürüyerek ilerledim. Kurbağa Sokağı'nı geçtim, çilekleri ve karavanları geride bıraktım. Dışarıda kimse yoktu. Sadece Elsie, yabani otları söküyordu. Onun etrafından geniş bir yay çizerek geçtim.

Sonra biraz hızlandım. Çantam yanımda her adımla sallanıyordu.

Maggie Cruise.

Gezgin avcısı.

Kahraman.

Çamur tepeleri geçip Anderson'ların tarlasına doğru döndüm.

Ayaklarım dün geceki yağmurun yumuşattığı toprağa batıp çıkıyordu. Bütün dünya daha az katıymış gibi geliyordu.

William Whittington'ın mezar taşına oturdum. Kızmazdı. Çoktan ölmüştü. Çantayı yanıma koydum.

Bir rüzgâr yaprakları salladı.

Cırcır böcekleri uzun, kalın çimlerin arasında ötüyorlardı.

Bay Gebby'nin taa kasabanın içinde at nallarına *klank, klunk, klank* diye vuruşu buradan duyuluyordu.

Klank, klunk, klank.

Klank, klunk, klank.

Bu aptalcaydı. Çok aptalcaydı.

Hayatımda yaptığım en aptalca şeydi. Ya sadece hasta babası ve Una değilse buradakiler? Ya dışarıda bir ordu gezgin varsa? Una yalan söylüyor olabilirdi. Muhtemelen yalan söylüyordu, şimdi düşününce.

Eve dönmeliyim, her şeyi geri kilere koymalıyım ve “Hey!”

Kalbim neredeyse durdu.

“Buradayım!”

Bir ağacın yanından içeri girdi, Lindi'nin dün düştüğü ağacın yanından. Bu kadar zamandır orada mıydı?

“Yalnız mısın?” dedi.

Başımı salladım.

Gülümsedi ve dişlerinin arasındaki boşluğu gördüm yine. “Geri geleceğini biliyordum. Emindim.”

Konuşmak zorunda kalacaktım. Bir gezginin güvenini onunla konuşmadan kazanamazdım. Ama problem şuydu; bütün düşüncelerim bulanıklaşmış, ağzım kurumuştur ve kelimeler sanki yok olmuştur.

“Adın ne?” dedi.

Maggie. Dudaklarım şekli aldı ama ağzımdan bir ses çıkmadı.

“Seni duyamıyorum.” Yine o aralıklı dişlerini göstererek gülümsedi ve avuçlarını kulaklarının arkasına koydu.

“Maggie,” dedim güçlükle. “Maggie Cruise.”

“Tanıştığımızı memnun oldum, Maggie Cruise.” Elini uzattı. Benden uzundu. Bir baş uzun. Ellerimi göğsüme bastırdım.

“ nemli değil.” Kolunu indirdi. “El sıkışmak zorunda değiliz. Biraz eski moda bir şey zaten. Onun yerine kulaklarımızı oynatarak selamlaşalım.”

Önümde durup saçlarını iki yanda yukarı kaldırdı.

“Hazır mısınız?” dedi.

Bir adım daha atsaydı burun buruna değiyor olurduk. Kalbim göğüs kafesime vurur gibi atıyordu. Jed bu durumda ne yapardı? Lindi ne yapardı? Cesur en büyük çocuklardan biri ne yapardı?

Hiçbir fikrim yoktu.

“Hazırım,” diye fısıldadım.

“Hadi o zaman.”

Bana baktı ve kulakları inip kalktı. Kendi kendilerine. Başka hiçbir şey onları hareket ettirmeden.

“Sıra sende,” dedi.

Benim saçlarımı kaldırmama gerek yoktu. Annem her ayın ilk günü saçlarımı kısacık keserdi. Uzun saç işi zorlaştırıyor.

Di lerimi birbirlerine yapıştırıp s rtt m. Bütün yüzüm buru tu ve büzüldü ama kulaklarım tamamen sabit kaldı.

Una sııttı.

“Zor, değil mi? Dur, bunu izle.”

Bir kulağını kaldırdı, sonra diğerini kaldırdı. Hareket ettirdiği tarafı değiştirip duruyordu. Sol, sağ, sol, sağ, sol, sağ.

Vay be.

“Nasıl yapıyorsun?” Sesim normal çıktı.

“Büyükbabam öğretti.” Saçlarını geri bıraktı. “İnsanların çoğunun bunun genetik bir şey olduğunu düşündüğünü söyledi. Ya bunu yapabilecek ya da yapamayacak şekilde doğuyorsun ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama bu doğru değil. Öğrenebilirsin. Herkes öğrenebilir. Sadece nasıl yapacağını bilmen lazım. Göstermemi ister misin?”

Tekrar o gülümseme. Ön iki dişinin arasındaki o boşluk.

Dilimi kendi ön dişlerimin arkasına bastırdım. Yapışık duruyorlardı. Ara yoktu.

“Evet,” dedim. “Evet, lütfen.” Çantayı uzattım. “Bu sana. Ve babana.”

Çantayı aldı. Parmaklarımız birbirine değdi. Bir gezginin teni. Normal gibi hissetmişti.

Una çantaya baktı.

“Antibiyotik yok,” dedim. “Şimdilik. Ama biraz bulabileceğimi düşünüyorum. Babam hemşire.”

Gözleri yaşlarla ıslandı yine. Dün olduğu gibi. “Çok incesin, Maggie,” dedi. “Seninle tanıştığım için çok şanslıyım. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

“Hadi, şu tarafa geçelim, şu duvarların arkasına.”

Alıçların yanından eski kiliseye doğru yürümeye başladı. “Burada saklanabiliriz. Sana ilk kulak oynatma dersini vereceğim.”

Derin bir nefes alıp onu takip ettim.

Yeni mezar taşlarının olduğu tarafta üzerine oturmak için çimlerin bir kısmını ellerimizle düzleştirdik. Yanımızda bir sıra boyunca üç tane Wetheral mezarı vardı. Diğerleri gibi üstleri fazla büyümüş bitkilerle dolu değildi; temiz ve bakımlıydılar.

Una parmaklarını başımın iki yanına, tam kulaklarımın üstüne koydu. “Burada küçük kaslar var. Hissedebiliyor musun?”

Burada olmamalıyım. Bu kızla konuşmamalıyım. Onun bana dokunmasına izin vermemeliyim. Kirli.

Ama kaçarsam kahraman olmayacaktım, değil mi?

“Sayılır,” dedim.

“Herkeste var bunlar. Sadece kullanmaya alışkın değiliz. Parmaklarımı oynatmaya çalış. Hadi, dene.”

Omuzlarım oynadı. Gözlerim oynadı. Ağzım ve burnum oynadı. Oynaması gereken yerler dışında her yerim oynadı.

“Yapamıyorum.”

“Kesinlikle yapabilirsin. Sadece biraz alıştıрма yapman lazım, o kadar. İşte, parmaklarını benim parmaklarımın olduğu yere koy –aynen öyle– sonra buraları hareket ettirmeye çalış. Her gün biraz yap bunu. Kaslar güçlenecek.”

Bir daha denedim, bu kez kendi parmaklarımla. Hâlâ işe yaramıyordu.

Sırtlarımızı duvara yaslayarak oturduk.

“Kaç yaşındasın, Maggie?”

“On bir,” dedim. “Sen?”

“Yaklaşık o yaşlarda, sanırım.” Uzun bir çimeni tutup parmaklarına doladı. “Babam öyle şeyleri pek takip etmiyor, o yüzden emin değilim.”

Emin değil mi? Bir insan nasıl kaç yaşında olduğunu bilmez?

“Doğum günün var mı?” dedi.

“Tabii ki. 15 Kasım. Herkesin doğum günü var.”

“Benim yok. Ben de isterdim öyle bir şey. Hey, belki benimki de 15 Kasım olabilir.” Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Geri çıktı.

“Ama daha aylar var ona. Belki daha yakın bir tarih seçmeliyim. Bu haftaya ne dersin?”

“Bu hafta ağabeyimin doğum günü. Cuma günü.”

“Benimki de cumartesi olsun o zaman. Hayır, pazar olsun. Arada bir gün bırakalım. Evet, doğum günüm pazar olsun. O zaman ben de senin gibi on bir yaşında olacağım.”

Bacaklarımızı kendimize çekmiştik. Una'nın bacakları benimkilerden çok daha uzundu. On bir yaşından çok on iki yaşında birinin bacakları gibiydi. Hatta belki on üç. Konuşurken botlarının önlerini birbirlerine vuruyordu.

“Burada buluşabilir miyiz?” dedi. “Sen ve ben? Pazar günü? Şey... Siz doğum günlerinde ne yapıyorsanız onu yaparız.”

Hiç doğum günü olmadıysa doğum günlerinde ne yapıldığını bilmiyor olması normal sanırım.

“Tamam,” dedi. “Peki.”

Benimle tekrar buluşmak istiyordu.

Başarıyordum. Ben, ortanca Maggie.

Bir gezgin yakalıyordum.

Beklediğim gibi değildi ama. Kirliydi, o kesin. Dizlerinin arasında çamur kurumuştı ve tırnaklarının uçları neredeyse simsiyahtı. Her pazar akşamı annem onu sert bir fırça ve dezenfektan sabunla yıkamıyordu, orası bariz.

Ama çok tehlikeli görünmüyordu.

“Maggie?” Una çantayı aldı. “Artık gitsem olur mu? Sana başka bir gün bir daha kulak oynatma dersi vereceğim. Söz veriyorum. Ama babam çok aç, o yüzden gitmem lazım. Ona bu yiyecekleri götürmem lazım.”

“Ah, tabii.”

“Ama çok eğlendim.” Ayağa kalkıp kirli elbisesini silkeledi. “Bir arkadaşım olalı yıllar oluyor.”

Arkadaş mı?

“Kulak oynatma konusunda da endişelenme. Baya bir alıştırma yapman lazım. Ben biraz oynatana kadar bir ayımı aldı. Aynan varsa onu kullan.

Çantayı omzunun üstüne attı.”

Daha fazla tereddüt etme, ortanca Maggie. Daha fazla bekleme. Nerede yaşadığını öğren. Hemen şimdi.

“Ben, şey, sana daha fazla yemek getirebilirim,” dedim. “Seni nerede...” Boğazım tılandı. Öksürdüm. Bir daha denedim. “Seni nerede bulabilirim? Yani, nerede yaşıyorsun?”

“Bir ahırda durduk,” dedi. Sınırın ötesinde belli belirsiz bir yeri işaret etti.

Sınırın dışında mı? Oraya gidebilmeme imkân yoktu.

“Ama asla bulamazsın,” dedi. “Sen buraya, mezarlığa gel. Ben seni bulurum.”

“Ah, peki.”

“Başka birini getirmeyeceksin yanında, değil mi?”

“Hayır, istemezsen getirmem.”

“İstemiyorum.” Artık gülümsemiyordu. Yüzü ifadesizdi.

Tereddüt etme, Maggie. Tereddüt etme.

“Neden?” dedim.

Dudaklarını ısırды ve yere baktı. “Bazen bu kasabadaki insanlar tehlikeli olabiliyor,” dedi.

Biz? Tehlikeli?

“Eğer o kadar tehlikeliyse neden buradasın?” dedim.

“Gerçekten yardıma ihtiyacım var. Babamın bacağı yaralandı ve ateşi çıkıp duruyor. Avlanamıyor. Yolculuk bile yapamıyor. Bu yüzden ahırda kalmak zorundayız. Çok açız. Sonra senin o kıza yardım ettiğini gördüm, ağaçtan düşen var ya. Senin ve o diğer iki çocuğun-”

“Jed ve Trig. Onlar benim kardeşlerim.”

“Evet, sen ve kardeşlerin, siz farklı göründünüz. Yardım edebilecek insanlar gibi.”

Baş parmağımın yanındaki deriyle oynamaya başladım.

“Bunun için çok teşekkürler, Maggie.” Una çantaya vurdu. “Harikasın. En yakın zamanda çantanı geri getireceğim. Söz veriyorum. Tekrar buraya gelecek misin? Pazardan önce?”

“Olur.”

Alıç ağaçlarının en ince olduğu yerden geçti. Sınırın öbür tarafına. Çimenler o tarafta daha parlak görünüyordu. Daha canlı.

Belki de güneştendi.

“Hoşça kal, Maggie.” Neredeyse kırmızı çizmeleleriyle sınırdan öbür tarafa, daha parlak ve canlı çimlere geçti. Ormana varınca kahverengi elbisesi, sarı saçları, hepsi artık dallara ve ağaçlara karıştı.

William Whittington’ın mezar taşına oturdum. Çenem avuçlarımda, dirseklerim dizlerimde. Başarmıştım. Bir gezginle tanıştım. Ve onunla tekrar buluşacaktım.

Bay Gebby’nin klank klunk sesleri hâlâ kulağımdaydı. Cırcır böcekleri ötüyor, vızıldıyor ve zıplıyorlardı.

Rüzgâr yaprakları salladı: Ölü akrabalar mezarlarında fısıldaşıyor gibiydi. Fısıldaşıyor ve izliyor.

ÇARŞAMBA
3 EYLÜL

9. BÖLÜM

Trig mutfak masasının üzerine eğilmişti. Bir el tamamen kaleminin etrafına dolanmıştı. Babamın çantası ayağının yanındaydı.

Şimdi o çantada biraz daha antibiyotik olmalı. Tek antibiyotiğe ihtiyacı olan Elsie olamaz.

Trig yine okulda işlenenleri zor anlamıştı. Öğretmeni bir parça kenarı tüylü bir kâğıt ve küçük bir kalem bulmuş ve geri kalanını evde yapması için ona vermişti. Trig de şimdi burada Andrew Solsbury'nin emrini en güzel el yazısıyla yazmaya çalışıyordu. Tabii ki saatler alıyordu. Onun ilk satırın sonuna vardığı sürede ben bu yazıyı bin kere bitirmiş olurdum.

Bugünden sonra her ailenin en büyük çocuğu, on dört yaşında bir askeri kampa katılma ayrıcalığına erişecek.

Ama bu kadar yavaş olduğu için Trig'i suçlamıyorum. Eski bir politikacının yıllar önceki bir konuşmasından daha ilginç bir yazı seçseler daha hızlı yazardı muhtemelen. Bir şiir falan mesela? Ya da şarkı?

Masanın diğ er tarafına oturup ayaklarımı bir sandalyeye uzattım. Parmaklarımı başımın iki yanına koydum. Kulaklarımı oynatmaya çalıştım.

G  , zeka ve karakterin uygun olmaması buna engel oluşturmayacak.

Her biri bu korkunç savaşta ülkeleri ve şanları için mücadele edecekler.

 ocuklukları mutluluk dolu olacak; ailelerinin geri kalanı kesinlikle huzur dolu bir hayat yaşayacak. O andan itibaren savaşı görmeyecek, duymayacak, hissetmeyecekler.

Bu savaş görünmez olacak; sessiz olacak.

Sizi bu emri savunanları savunmaya, diğ erlerini ise cezalandırmaya davet ediyorum.

En büyüklerini kampa göndermeyi reddedenler kendilerinden utansın.

Aileleri de kendilerinden utansın.

Trig sonunda yazıyı bitirdi. İçin garip yanı acele ettiğ  zaman el yazısı    m z n arasında en kötü olan oydu ama eğ r istediğ  kadar zaman verseydiniz el yazısı çok güzeldi. Bütün yukarı ve aşağı çizgiler, kuyruklar ve dönüşler.

Ama hep elinin ağırtmasına sebep oluyordu. Yanımda bileklerini sallamaya başladı.

“Acıyor, Maggie. Acıyor.”

“Sorun değ l. Bitti artık. Güzel de oldu. Neden dışarı çıkıp babama yardım etmiyorsun? Kabaklarla bir şeyler yapıyor. Bunu güvenli bir yere koymamı ister misin?”

“Teşekkürler, Maggie.” Koşarak dışarı  ıktı. “Baba! Baba! El yazısı ödevimi bitirdim!”

Ayağımla masanın altındaki çantayı tutup kendime çektim. Çantayı açıp içeri karıştırdım.

Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir kutu yoktu.

Antibiyotik olmayan bir ilaç bile.

O kadar bekledikten sonra.

Çantayı tekrar masanın altına soktum.

Trig'in yazsını masadan alıp bir rafa koydum. Gerçek Jed'in gözleri oda boyunca beni izledi. Resmin sağ tarafının en altında bir şey gördüm. İyice yaklaştım.

Jed. G. Cruise, Şana Kavuşacak En Büyük Çocuk.

H. S. Wetheral

Jed'in gözleri beni takip ederken tekrar arka arka mutfağa yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapattım.

"Evet." Annem çantasını masaya bıraktı. Birkaç kurumuş çamur parçası çantadan düşüp her yere dağıldılar. "Cuma günü Jed'in partisi var. Her şeyi hazırlamak için biraz yardıma ihtiyacımız olacak."

"Ben ve Maggie için hiç parti yapmıyorsunuz." Trig tırnağını düşen çamur parçalarından birine bastırdı ve ortalığı daha da kirletti. "Neden bize parti verilmiyor?"

"Jed en büyük."

Babam ıslak bir bezle geldi ama o daha masaya yetişmeden annem koluyla masanın üzerindeki çamurun hepsini yere döktü. Babama baktım. Göz kırptı.

"Yapacak çok şey var," dedi annem. "Öncelikle, Trig, akşam yemeğinden sonra Wetheral'lara gidip Elsie'nin hava durumu için ne tahmin ettiğini öğrenebilir misin?"

Zorunda kalmayacaksam belediye binasında parti vermek istemiyorum.”

Elsie?

“Ben neden gidiyorum?” dedi Trig. “Jed’in partisi, öyleyse o gitmeli, değil mi? Jed’in hiçbir zaman hiçbir iş yapması gerekmiyor.”

Elsie Weather?

“Annen bu işi sana söyledi, Trig,” dedi babam.

Evinde –kesinlikle, kuşkusuz– bir kutu trellicillin olan Elsie Weather?

“Ama ben Elsie’yi görmeyi hiç istemiyorum. Hiç gülümsemiyor. Gülümseyecek mi acaba diye onu izliyorum ama hiç gülümsemiyor. Hem de-”

“Ben giderim.” Hepsi bana baktı. “Ben giderim, Trig de bana ne iş verecekseniz onu yapabilir. Olur mu?”

“İşler hallolduğu sürece kimin ne yaptığı umrumda değil.” Annem başını kaşdı. Saçları dimdik durdu. “Elsie’ye biraz peynir götür, Maggie. Karşılık olarak.”

“Peynir olmaz.” Babam mutfak tezgâhından yeni pişmiş patates yemeğini aldı. “Un. Bir kap un götür.”

“Pekala.” Annem tencereden bir parça patates aldı. “Peynir ve un.”

Trig bana kocaman bir Trig sarılmasıyla sarıldı. “Teşekkürler Maggie.”

“Bu durumda yemekten sonra babanla pasta yapacaksın, Trig,” dedi annem. “Bir sürü pasta.”

Trig sandalyeye yaslandı ve omuzları çöktü. “Ama ben pasta yapmaktan nefret ederim.”

“Napalım,” dedi annem.

Ağaçkakan şeklindeki kapı tokmağını kapıya vur-
dum. Gagası kapıya çarpıyor, kapıyı gagalıyor gibi gö-
rünüyordu. *Tık-tık-tık.*

Siyam kedisi yanıma geldi. Kızgınca miyavladı.

Bir daha kapıyı çaldım. *Tık-tık-tık.*

Kedi gözlerini kırptı.

TIK-TIK-TIK. Daha sert çaldım.

Kapı açıldı ve kedi içeri giriverdi.

“Tamam, tamam. Yaşlı bir kadının merdivenlerden
inmesi için beklemeniz lazım.”

Kapıyı açan Elsie’ydi, bastonuna yaslanmıştı. Benim
okula giderken giymek zorunda olduğum kırmızı eko-
seli elbisenni aynısından giymişti. O okula gideli yüz
yılmış olmalı ama, diye düşündüm.

“Şey, Bayan Weather, acaba yarınki havanın nasıl
olacağını öğrenebilir miyim?”

Gözleri elimdeki kaba gitti.

“Un.” Kabı yukarı kaldırdım. “Size un getirdim. Ve
peynir.”

“Hava durumu?”

Başımı öne salladım. Kapıyı daha da açtı. İçeri gir-
dim. Kapıyı arkamdan kapattı ve koridor karanlığa gö-
müldü. Sadece kapının üzerindeki pencereden azıcık bir
ışık giriyordu içeri. Gözlerim kısa süre sonra karanlığa
alıştı.

Koridorun bir tarafına bir sürü şey yığılmıştı. Mont-
lar, teki olmayan ayakkabılar, üst üste kitaplar, hatta bir
sürü kâğıt. Ömrümde tek bir yerde gördüğümün kaç
katı kâğıt vardı. Tekrar gözlerimi orada dolaştırdım.
Küçük, kahverengi kutuyu arıyordum.

“Şey, annem dedi ki-”

“Sessiz ol, Cruise’ların kızı. Hannard çalışıyor.”

Bay Wetheral’in resim odasının kapısı çok az aralıktı. Birinin bir parçası –bir kız, sanırım– aralıktan görünüyordu. Arkada Bay Wetheral’in yumuşak sesini duydum.

Elsie peyniri almak için boş elini uzattı. Peynirin sarılı olduğu kâğıdın bir köşesini açtı ve kokladı. Sonra önlüğünün cebine koydu. Tekrar elini uzattı. Bu kez unu verdim.

“İçeri gir.” Elindeki kapla odanın arkasını işaret etti. “Ben çay getireceğim.”

“Ah, hayır, Bayan Weather, ben-”

“Sessiz ol, kızım. İçeri.”

Trig haklıydı. Bu kadın hiç gülümsemiyordu.

Arka oda bir sürü çöple doluydu. Karton ve tahta kutular, eski kap ve çanaklar, kulpları kırık kupalar, prizleri duvara takılı kablolar, bütün alfabenin küçük küçük yazılı olduğu küçük kutulardan oluşan tablolar. *Hiçbiri işe yaramaz*, derdi babam. Bir de kitaplar vardı. Üst üste dizilmiş bir sürü kitap. Bazı raflar tavana kadar doluydu. Bütün okul kütüphanesinden on kat fazla kitap vardı burada.

Eşyaların arasında yolumu bulmaya çalıştım. Bir bardağı yere indirip yarısı boş kalan bir sandalyeye oturdum. Bardağın yanında *LA Melekleri* yazıyordu.

Önümdeki duvarda eski fotoğraflar, sertifikalar, küçük tahtadan oyma eserler, hatta iki uzun, ince, başlarında saç yerine saman olan ve gözlerinin olması gereken yerler boş olan maske bile vardı. Her şey çok eski, yamuk ve iç içeydi.

Öne eğildim ve karton bir kutunun üzerindeki küçük bezi kaldırdım: sarımsı, basılı kâğıtlarla doluydu. Eski günlerde gazete dedikleri şeyler.

Bir kâğıdın en tepesinde kalın, siyah harflerle KENDİLERİNDEN UTANSINLAR yazıyordu. Yazının gerisi daha küçüktü. *Geçen hafta bir aile oğullarını kampa göndermeyi reddedip en büyük emrini çiğnedikleri için öfkeli komşuları tarafından Midleafsten kovulmuştu.*

Kovulmak mı?

Birkaç kâğıdı kaldırıp daha aşağıdaki bir kâğıdı okumaya başladım. BERABER ÜLKEMİZİ KURTARABİLİRİZ. *Muhalefet lideri Andrew Solsbury umut dolu bir mesaj veriyor. Gelecek seçimi bununla kazanabilecek mi?* Daha aşağıdan bir kâğıt çıkardım. KARANLIK ZAMANLAR YAKLAŞIYOR. *Dünya çapında gerçekleştirilen bir dizi terör saldırısı-*

“Cruise’ların kızı?”

Gazeteler elimden düştü ve hemen geri oturdum.

“Çay.” Elise kapıdan ağır ağır, elinde sallanıp duran bir kupayla içeri girdi.

Çöpün arasından ilerleyip bardağı elinden aldım. Kokladım. Papatya. İğrenç. “Teşekkür ederim, Bayan Weather.”

Elsie bastonuna dayanarak odanın diğer tarafına gitti. Her adımdan sonra durup derin derin nefes alması gerekiyordu.

“Yardımcı olayım mı?” dedim. “Yolunuzu açayım mı?”

“Dokunma. Bunlar Hannard’ın.”

Belki Bay Wetheral için bunlar çöp değildi. Onun hazinesiydi belki de.

Çayımdan bir yudum aldım. Yeterli sayıda yudum alırsam eninde sonunda bardağın sonuna varacaktım.

Elsie arkadaki cam kapılara uzandı.

“Ne duymak istiyorsun, Cruise’ların kızı? 5 Kasım mı? Noel mi? Yüzde yüz doğru. Her zaman. Doğa yalan söylemez. Söyleyemez.”

“Sadece bu cumayı soracaktım, Bayan Weather. Annem cuma yağmur yağacak mı, onu bilmek istiyor. Jed on dört yaşına girecek de. Partisi için.”

Elsie homurdandı, bir süre elindeki anahtarı kapıya sokmaya çalıştı ve sonunda kapıyı açtı.

Bahçe evden de dağınık görünüyordu. Vakti geçmiş sebzeler toplanmamış, sarmaşıklar her yeri kaplamıştı. Çalılıklar kocaman olmuştu ve ağaçlar her şeyi gölgeliyordu. Bitkiler ve yapraklar her şeyin üzerini kaplamış, sarmış, her yere tırmanmışlardı.

Elsie bastonuyla yeri kontrol etti, sert bir zemin bulunca oraya basarak dışarı çıktı.

“Burada bekle,” dedi.

Yabani bitkilerin kapladığı verandaya çıktı. Bir şekilde ayakta kalmayı başarmıştı. Sonra fazla büyümüş bitkilerin altlarına elini uzatıp ezebileceği böcekler ya da kabuklarından çıkarabileceği tohumlar aramaya başladı.

Çok vaktim yoktu.

Tekrar koridora döndüm. Bay Wetheral beni bu açıdan göremezdi. Montlar, ayakkabılar ve kitaplardan oluşan yığına baktım, ilaç kutusu göremiyordum.

Kâğıtların arasına baktım. Olabildiğince sessiz hareket ediyordum. Hâlâ ilaç yoktu.

Başka nerede olabilirdi? Düşün, Maggie. Babam ilaçlarımızı nerede saklıyor? Etrafıma bakındım.

Mutfak.

Burası da evin geri kalanı kadar dağınıktı. Hatta belki daha da kötüydü. Su varilleri ve patates çekmecesini mutfağın ortasında duruyordu. Üst üste dizilmiş kaplar düşmek üzere gibi duruyordu ve tezgâhın üzerinde taşan bir gübrelik çöp kutusu vardı. Siyam kedisi bunların arasında dolanıp duruyordu.

Arka pencerenin önünde bir masa vardı.

Kesinlikle bir şişe ilacın konulabileceği yerlerden biri.

Bardağımı tezgâhın kenarında dengelemeye çalıştım ve masayı incelemeye gittim.

Masanın üzerine tamamen doluydu. Kaşık ve çatal, rengi yeşile dönmüş eski bozuk paralar, sapı turuncu tornavidalar, içinde siyah bir halka oluşmuş boş bir vazo... Kitaplar, bardaklar, kupalar, bir demir testeresi ve hemen orada, masanın kenarında küçük, kahverengi bir ilaç kutusu. Trellicillin.

Masanın arkasında bir pencere vardı. Elsie hâlâ bahçedeydi, yaprakları ters çevirip larvaları avucunda sıkıyordu.

Şişeyi aldım. Elsie P. Wetheral. Trellicillin. 250mg. Hâlâ neredeyse tamamen doluydu.

Bay Wetheral ve misafirinin hâlâ ön odada olup olmadığını kontrol etmeye gittim ve olduğum yerde kalakaldım.

10. BÖLÜM

Bay Wetheral aklımdan çıktı. Elsie aklımdan çıktı. Hatta trellicillin bile aklımdan çıktı.

Üç resim. Solumda. Mutfak duvarında.

Durup baktım.

Normal portrelerden daha küçüktüler, sadece baş ve omuzlar. Biri bir kadının resmi, diğer ikisi iki kızın resmiydi; kızlardan biri benden biraz daha büyük, diğeri biraz daha küçüktü. Yüzlerinin yarısı Bay Wetheral'in diğer resimlerindeki kadar gerçekçiydi: Parmaklarınızı bastırırsanız ezilecek dudaklar, yanmış reçel kadar koyu siyah kıvrırcık saçlar.

Ama yüzlerinin diğer yarısında bir sıkıntı vardı. Küçük kızın yüzünde desenler, yan kesikler ve yamalardan oluşuyordu: Bir oyuncak bebeğin yüzü. Büyük olanın yüzü eriyip resmin arka planına yapışmış gibiydi: Kulağı, saçı ve teni arkasındaki duvarla iç içe geçmişti. Kadının yüzünün diğer yarısı çizilmemişti: Kafasının ortasından keskin bir çizgi iniyordu, o yüzden sadece arkadaki sandalyenin üzerine kazınmış meşe deseni görünüyordu.

Her yüzün bir tarafı zarar görmüştü, tıpkı Bay Wetheral'in yüzünün bir yarısının yangında yandığı gibi.

Eşi ve iki kızı varmış evde.

Hepsi bağıırıyormuş.

Ağlayıp bağıırıyorlarmış.

Ellerimi kaldırıp gözlerime, burnuma ve ağzıma dokundum.

Yumuşak. Pürüzsüz. Eşit.

Gezginler yapmış. Evlerini yakmışlar.

Gezginler.

Una?

Babası?

Gerçekten böyle bir şey yapmış olabilirler mi?

ÇAT!

Kupam yere düştü ve paramparça oldu. Çay her yere, hatta tezgâhta dolanan kedinin üstüne bile döküldü.

Şişeyi şortumun cebine koydum.

Kedi bana dik dik baktı.

"Anne? Her şey yolunda mı?" Bay Wetheral resim odasından eşit olmayan adımlarla çıktı. Güçlü ayağı, zayıf ayağı, güçlü ayağı, zayıf ayağı.

"Bay Wetheral, ben-"

"Ah, Maggie Cruise." Koridordan mutfığa geldi. "Kapının çaldığını duymuştum sanki. O ses neydi? Annem iyi mi?"

"Evet, iyi. Bahçede. Ben ona havayı sormaya gelmiştim. Ses bardağımdan geldi ve kedi ıslandı. Özür dilerim. Temizleyeyim mi?"

Bay Wetheral duvardaki üç portreye, sonra da bana baktı.

“Maggie?” Resim odasından Beth Goodman çıktı. En büyük çocuk, birkaç aya kampa gidecekti.

“Sen burada ne yapıyorsun, Maggie?” dedi koridor-
dan. “Burada olmaman lazım, sen ortancasın. Bay Wet-
heral sadece en büyükleri çiziyor. Değil mi, Bay Wet-
heral?”

“Şey, ben olsam öyle deme-”

“Bir şey yapmıyorum,” dedim. “Sadece hava duru-
munu sormaya geldim, Jed’in partisi için. Bayan We-
ather da bana bir bardak çay getirdi. Sonra bardağı geri
bırakmak için mutfığa geldim ama kedi tezgâhtan aşağı
düşürdü. Özür dilerim, Bay Wetheral. Temizleyece-
ğim. Bir bez var mı? Ya da süpürge?”

“Önemli değil, Maggie. Endişelenme. Senin suçun
değil.” Bay Wetheral’in sesi yumuşak ve sakindi. “Beth,
sen git otur tekrar. Ben birazdan geleceğim.”

Elimi cebimdeki şişe şeklindeki çıkıntının üzerine
koydum.

Buradan gitmen lazım, Maggie. Gitmen lazım.

“Cruise’ların kızı? Crusie’ların kızı? Hâlâ burada
mısın?” Elsie arka odadan içeri geldi.

“Dikkatli ol, anne,” dedi Bay Wetheral. “Bardak kı-
rıldı.”

“Evet, özür dilerim, Bayan Weather. İstemedim
oldu.”

Elsie mutfığa geldi ve kırık bardağın etrafından do-
laştı. Yere bakmıyordu bile. Bir dolap açtı ve bir şey

çıkardı, bulaşık bezlerine sarılı bir şey. Dört köşesinden ve üzerinden düzgünce ve sımsıkı bağlanmıştı.

“Kurabiye.” Titreyen koluyla bana uzattı.

“Teşekkür ederim, Bayan Weather ama aç değilim. Ben sadece-”

“Paylaşmak için.” Elsie titreyen demete doğru başını salladı.

“Paylaşmak mı? Kiminle?” Şişeyi bacağıma bastırdım.

Buradan çıkmam lazım.

Çıkmam lazım.

“Eminim paylaşacak birini bulursun.”

“Al onları, Maggie,” dedi Bay Wetheral. “Annem bu kasabanın en iyi kurabiyelerini yapar.”

“Ama Bayan Weather, hava durumu? Cuma günü, Jed’in partisi için?” Elindeki çıkını aldım. Diğer elim hâlâ cebimdeki şişenin üzerindeydi.

“Hava durumu?” Kemikli parmaklarını dudaklarına sürdü. “Cuma günü güneşli olacak. Ama cumartesi dikkatli ol. Cumartesi öğlen her şey değişecek.”

Evden çıkıp yol boyunca koştum. Şişe cebimde bacağımda bir çıkıntı oluşturunuyordu. Bu çalma işinde hiç iyi değildim. Hem de hiç.

Köşeyi hızla döndüm, gözlerim yerdeydi ve—
OFF!

Arkaya doğru savrulduğum ama çarptığım kişi kimse beni kolumdan tutup düşmemi engelledi.

“Acelen mi var, Maggie?”

Başkan Anderson.

“Başını bir belaya sokmamışsındır umarım.” Kolumu tutmaya devam etti. Yüzü örümcek ağı gibi, bir sürü minicik kırmızı damarla doluydu. “O yanındaki ne?”

Trellicillin mi?

Nasıl bilmişti?

Cebimin içine görünüyor muydu?

“O ne dedim, Maggie?” Başıyla beze sarılı çıkını işaret etti.

Kurabiyeler.

Tabii ki trellicillinini göremiyordu. Tabii ki göremiyordu.

“Ah, o. Kurabiye. Bayan Weather’dan.”

“Peki.” Kolumu bıraktı. “İyi misin Maggie? Biraz korkmuş görünüyorsun.”

“Evet, Başkan Anderson. Yani, hayır, şey-” Ona söylemeliyim. Una’dan ve babasından bahsetmeliyim. Sonuçta onlar da gezgin ve gezginler neler yapmış, Bay Wetheral’in bütün ailesini öldürmüşler. “Aslında, pazartesi günü ben-”

Bir dakika.

Henüz elimde kanıt yoktu.

Bana inanmazdı.

Ayrıca Una’nın babası antibiyotikleri almamıştı. Hâlâ hastaydı. Onu şimdi teslim etmek adil olmazdı.

Ayrıca ikinci kulak oynatma dersimi almak istiyordum aslında.

“Yani, evet Başkan Anderson. İyiyim. Sadece kelebek tarlasına doğru koşuyordum. Trig orada kazağını unutmuş da.”

Düşünebildiğim tek şey buydu.

“En küçükler hep böyle, değil mi? Umutsuz.” Göz kırptı. O dudaklarının kenarlarının aşağı eğildiği gülümsemesiyle gülümsedi. “Beni dinle, Maggie. Anne cumartesi ona bir şey getireceğimi söyle, sizin Jed’i kampa götürdükten sonra. Bana muz vereceklerine söz verdiler. İlk kez. Bir kısmını annene ayıracağım.”

“Ah, peki. Teşekkürler.”

“Teşekkürler, ne?”

“Teşekkürler Başkan Anderson.”

“Aferin. Devam et, git kardeşinin kazağını bul.”

Kelebek tarlalarına doğru hızla ilerlemeye devam ettim. Mezarlığa çıkan en kısa yol değildi ama kimse bakmadığında ortasından geçebilirdim.

Koşarken cebimdeki kutuya dokundum.

Kutu hâlâ oradaydı.

Başkan Anderson cumartesi ne getireceğim demişti?

Muz mu?

O sarı şeyler.

Kitaplarda resimlerini görmüştüm.

11 BÖLÜM

Alıç ağaçlarının en seyrek olduğu yerden dışarı baktım. Kırmızı meyveleri neredeyse yanaklarıma kadar sarkıyordu. Orman dışarı doğru büyüyerek uzanıyordu.

“Una? Orada mısın?” O yüksek sesli, ıslık dedikleri şeyi çaldım. Böylece Una beni duyabilirdi ama ses çok uzağa gitmezdi. “Una?”

“Buradayım. Burada.” Benden beş metre uzaklıkta Una alıçların arasından belirdi. Sanki dalların ve yaprakların arasına büyüyle gelmişti. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Geri çıktılar, yine. Hep aynı şeyden sonra artık saçını kulağının arkasına sıkıştırmaktan vazgeçer diye düşünmüştüm.

Gülümsedi ama küçük bir gülümsemeydi. “Geleceğini biliyordum, Maggie.”

Gözleri kırmızıydı. Islak.

“İyi misin?” dedim.

“Evet, tabii.” Ağzı bir sırtmanın şekline büründü. Ön dişlerinin arasındaki aralık da göründü ama gerçek bir gülümseme değildi.

“İyi görünmüyorsun,” dedim.

Titreyerek derin bir nefes aldı. “Babam. Daha kötü durumda. Çok kötü. Artık mantıklı şeyler bile söylemiyor. Bacağındaki yara da... kötü kokuyor. Burada kalamadık, etrafta başka gezginler de yok. Ben de babamı uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, Maggie. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Trellicillin.

Şişeyi şortumun cebinden çıkardım.

“İşte, bunu aldım.”

Una şişeyi aldı. “Antibiyotik mi?”

“Evet. Baban için. Bacağını iyileştirecek. Ateşini de düşürecek.”

Una’nın ağzı kocaman açıldı. Ellerini dudaklarının üzerine koydu. “Ah, ah. İnanamıyorum. Hiç böyle... Buna inanamıyorum, Maggie. Sen gerçek misin? Bizim koruyucu meleğimiz gibisin.”

Baş parmağımı ısırdım.

Una şişeyi ters çevirdi ve ilacın etiketi yukarı geldi.

“Ama bu kim?” dedi. “Elsie P. Wetheral? Bu onun ilacı mı? İlacı olmadan iyi olacak mı?”

Elsie iyi olacak mıydı?

Bunu hiç düşünmemiştim bile.

“O, şey, iyi olacak,” dedim. “Sadece ilacını kaybettiğini düşünecek. Ya da en baştan hiç almadığını. Hafızası çok iyi değil zaten. Başka bir kutu alabilir. Doktor Sunita’da bir sürü ilaç var.”

Gerçekten Doktor Sunita’da bir sürü ilaç var mıydı? Bilmiyordum.

Una başını saldı. “İnanamıyorum. Sen harikasin, Maggie Cruise. Harika. Gerçekten olur mu? Bunu gerçekten alabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Kutuyu elbisesinin önündeki büyük cebe koydu ve aynı cepten dün ona verdiğim bez çantayı çıkardı.

“İşte,” dedi. “Bu senin. Yiyecekler çok lezzetliydi. ÇOK LEZ-ZET-Lİ. Babam çok yemek istemedi, o yüzden bir kısmını onun için sakladım. Bu, babam bacağına incittiğinden beri yediğim en güzel yemektir. Hatta o tart büyükbabam öldüğünden beri yediğim en lezzetli şeydi. Babam avlanmakta iyi ama çok iyi bir aşçı değil. Ben de değilim.”

Büyükbabası öldüğünden beri mi?

“Büyükbaban ne zaman öldü?” dedim.

Dudaklarını ısırıldı. “Geçen kıştan bir önceki kış.”

Geçen kıştan bir önceki kış. O kış çamaşırlığın borularındaki su donmuştu. Anneme inekleri karın içinden kazıp çıkarması için yardım etmek zorunda kalmıştık. Hepsi çıktıklarında canlı değildiler.

“Çok soğuktu o kış,” dedim.

“Evet. Yaşlı bir adamın hayatta kalamayacağı kadar soğuk bir kış. Babam öyle demişti.”

Hatırlıyordum. Başkan Anderson o kış bütün yaşlılarımızı ve bebeği olan herkesi toplamış ve belediye binasına götürmüştü. Orada bütün kış, geceleri bile ateş yakmışlardı. Parker kardeşler her gün herkese sıcak yemek ve sabahları lapa yapmaları için tutmuştu. Büyükbabam buna bayılmıştı. *Bütün gün bebekleri sevip şarkılar söylemek, daha ne isteyebilirsin ki?* demişti.

O kış gezgin olmak zor olmalı.

“Nasıl biriydi büyükbaban?” dedim.

“Ondan daha iyi bir büyükbaba yoktu.” Una sıırttı.

“Bana kulaklarımı oynatmayı o öğretti. Ne zaman yumurta bulsak bize yabancı sarımsakla yumurta yapardı. Babam gece avlanmaya gittiğinde bütün gece benimle oturup kart oyunları oynardı, yirmi bir ya da remi. O kadar uykum gelirdi ki kartlar elimden düşerdi.”

Kalbim sıkıştı. Una için. Büyükbabası için. Ama en çok kendi büyükbabam için. O kış hayatta kalmıştı ama birkaç ay sonra ölmüştü.

“Benim büyükbabam da öldü,” dedim. “Geçen yıl.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Soğuktan mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Kalbi. Gitgide kötüye gitti. Sonunda artık bildiğim büyükbabam gibi bile değildi. Hasta olmadan önce bizi balık tutmaya götürürdü. Eski perdeler ve çubuklarla ağlar yapardı. Ama hasta olunca bunları bıraktı ve öldüğünde artık eski hali çoktan gitmişti.”

Una ellerini cebine koydu. Şişeyi ellerinde dolaştırdı.

“Ama yine de hâlâ oralarda bir yerdeler, değil mi? Aklımızda.” Başının üzerine hafifçe dokundu.

“Hatıralarımızda. Eğer onları hâlâ hatırlıyorsak demek tamamen gitmemişler. Ben böyle düşünüyorum.”

Haklıydı. Büyükbabam tamamen gitmemişti. Ben onu hatırladığım sürece buradaydı.

“Kulaklarını kımıldatmaya çalıştın mı?” dedi.

“Biraz.” Kulaklarımı kımıldatmaya çalıştım. “Ama hâlâ yapamıyorum.”

Una arkasına, alıç ağaçlarının gerisine, ormana baktı.

“Acaba,” dedi, “ikinci dersini başka bir güne bırak-
sak olur mu? Babam gerçekten çok kötü. Onu uzun
süre yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Tabii,” dedim. “Ona antibiyotikleri götürmelisin.”

“Tekrar gelecek misin? Yarın belki?”

Başımı öne salladım. “Yarın. Okuldan sonra. Getire-
bilirsem biraz daha yiyecek getireceğim.”

Yiyecek mi?

Kurabiyeleri uzattım. “Bunlardan da alabilirsin,” de-
dim. “Kurabiyeler, neredeyse unuttum.”

“Emin misin?”

“Tabii ki.”

Benim onlara ihtiyacım yoktu.

Una çıkını kollarına aldı. “Sen gerçekten bizim ko-
ruyucu meleğimizsin, Maggie.”

Ağaçların arasından geçip Fennis Wick’ten çıktı. Di-
kenli, meyvelerle dolu dalların arasından arkasından
Una’yı izledim. Çimlerin üzerinde ilerleyip ormana ka-
rıştı.

Alıç ağaçlarının arasından bir rüzgâr esti. Küçük bir
şey gözümü yakaladı. Bir yaprağın altında asılı duran,
rüzgârda sallanan bir koza. İçinde yeni doğacak bir ke-
lebek. İyice sarınmış ve güvende olduğunu zannediyor
ama aslında incecik bir iple ağaca tutunmuş.

Saat geçti. Perdeleri çektim ve üzerimi çıkardım ama yatağa girmedim. Sırtımı yastığıma dayayıp dizlerimi geceliğimin içine çekerek oturdum.

Yiyecek.

Una'ya biraz daha yiyecek bulmalıydım.

Onu yakalamam gerekiyordu, yardım etmem değil.

Una gezgindi. Kirli, tehlikeli ve düzenbaz.

Bunu ona yardım etmek için yapmıyordum.

Hayır.

Herkesin uyumasını beklerken kulaklarımı kımıldatmaya çalıştım.

Her yer sessizleşince küçük lambamı çıkardım. Karanlıkta sıcak bir ışık yayıyordu. Lambamla sessizce odamdan ıktım.

Merdivenlerden inerken gölgeler duvarları doldurdu. Sessizce, sessizce, sessizce.

Jiiiii. Neden mutfak kapısı gece bu kadar yüksek sesle gıcırdıyordu? Gün içinde bunu fark etmiyordum bile. Geceleri gözler daha az görüyor ama kulaklar daha iyi duyuyor. Lambamı biraz yukarı kaldırdım.

Hıh, hıh.

Durdum. Biri oturma odasında oturuyor muydu?

Hıh.

Kapının aralığından biraz içeri ışık tuttum. İçeride gerçekten de biri vardı. Bir koltuğa kıvrılmış, ağlıyordu. Jed'in portresinin hemen önünde.

Anne?

Annem koltuğa kıvrılmazdı. Annem ağlamazdı.

Annem toprağı kazıp patates çıkarır, ineklere bağırır ve temiz mutfak yerlerine çamurlu botlarıyla basardı.

Kıvrılıp ağlamazdı.

“Anne?”

Yerinden sıçradı.

“Maggie? Beni korkuttun. Aşağıda ne yapıyorsun?”
Yüzünü saklamak için diğer tarafa döndü.

“Su içecektim.” Gözlerim karanlığa alışıyordu. Gerçek Jed’i biraz görebiliyordum. Ellerini. Yüzünü.

“Harika bir portre, değil mi?” Annem boğazını temizledi. Geceliğini düzeltti. “Çok şanslıyız. Bay Wetheral bizi çok gururlandırdı. Evet, gerçekten çok şanslıyız. Cesur Jed cumartesi kampa gidecek ve bize çok güzel bir portresi kalacak. Daha şanslı olamazdık.”

“İyi misin, anne?”

İnsanın annesi ağlayınca ne yapar?

Sarılır mı?

Bir şey mi der?

Ben sadece kapının önünde öylece durdum.

“Evet, evet,” dedi. “Ben iyiyim. Sadece onu özleyeceğim. Jed. Kampa gidince onu özleyeceğim. Lil’i ve beraber yaptığımız her şeyi de düşünüyordum.”

“Ama Lil iyi, değil mi?” Lil. Annemin yıllar önce kampa giden ablası. Şimdi Sessiz Savaş’ta komutandı. Ziyaret edemeyecek kadar yoğundu.

“Hmm? Ah, evet. Evet, Lil iyi. Sadece onu özlüyorum. Jed’i de özleyeceğim.”

“Ama kampa gidiyor olması iyi bir şey anne. O en büyük çocuk. Özel. Cesur.”

“Tabii ki öyle, Maggie. Tabii ki öyle. Kesinlikle haklısın.”

“Ve geri geldiğinde onu göreceğiz.”

Annem tekrar boğazını temizledi. “Evet. Tabii ki.”

“Belki bir gün Lil de gelip bizi ziyaret edecek.”

“Evet. Evet. Eminim gelecek.” Annem ellerini saçlarından geçirdi. “Ben yatağa gidiyorum. Sen de hemen uyu, uykunu al. Yarın okul var.”

Karanlıkta merdivenlerden yukarı çıktı.

Lil’in geri gelmemesine şaşırırmıyordum. Ben de Fennis Wick’ten çıkıp bir daha elde çamaşır yıkamak, su taşımak ve ekmek yapmak zorunda olmasaydım ben de geri gelmezdim.

Mutfaktan geçip kilere girdim. Peynir ve lavanta kokusu alıyordum.

Çantayı doldurdum ve yukarı götürüp orta çekmece sakladım. Kimse oraya bakmazdı. Yarın okuldan sonra çantayı mezarlığa götürecektim.

Una’yı yakalamak için.

Ona yardım etmek için değil.

PERŞEMBE
4 EYLÜL

12. BÖLÜM

“Maggie?”

Annemin sesi uykumun derinliklerinde bana ulaştı.

“Maggie?”

Kaşınan, çapaklanmış gözlerimi açtım.

“Uyanık mısın, Maggie?” Aşağıdan sesleniyordu.

“Kalksan iyi olur yoksa okula geç kalacaksın.”

Okul. Una’nın yiyeceğini mezarlığa götürene kadar bütün günü okulda oturarak geçirmem gerekecekti.

Başımın arkasındaki perdeyi açtım.

“Hepiniz Lindi Chowdhry’nin bugün bizimle olabilecek kadar iyi olduğunu duyduğunuza sevineceksiniz.” Bayan Conteh henüz hâlâ uyanamamış gibi gözlerini kırptı. “Ama sadece öğle yemeğinde yanımızda olacak. Doktor Sunita onun iyice dinlenmesini istiyor. Bir de cumartesi kampa gidecek çünkü. Değil mi, Lindi?”

“Evet, Bayan Conteh.” Lindi dimdik oturuyordu. Başının etrafına puanlı pembe bir bez sarılmıştı. Boyunun arkasında güzelce bağlanmıştı. Gözlerinin altın-

daki mor halkalar olmasa her zamanki kadar düzgün görünecekti. Evde yaptıkları içeceklerinden fazla içip geceyi kavga ederek geçirmiş Parker kardeşler gibi görünüyordu.

“Lindi’nin başına gelen kaza hakkında birkaç şey daha öğrendim.”

Bayan Conteh o günün üçüncü esnemesini saklamaya çalıştı. Sadece on beş dakika önce derse başlamıştık.

“Anladığım kadarıyla,” dedi, “En büyüklerimizden bir başkası, Jed Cruise, cesurca ilk yardımda bulunmuş ve yardım gelene kadar Lindi’nin yanında kalmış. Bize yine en büyüklerimizin ne kadar önemli olduğunu gösterdi.”

Cesurca ilk yardımda mı bulunmuş?

İlk yardım yapmayı hatırlayan Trig’di, hem de her şeyini. Ve eğer ben koşup yardım istemeye gitmeseydim yardım falan gelmeyecekti.

“Aferin Jed,” dedi Bayan Conteh. “Bu kadar hızlı iyileştiğin için seni tebrik ederim Lindi. Eminim sadece en büyüklerden biri bu kadar hızlı iyileşecek beceriye sahiptir. Umarım benim küçük Michael’ım da büyü-yünce aynen böyle olur.”

Lindi başını Jed’e eğdi. Jed’in yanakları kızardı.

Bir şey söylemenin bir anlamı yoktu. Hiçbir anlamı yoktu. Kimse dinlemezdi. En azından şimdilik. Ben kahraman olana kadar dinlemezlerdi. O yüzden bir gezgin yakalayıp kahraman olacaktım.

Yakında Una’yı yakalayacaktım.

Kesinlikle yakalayacaktım; tabii babası iyileştikten sonra.

Sonra herkes beni dinlemeye başlayacaktı.

“Şimdi Sınıf Dört, bu sabah Lindi’nin etrafında dikkatli davranmanızı bekliyorum. Onu itmek falan yok ve eğer kendini iyi hissetmezse hemen bana haber verin.”

Arada herkes Lindi’nin etrafında takılmak istedi.

“Dikişlerini görebilir miyim?”

“Doktor Sunita hayatını mı kurtardı?”

“Jed sana hayat öpücüğü mü verdi?”

“Jed seni öptü mü?”

“Gerçekten de ölüp dirildin mi?”

“Ugh. Jed’in ağzı yüzündeyken mi uyandın? Ugh.”

“Neredeyse öldüm.” Lindi herkese siyah kirpiklerinin altından baktı. “Jed beni kurtardı. Eğer o ilk yardımını o kadar iyi bilmeseydi şimdi çoktan ölüyordum.”

Bandajının altındaki saçlarından bir parçayı parmağına doladı.

Trig olduğu yerde koşuyor gibi yapmaya başladı. Babam paniklediğinde böyle yapmasını söylemişti.

Jed bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra geri kapattı.

“Hadi, Trig,” dedi benim bakışlarımı yakalayarak.

İkimiz de Trig’i kollarından tutup oyun sahasının diğer tarafına götürdük. Sıcak asfalta oturduk. Asfalttaki çatlaktan çıkan kuş otunu tutup çektim.

“Lindi’nin iyi olması çok güzel, değil mi?” dedi Trig. Bacakları hâlâ oynuyordu.

“Evet.” Jed burnunu elinin arkasına sildi.

“Evet,” dedim ben de.

“İlk yardımı hatırlayan bendim, değil mi? Değil mi, Jed? Değil mi, Maggie?”

“Evet, sendin.”

“Tabii ki sendin.”

Tuttuğum otu daha sert çektim.

Bütün bu oyun alanındaki kuş otlarını çekip çıkarmak ne kadar vakit alırdı acaba?

Bir gün?

Bir hafta?

Jed ellerini yere sürttü. Yerden bir taş aldı.

“Dün Beth Goodman’ın yemek arasında ne dediğini duydunuz mu?” dedi Trig. “Duydun mu, Maggie? Duydun mu, Jed?” Üst dudağını çekiştirmeye başladı. “Dün gece Başkan Anderson’ın pencerelerinin karartma perdelerini çekmeyi unuttuğunu söyledi. Annesi gidip Başkan’ın evinin kapısını çalmış ve ona hatırlatmış. Beth dedi ki annesi eğer Başkan Anderson karartma perdelerini unutmaya devam ederse hepimiz bir gece, gecenin bir yarısı havaya uçacağız ve hepsi Başkan yüzünden olacak demiş. Sizce tekrar unutacak mı? Sizce havaya uçacak mıyız? Jed? Maggie?”

“Endişelenmeyi bırak, Trig.” Jed elindeki taşı eskimiş, dökülen asfaltın diğer tarafına fırlattı.

“Eminim tekrar unutmayacak.” Bir taş daha fırlattı.

Trig de kırık bir asfalt parçası buldu ve onu fırlattı. Jed’inki kadar uzağa gitmedi. İkisi karınlarının üzerine yatıp taş atma yarışmasına başladılar.

Ben güneye baktım. Mezarlığın ötesine. Sınırın ötesi. Ağaçlar, tepeler, çalılar güneşin altında ısınıyordu. Bir yerlerde, dışarıda saklı bir ahır vardı. İçeride Una ve hasta babası vardı.

Tabii yalan söylemiyorsa.

Yalan söylüyor olabilirdi.

Ama öyle olduğunu düşünmüyordum.

Sadece dört buçuk saat sonra okul bitecek.

Sadece dört buçuk saat sonra Una'yı tekrar göreceğim.

“Evdeyiz! Evdeyiz!”

Trig hiçbir şeyi sessizce yapamaz mıydı? Ben babam eve geldiğimi fark etmeden sessizce üst kata süzülme-yi, çekmecemden yiyecek torbasını almayı ve mezarlığa gitmeyi planlıyordum. Artık öyle bir şansım yoktu.

“Sizi gördüğüme çok sevindim gerçekten.”

Babam başını mutfak kapısından girişe uzattı.

“Yapacak öyle çok şey var ki, hem de çamaşır yıkamak dahil. Bu gece yapılması lazım, Maggie. Yarına parti olması durumu değiştirmiyor.”

İç çektim. Perşembe akşamı. Çamaşırılıkta bize ayrılmış saat. Tamamen unutmuştum. Ben mezarlığa gidene kadar en az bir buçuk saat daha geçecekti.

“Trig, sen de Maggie'yle git, olur mu? Ve hepsini ona bırakma.”

Ben ve Trig üniformalarımızı değiştirdik ve bütün kirli çamaşırları el arabasına yükledik. Hiç olmazsa hava güneşliydi. Hiç olmazsa düzgünce kuruyacaklardı.

13. BÖLÜM

“Merhaba, Maggie. Seni perşembe akşamı mezarlıkta çok sık görmüyorum.”

Bay Wetheral. Burada ne yapıyordu?

Bana doğru yürümeye başladı. Bir elinde bahçe makası, diğerinde bastonu vardı. Güçlü adım, zayıf adım. Güçlü adım, zayıf adım.

“Ah, merhaba, Bay Wetheral.” Alıçlara yandan bir bakış attım. Una orada mıydı? Bay Wetheral onu görmüş müydü?

“Ben, şey, arada bir buraya geliyorum. Şey, kelebekleri görmek için.”

“Kelebekler mi?” Bir kaşını kaldırdı. “Kelebekleri görmek için kelebek tarlalarına gitmen daha iyi olmaz mıydı?”

Evet, kesinlikle daha iyi olurdu. Eğer görmek istediğim gerçekten kelebekler olsaydı tabii.

“Şey,” dedi, “Eminim burada da bir sürü kelebek görüyorsundur. Eski kilisenin etrafında bir sürü ısırgan otu var ve annemin dediği gibi, ısırgan otu olan yerlerde tırtıl böcekleri de olur.”

Ağacın arkasına baktım. Eğer oradaysan saklan, Una. Saklan.

“Ben de mezarları temizliyordum.” Bay Wetheral bahçe makasını havaya kaldırdı.

“Mezarları mı?”

William Whittington ve Georgina Millicent Cruise’ın mezarlarına baktım. Her zamanki kadar bitkilerle kaplı görünüyordı.

“Benim ailemin mezarları. Kilisenin arkasındalar.”

Wetheral mezarları. Tabii ki. Düzgün, temiz ve bakımlı.

“Ah,” dedim. “Evet.”

“O zaman ben gitsem iyi olacak. Sen kelebekleri izlemeye devam et. Bak, şurada bir tane var.”

Uzun çimenlerden beyaz bir kelebek kanatlarını çırpıp yükseldi.

“Hoşça kal, Maggie.”

“Hoşça kalın, Bay Wetheral.”

Ağacın arkasına koşup kalbim deli gibi atmayı bırakana kadar geriye doğru kaydım.

“Hey!” O yüksek sesli fısıltı. Una.

“Gitti mi?” Alıç ağacının yanından çıktı. Bu akşam yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. Dişlerinin aralığını gösteren, kocaman ve... mor.

Böğürtlen.

“Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim, Una. Bir türlü gelemedim. Çamaşır-”

“Önemli değil! Önemli değil! Ne olduğuna inanmayacaksın! Bugün hayatımın en mutlu günü. Babam, o antibiyotikler onu iyileştirmeye başladı bile. Bir gün-

de! Sen babamın hayatını kurtardın, Maggie. Hayatını kurtardın!” Mor parmaklarıyla beni tutup sallamaya başladı. Yiyecek torbası da bizimle sallanıyordu.

“Şşş!” Güldüm. “Şşş. Birileri bizi duyacak!”

“Tahmin et başka ne buldum?” dedi.

“Böğürtlen çalısı?”

Sallanmayı kesti. “Nereden bildin?”

Mor ellerini tuttum ve avuçlarını yukarı çevirdim. “Ellerin böğürtlen rengi.”

Una’nın gülüşü gördüğüm en komik gülüştü. Burundan ve ağzından aynı anda, kaz gibi sesler çıkararak gülüyordu. Bunu duymak beni de güldürdü.

“Ah, Maggie, gelip babamla tanışmalısın ve iyileştiğini kendin görmelisin. Konuşuyor, ne dediğin farkında yine. Babam tekrar iyi olacak ve hepsi senin sayende. Benimle gelip babamla tanış.”

Beni alıç ağacına doğru çekti.

Kendimi geri çektim.

“Gelemem,” dedim.

“Çok vakit almayacak, çok uzak değil.”

“Hayır, ondan değil. Sınır. Sınırın ötesine gidemem.”

“Sınır mı?”

“Burası.”

İkimiz de alıç ağacına baktık.

“Bunun ötesine geçemez misin yani?” dedi.

“Tabii ki geçemem. Kimse geçemez.”

“Daha önce hiç sınırı olan bir kasaba görmemiştim. Sı-nır.” Kelimeyi yavaşça söyledi. Sanki yeni öğrendiği bir kelimeymiş gibi. “Ama etrafta kimse yok, değil mi? Kim bilecek ki?”

Ben bilirdim.

Eğer kimse beni görmese bile, hiç yakalanmasam bile her zamandan aklımda olurdu, asla çıkaramazdım. Antibiyotikleri çalmak yeterince kötüydü. Sınırın dışına çıkmak çok daha kötüydü.

“Ayrıca birileri bilse de ne olacak ki?” dedi. “Cinayet değil yaptığın. Hadi.”

Kolumdan tutup çekti.

Kolumu geri çektim. “Frederick Parris, Leap Kavşağı sınırını geçtiği için hapse atıldı.”

“Hapse mi atıldı?”

“Lindi öyle söyledi. Yakalanıp yıllarca, yıllarca, yıllarca bir yere kapatılmış ve dışarı çıktığında bir daha kimseyle konuşmamış. Bir kelime bile söylemiyor. Artık sadece kitap okuyor. Bazen de süt sağmaya yardım ediyor. Hiç konuşmuyor.”

“Sırf kasabadan çıktığı için hapse mi atmışlar?”

“Sınırın dışına çıktığı için. Çok tehlikeli. Bütün Fennis Wick’i tehlikeye atıyor. Dışarıda gezginler, şey, yani tehlikeli insanlar var.”

Kes sesini Maggie, kes sesini.

Una mor dudaklarıyla gülümsedi. “Benim gibi tehlikeli insanlar mı?”

“Hayır, öyle demek istemedim, ben-”

“Garip, değil mi? Sen kasabanın *dışında* tehlikeli insanlar olduğunu düşünüyorsun, bizse *içinde* tehlikeli insanlar olduğunu düşünüyoruz.”

Şimdi o öyle söyleyince fark etmiştim, gerçekten de garipti.

Çantanın sapı parmaklarımın yumuşak kısımlarına bastırıyordu. Çantayı omzuma astım.

Una alıç ağacına bakıp kaşlarını çattı. “Babam bana sizin kasabanıza çok yaklaşmamı söylemişti. *Bilinmeyen bir değer*, öyle demişti ama hiçbir sınır olduğundan bahsetmemişti. Peki bu ağacın sınır olduğunu nereden biliyorsun? Bana sıradan, yaşlı bir ağaç gibi görünüyor.”

Sıradan bir ağaç mı? Dalga mı geçiyordu?

“Yani bir *sınır* ağacıyla normal bir ağacın farkı ne?”

“Hepsi şarkıda geçiyor,” dedim.

“Şarkı?”

“Biliyorsun, sınır şarkısı.”

“Sınır şarkısı mı?”

“Sınır şarkısını bilmiyor musun?”

Bana öylece durup baktı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” dedim. “Herkesin öğrendiği ilk şarkıdır. Devvy Chowdhry daha emeklemekten söyliüyordu. Gerçi geç emekledi ama neyse.”

“Aferin Devvy Chowdhry’ye. Seninle dalga geçmiyorum, sadece bilmiyorum. Ben buralardan değilim. Hiç öyle bir şey öğrenmedim.”

Haklı olabilir. Eğer burada büyümemişse bilmemesi normal.

“Bana şarkıyı söyle, Maggie, hadi.”

“Söyleyeyim mi? Tek başıma mı?” Kendi kendime mezarlıkta sınır şarkıyı söylemeye başlarsam tam delirmiş gibi görünecektim.

“Evet, hadi. Duymak istiyorum. Lütfen?”

Ciddiydi. Gerçekten duymak istiyordu.

“Peki. Öyleyse, şöyle başlıyor, şey...” Derin bir nefes aldım.

“*Merhaba, sevgili dostum, bu sabah nasılsın-*” Ama şimdi Una sırtıyordu, o yüzden ben de kıkırdamaya başladım.

“Durma!” dedi Una. “Müziğini biliyorum! ‘Alıç Korusu’ ile aynı müziği. Büyükbabam bana bu şarkıyı söylerdi. *Aşağıdaki yeşil vadide, nehirlerin dolandığı yerde.*” Şarkının sözlerini söyledi. “Gördün mü? Aynı! Durma, Maggie.”

“Peki, peki. Tekrar deneyeceğim.” Yutkundum. “*Merhaba, sevgili dostum, bu sabah...* Ah, bir dakika, hareketlerini de yapmamı ister misin?”

“Hareketler de mi var? Tabii ki isterim!”

“Tamam, tamam. Sen benim partnerim rolünde olacaksın, orada dur.” Yiyecek çantasını yere bıraktım. Una’yı omuzlarından tuttum ve önüme getirdim. “Bizden bir sürü olduğunu ve iki çember yaptığımızı hayal etmen lazım. Bir çember diğerinin içinde olacak – ah, birazdan hepsi anlaşılacak.”

“Öyle mi?” Una elleri yanlarında, dimdik, biraz garip bir şekilde durdu. Ben yine kıkırdamaya başladım. Bunu nasıl bilmezdi?

“Bana şarkıyı söyle!”

“Tamam, tamam. İlk yaptığımız şey şöyle eğilmek. *Merhaba, sevgili dostum, bu sabah nasılsın?* Sonra el sıkışıyoruz. *Bütün sınırların şarkısını söyleyeceğiz, el sıkışıp devam edeceğiz.*”

“Tamam, tamam.” Una ellerinin içine üfledi, sonra zor bir iş yapacakmış gibi ellerini birbirine sürttü. “Tekrar yapalım da öğreneyim.”

Eğildik ve tekrar el sıkıştık. Sonra bütün şarkının hareketlerini şarkıyla beraber yaptık.

“Merhaba, sevgili dostum, bu sabah nasılsın?”

Bütün sınırların şarkısını söyleyeceğiz, el sıkışıp devam edeceğiz.

Nehrin yanındaki bataklıklar; değirmen ve buğday tarlaları sana sınırı gösterecek.”

Ayaklarımızı hayali bataklıkta zorla ileri attık ve parmaklarımızı buğdayların arasından geçiriyormuş gibi yaptık.

“Conker Sokağı boyunca ve aşağı, Leap Kavşağı’na, sonra kilisenin ilerisindeki alıçları izle.”

Zıplayıp kollarımızı kilisenin şeklini göstermek için üçgen yaptık.

“South View’ı geçen ve Disdale’e giden çit, sonra hilalin içinden çıkmazsan her şey yolunda olacak.”

Ellerimizi South View’ın güneşinden yüzümüzü korur gibi alınlarımıza tuttuk. Sonra havada hilal çizdik.

“Teşekkür ederim, sevgili dostum, benimle sınırları paylaştığın için ama artık sana iyi günler deyip gitmeliyim.”

El sıkıştık ve iki farklı tarafa birer adım attık. Böylece şu an önümüzde olmayan normalde diğer partnerimiz olacak kişiyle karşı karşıya duracaktık ama burada sadece ikimiz vardık.

Bunu tekrar tekrar yaptık. Una kendini güneşten koruma hareketi yerine kilise hareketini yapıp duruyor,

zorla adım atma hareketi yerine de parmaklarını kıvıltıyordu.

O kadar çok güldüm ki yanım ağrımaya başladı.
“Dur! Dur! Yanım acıyor!”

“Dizini yukarı kaldır.

“Ne?”

“Dizini yukarı kaldır. Böyle. Bunu yaparsan ağrın geçer.” Tek ayak üstünde durup diğer dizini yukarı kaldırdı.

“İşe yaradığı kanıtlanmış bir çözüm. Her seferinde oluyor.” Tek ayağı üzerinde etrafta zıplamaya başladı.

Dizimi yukarı çektim ve yere düştüm.

Una burnundan güldü ve kahkaha atıp o da yere düştü.

Çimenlerde uzanıp gök yüzüne baktık.

Bulutlar, örümcek ağları kadar hafif, mavi gök yüzüne asılı gibi duruyorlardı.

“Gezgin olmak nasıl bir şey?” dedim.

“Nasıl mı? Normal. Ben bugüne kadar gezginden başka bir şey olmadım. Sınır falan yok.”

Bulutlar ilerledi.

Yavaş yavaş, yavaş yavaş.

“Bu kasabada yaşamak nasıl bir şey?” dedi.

“İyi sayılır.”

Sınırlar olduğu kesin.

Hem de bir sürü.

Ama bizi güvende tutmak için varlar, değil mi?

Avlanamayan kimse açlıktan ölmüyor.

Herkesin yaşayabileceği düzgün bir evi var.

Cırr, cırr, cırr.

Cırcır böcekleri hâlâ ötüyordu.

Güneş yüzümü ısıtıyordu.

“Sadece başını ve omuzlarını çıkarabilirsin,” dedi Una.

“Başımı ve omuzlarımı nereden çıkarabilirim?”

“Alıç ağaçlarının arasında.”

“Sadece başımı ve omuzlarımı mı?”

“Evet. Dışarı çıkmak sayılmaz, değil mi?”

Haklıydı. Dışarı çıkmak sayılmazdı. Kesinlikle aynı şey değildi.

Alıç sırası artık ağaç sırası gibi görünmüyordu. Tuğladan bir duvar gibi görünüyordu.

“Yapamam, Una. Yapamam.”

“Tabii ki yapabilirsin. Çok kolay. Öbür tarafı da bu tarafıyla aynı.”

Arkamı dönüp Fennis Wick’e baktım. Kimse bu kadar uzağı göremezdi. Bay Gebby’nin çekici bir kaç kez daha demire vurdu.

Una dikenli birkaç dalı geri çekti. Daha parlak ve canlı çimenler karşımdaydı.

“Çok kolay, bak.” Başını aradan geçirdi, sonra geri içeri çekti. “Senin sıran.”

Ağzım kuruydu.

Yumruklarımı sıktım.

Tuğla duvara doğru kendimi bastırdım – ellerim, başım, boynum, omuzlarım. Ağaç kollarıma takılıp ileri gitmemi engelledi. Derimi çizdi.

Geçmiştim. Sınırın diğer tarafındaydım. Diğer tarafında sayılırdım. Havada çimenlerin ve kırmızı elmaların kokusu vardı. Derin bir nefes aldım. Dışarının havası boğazımdan aşağı inip ciğerlerimi doldurdu. Elma ağaçlarını görmek için etrafıma baktım ama elma ağacı yoktu.

“Gördün mü?” dedi Una. “Aynı.”

Bir nefes daha aldım. Başım yeşille ve kırmızıyla, parlaklık ve canlılıkla döndü. Kendimi tekrar Fennis Wick’e çektim ve kalbim küt küt atarken yere düştüm.

“Hayır, değil.” Güldüm. “Tamamen farklı.”

Una yine o kakhahasını attı.

Baş dönmem geçmeye başladı.

“Una?” Onun önünde, çimenlerde oturdum. Güneş alıçların arkasında batıyordu.

“Evet?”

“Peki ya annen? Annen de ahırda mı?”

Una gülmeyi kesti. “Hayır,” dedi. “Annem ben küçükken öldü.”

Öldü mü?

“Ah, şey, özür dilerim, ben-”

“Önemli değil. Yıllar önceydi.” Bana bakıyordu ama gözleri bana odaklanmamıştı. Başka bir şey düşünüyordu – ya da başka birini, muhtemelen ve ben görünmez olmuştum.

“Hastalandı mı?” dedim.

“Hayır. Çok dost canlısı olmayan bir kasabaya fazla yaklaştı.”

“Dost canlısı olmayan bir kasaba mı?”

“Bazı kasabalar dost canlısı. Bizimle ticaret yaparlar, babama bazen iş verirler. Diğerleri, şey, diğerleri gezginleri pek sevmiyor. Şimdi bile.” Una’nın gözleri hâlâ odaklanmamıştı. “Bir süredir yemek bulamamıştık, diyor babam. Biz uyurken annem yemek bulmak için gizlice gitmiş. Eğer babam uyanık olsa asla gitmesine izin vermeyeceğini biliyormuş.”

“Ne oldu?”

Una omuzlarını silkti. “Bir daha geri gelmedi. O kadar.”

“Şey... Özür dilerim... Ben...”

“Özür dileme. Senin suçun değil.” Yüzü sertleşti. “Eğer gezginsen dikkatli olman gerekiyor. Annem yeterince dikkatli değildi.”

Çimenleri tutup çekmeye başladım. “Annemi pek hatırlıyor musun?”

Una yine omuzlarını silkti. “Nasıl görüldüğünü, sesini falan hatırlamıyorum. Beni kucağına alıp yere bırakan bir gölge gibi. Bir keresinde yanıma gelen bir tilkiyi kovmuştu, öyle bir şey hatırlıyorum sanki. Ya da belki de büyükbabam bana anlatmıştı bunu. Neyse,” biraz gülümsedi, “önemli değil. Ben ve babam iyiyiz. İyiyiz. Özellikle de sen bize yardım ederken.”

Ben de ona gülümsedim.

“Hey.” Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. “Yarın tekrar gelecek misin, Maggie? Lütfen gel.”

Yarın. 5 Eylül. Jed’in doğum günü ve parti için hazırlanacak bir sürü şey olacak. Annemin gitmeme izin vermesine imkân yok.

CUMA
5 EYLÜL

14. BÖLÜM

“Yarın gelemem. Ama cumartesi geleceğim. Pazar da, senin doğum günün için.”

“Benim doğum günüm! Neredeyse unutmuştum. İlk düzgün doğum günüm.”

“Sana pasta getireceğim,” diye söz verdim.

Yatak çarşafı bacaklarıma dolanmıştı.

Çarşafı açıp geri ittim.

Cildim nemli ve terliydi.

Gözlerimi kırptım.

Sonra doğru düzgün açtım.

5 Eylül.

Jed’in doğum günü.

“Maggie! Trig!” Annem yukarı seslendi. “Bugün ikiniz de okula gitmiyorsunuz. Parti için yardımınıza ihtiyacım var.”

Harika.

Bütün günü Jed’in partisini hazırlayarak geçireceğiz. Çünkü o en büyük çocuk.

Bu iyi bir şey, doğru olan, uygun bir şey.

Jed en büyük. Özel ve cesur.

Bütün günümü onun partisini hazırlayarak geçirmem doğru bir şeydi.

Ama ya... Ya bugün istediğimi yapabilecek olsaydım?

Eğer bana kalsaydı ne yapardım?

Una'yı ziyaret ederdim. Bütün günü onunla geçirirdim; kulaklarımızı oynatır, sohbet eder ve sınır şarkısını söylerdik.

Başımı ve omuzlarımı alıç ağaçlarının arasından geçirirdim.

Hatta belki tamamen diğer tarafa geçerdim.

Daha parlak ve canlı çimenlerde uzanıp gök yüzüne bakardım.

Hayır, yapamazdım.

Bu çok aptalcaydı.

Tabii ki böyle bir şey yapamazdım.

Gezginler kirli, tehlikeli ve düzenbazdı.

Una'yla sadece onu yakalamak için vakit geçiriyordum.

Hayır. Kelebek tarlalarına giderdim. Yeni bir kâğıtla. Tertemiz bir kâğıtla. Yeni ve pürüzsüz. Ve kalemler. Renkli kalemler.

Böyle yapardım.

Diken kelekleri, tavus kelekleri, beyaz kelekler çizerdim ve eğer siyah kanatlı keleklerden birini göreceğim kadar şanslıysam onlardan çizerdim.

Una gelebilse daha eğlenceli olurdu ama.

Beraber resim çizebilirdik.

“Maggie!” Yine annem. “Uyanık mısın? Yapacak bir sürü işimiz var.”

Yataktan kalktım. Perdeleri açtım. Biraz kulak oynatma alıştırmaları yapmak için küçük aynamın önüne gittim. Yapılması gereken her şey biraz daha bekleyecekti.

Saat beş. Ayaklarım bütün gün ayakta durmaktan ağrıyordu. Ellerim yumurta çırpırmaktan, hamur yoğurmaktan, nane ezmekten ve hamurlara bastırmaktan ağrıyordu. Sırtım sandalyeleri, masaları ve kocaman, elimde sallanan üstüste tabakları taşımaktan ağrıyordu. Burnum masaları süslemek için topladığımız, kırptığımız ve kavanoza koyduğumuz keten otu ve çan çiçekleri yüzünden kaşınıyordu.

Endişelenme, Maggie. Birgün herkes de senin için koşuşturup, hamur yoğurup, su taşıyacaklar ve burunları kaşınacak.

Gezgin avcısı Maggie.

Kahraman Maggie.

Gerçek Jed'in önünde oturdum. Diğer Jed şimdi okuldan eve gelmişti. Bütün mutfak bezlerinin altında hazırladığımız yemekler bekliyordu.

"Bunlar... evet! Altın turta, en sevdiğim – biraz alabilir miyim?" Cevabı beklemedi. En büyük parçayı eline alıp kopardığı şurup dolu bir parçayı ağzına attı.

Yana dönüp ağırlaşmış kafamı sandalyenin kollarından birine yasladım.

"Okulda harika bir gündü bugün, Maggie," dedi. Ağzı hâlâ doluydu. "Çünkü yarın ikimiz kampa gide-

ceğimiz için hiçbir iş yaptırmadılar bize. Tek yaptığımız...”

Göz kapaklarım yavaşça kapandı. Sesi kulaklarımda yavaşladı ve alçaldı. Uykuya dalarken gözkapaklarımda kırmızı yuvarlaklar belirliyordu.

Tık-tık-tık.

Gözlerim tekrar açıldı.

“İlk misafirlerimiz geldi,” babam mutfaktan seslendi. “Maggie, kapıyı aç, olur mu? Ve açık bırak.”

Elsie ve Bay Wetheral gelmişti. İlk gelmesini beklemediğim insanlardı bunlar. Çaldığım trellicillin kutusunu düşünmeden Elsie’nin yüzüne bakmak zordu.

“Merhaba Bay Wetheral, Bayan Weather. İçeri gelmez misiniz?”

“İyi akşamlar, Maggie. Kusura bakmayın, biraz erken geldik.” Bay Wetheral Elsie’yi içeri itti. “Annem oturmak ister.”

Kapıyı sonuna kadar açtım. Parmaklarım sert, soğuk ilaç kutusunun hissini hatırlıyordu. Bacaklarım cebimdeki kutunun hissini hatırlıyordu.

“Buraya.” Onları oturma odasına götürdüm. “İçecek bir şey ister misiniz? Babamın evde yaptığı böğürtlen suyu var.”

Ben onların içeceklerini hazırlarken yeni misafirler geldi. Bayan Zimmerman ve ailesi ve Parker’larla Stanbury’lerden bazıları.

Bay Wetheral ve Elsie’ye iki bardak böğürtlen suyu götürüyordum.

Onların gözlerine bakamıyordum, o yüzden yere bakıyordum. Elsie'nin dizleri sandalyenin kenarında kıvrılmıştı. Güneş ışığının altında olmaktan dizlerinde kahverengi, büyük noktalar vardı.

Bay Wetheral bastonunu yana yasladı ve içecekleri aldı. Bir eli eldivenli, diğer değildi.

“Harika,” dedi. “Harika.”

“Peki, güzel, ben gitsem-”

“Bir dakika bekle.” Bardaklardan birini Elsie'ye verdi. Elsie elindeki sıcak çaymış gibi iki elini bardağa doladı.

“Sana bir şey sormak istiyorum, Maggie,” dedi.

İşte. Şimdi bitmiştim. Benim antibiyotiği çaldığımı anlamış olmalılar. Boğazımda kocaman bir yumru var gibiydi; o kahverengi ilaç şişesi ile aynı şekilde ve büyüklükte bir yumru. Yutkundum.

“Okul bitince ne yapmak istediğini düşündün mü, diyecektim.”

Okul bitince ne yapmak istediğim mi? Bunun konuyla ne alakası vardı?

Bardağından bir yudum aldı.

“Şey, bilmiyorum,” dedim. “Daha yıllar var. Tarlalarda çalışacağım sanırım.”

“Tarlada çalışmak mı istiyorsun?”

Ne yapmak *istediğim* mi? Ne saçma bir soru.

“Çoğu insan öyle yapıyor, değil mi?” dedim. “Eğer en büyük çocuk değilseniz tabii.”

Bir yudum daha aldı.

Kurumuş dudaklarımı yaladım.

“Baban gibi hemşire olmak istemiyor musun?”

Etrafıma bakındım. Babam yakınımızda değildi.

“Daha olmak istemediğim bir şey düşünemiyorum,” dedim. “Bütün o hasta insanlar. Ama babama bunu söylediğimi söylemeyin, olur mu?”

Bay Wetheral öne eğildi. “Aramızda kalacak,” diye fısıldadı. “Yani, ikimizin ve annemin arasında.”

Elsie’nin gözleri kapalıydı. Uyuyor muydu? Elindeki bardak öne eğildi.

“Şeyi merak ettim,” dedi, “Tabii istemezsen kesinlikle hayır diyebilirsiniz. Benim çırağım olmak ister misin diyecektim.”

Çırağı mı?

Portre ressamının çırağı olmak mümkün müydü? Bay Gebby’nin demirci çırağı aldığını ya da tabakhane de çırak aldıklarını biliyordum ama portre ressamı? Yanlış duyduğumu düşündüm.

“Sizin neyiniz dediniz, Bay Wetheral?”

“Çırağım. Sana portre ressamı olmayı öğreteceğim. Sen hâlâ okuldayken biraz temel şeyleri öğrenmeye başlayabilirsin.”

“Ama ben-”

“Senin resimlerini gördüm, Maggie.” Bardağını yere koydu. Eldivenli elinin arkasını ovaladı.

“Bayan Zimmerman’e bana okulun en iyi resim çizen yarısının resimlerinin hepsini göstermesini söyledim. Araştırmamı yaptım.”

“Ama resimde en iyi olan ben değilim, Bay Wetheral. Susi D’Vere benden çok daha-”

“Bütün resimlere baktım. Susi D’Vere’inkilere de.”

Ellerini dizlerine koydu. “Seni seçtim. Ressamlık yapmak istediğin bir şey mi?”

“Şey, evet. Evet. Evet. Ama siz emin misiniz?”

“Hiç şüphem yok, Maggie. Sadece çizmek, boyamak ya da gölgelendirmekle alakalı değil bu, anlıyorsun, değil mi? Bir insan bütün bunları öğrenebilir. Resim görmekle alakalı. Ve sen, Maggie Cruise, iyi gözlere sahipsin. Görebiliyorsun. Sen, şey...” Tavana baktı. “Özel sin. Evet. Aradığım kelime buydu.”

“Maggie? Maggie!” Babam mutfaktan sesleniyordu. “Pastayı dağıtmak için yardıma ihtiyacım var.”

Özel. Bay Wetheral özel olduğumu düşünüyordu. Avuçlarım terliydi. Ellerimi şortuma sildim. “Teşekkür ederim, Bay Wetheral ama bunu düşünmem bile gerek yok. Çırağınız olmayı çok isterim.”

“Çok sevindim.” Bay Wetheral o yarisı daha aşağıda olan gülümsemesiyle gülümsedi ve arkasına yaslandı. “Bence çok iyi anlaşıcağız.”

“Şimdi gidip babama yardım etmem lazım,” dedim.

Bay Wetheral’i çırağı. Bay Wetheral’in çırağı olacaktım. Resim yaparak hayatımı kazanacaktım. Tarla sürerek ya da ineklere bağırarak değil.

Maggie Cruise – portre ressamı.

Belki de Fennis Wick’te hayat o kadar da kötü olmayacaktı.

“Ah, Maggie?” Bay Wetheral arkamdan seslendi.

“Evet?”

“İçecek için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi.”

Duvarlar evde bu kadar çok kişi olduğu için çatırda-
maya başlamıştı. Masalar üzerlerindeki bütün o yiye-
ceklerin altında gıcırdıyordu. Ter herkesin alnında par-
lıyor, damlıyor ve kokuyordu. Rickard kız kardeşlerini
kemanlarından yükselen acı-tatlı şarkılar gürültüye ka-
rışıyor ve tavana doğru dolana dolana yükseliyordu.

Herkes buradaydı. Neredeyse bütün kasaba.

Evde artık yeterince hava kalmamıştı. Sadece herke-
sin nefesinden oluşan kocaman bir baloncuk kalmıştı.
Oksijen soluyabilmek için gitgide daha derin nefesler
almaya çalışıyordum.

“Maggie, bunu şuraya götürür müsün?”

“Maggie, buraya bakar mısın?”

“Maggie, başka nereden alabilirim bunu?”

“Maggie, şuna yardım eder misin?”

Ama sorun yoktu.

Her şey yoluna girecekti.

Yapmam gereken tek şey bu partinin bitmesini bekle-
mek ve yarın Jed’i uğurlamaktı. Sonra gidip yine Una’yı
bulabilirdim. Una, dışarda, sınırın ötesinde. Neredeyse
kırmızı çizmeleriyle dolaşıyor olmalıydı. Ağaçların ve
o daha yeşil, daha canlı çimenlerin kokusunu içine çe-
kiyor olmalıydı.

Ondan sonra, okulumu bitirecek ve Bay Wetheral’in
çırağı olacaktım. Portre ressamı.

Ama bir dakika. Eğer portre ressamı olacaksam gez-
gin avcısı olmama da gerek var mıydı?

Her şey böyle devam edemez miydi? Una benim
gizli arkadaşım olarak kalamaz mıydı?

Oturma odasından kollarımı doldurana kadar boş tabakları topladım ve insanların arasından mutfağa yöneldim. Yerler ayakkabılarımın altını yapış yapış yaptı. Bundan sonra bayağı bir temizlenmeye ihtiyacım olacaktı.

Annem ve babam arka kapının oradaydılar. Herkesin başları ve omuzları arasında onları güçlkle görebiliyordum. Babamın yüzü annemin boynuna gömülüydü, kollarını da anneme dolamıştı.

Harika. Onlar bir köşede birbirlerine sarılırken bütün işi ortanca Maggie yapıyordu.

Tezgâhın önüne geçtim ve tabakları bıraktım. Derin bir nefes daha aldım.

“Ah!”

Trig bana çarptı ve bacağıma böğürtlen suyu döktü.

“Trig!”

“Özür dilerim, Maggie, benim suçum değildi. Biri beni itti. Ne yapabilirim ki? Üzgünüm.” Bardağına bakıp yanaklarını şişirdi. “Şimdi içeceğimin hepsi yerde.”

Bardağını elinden aldım. “Hadi.”

Sürahilerin yanına gittik ve ona bir bardak daha böğürtlen suyu doldurdum. Kocaman yudumlarla içmeye başladı.

“Dışarı çıkmak ister misin, Trig? Burada daha fazla nefes alamıyorum.”

İnsanların arasında sıkışa sıkışa koridora gidip ön kapıdan dışarı çıktık. Hava hâlâ yoğundu ama içeriden daha iyiydi. İnsanlar sokağa ve yola dökülüyordu. Bir sürü en küçük çocuk bacaklarımızın arasından geçiverdi.

“Hadi Jed’i bulalım,” dedim.

Jed'i yan komşunun bahçesinde bulduk. Lindi iki bahçenin arasındaki duvar boyunca yürüyordu; baş parmağını topuğunun hemen arkasına, sonra öbür baş parmağı diğer topuğunun hemen arkasına atıyordu. Bir elindeki tabakta babamın kırmızı pancar pastasının yarısı yenmiş bir dilimi vardı. Başında bandanası yoktu. Saçları omuzlarının hemen altına dökülüyordu ve siyah gözlerinin altı mordan sarıya dönmüştü.

“Selam, Jed! Selam, Lindi!”

Ben ve Trig duvara çıkıp ayaklarımızı öbür tarafa sarkıttık.

Jed Lindi'ye bakıyordu, kaşlarını çatmıştı. “Pazartesi olanlardan sonra oraya çıkmak gerçekten iyi bir fikir mi?” dedi. “Ya düşersen?”

“Ne istersem onu yaparım, Jed Cruise.” Başparmağı topuğunun hemen arkasına, diğer başparmağı diğer topuğunun hemen arkasına. “Ben de en büyük çocuğum, fark etmediysen söyleyeyim. Senin gibi. Ve biz ne istersek onu yaparız.”

“Biliyorum, biliyorum, sadece dedim ki-”

“Konuşmayı kesebilirsin. Konuşmayı kesip hemen buraya gelebilirsin.” Lindi iki yana sallanıyordu, rüzgârda sallanan bir bitki gibi. “Ne bekliyorsun? Hadi.” Duvardan atladı ve keki duvarın üzerine bıraktı.

“Pancarlı keki sevdin mi, Lindi?” Trig duvardan atladı ve ikisinin arasına girdi. “Babam bunun en iyi keki olduğunu söyler. Kalanı yiyecek misin? Sen istemiyorsan ben alabilir miyim?”

“Yolumdan çekil, Trig.” Lindi Trig'i yana itti.

“Onu itme.” Sesim düşündüğümde daha yüksek çıktı.

“Ne?” Lindi de benim kadar şaşırmıştı.

“Onu itme. Sırf en büyüğün diye her istediğini yapabileceğini zannediyorsun ama yapamazsın. Onu itme.”

“Ortanca kardeşine sesini kesmesini söyler misin, Jed? Her zamanki çekingen haline geri dönsün.”

“Lindi, yapma.” Jed Lindi’nin elini tutmaya çalıştı ama Lindi elini çekti.

“Yapma? Az önce dediğim gibi Jed, ne istersem yaparım ve ne istersem söylerim.”

“Hayır.” Duvardan atladım. “Yapamazsın. Sen en büyükler hep aynısınız. Sırf ilk doğduğunuz için herkes çok özel olduğunuzu sanıyor. Ben öyle düşünmüyorum. Artık öyle düşünmüyorum. Ben de senin kadar özel olacağım. Ben Bay Wetheral’in çırağı olacağım – bu akşam söyledi.”

Lindi yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen, ortanca. Hayatının ne kadar kolay olduğunu bilmiyorsun.”

Kolay mı?

Kolay mı?

Dimdik durdum. Olabildiğince uzun.

“Kolay mı?” dedim. “Siz en büyükler için her şeyi yapıyorlar – partiler, en iyi kıyafetler, bütün ödülleri siz kazanıyorsunuz, yapmadığınız şeyler için övülüyorsunuz, her gün okulda hepimiz sizi öven şarkılar söylüyoruz-”

“Ve bizimle yer değiştirmek isterdin, öyle mi? En büyük olmak isterdin? Cevap vermeden önce iyi bir düşün, ortanca. On dört yaşına girdiğın gibi tanıdığın herkesten uzak bir yere götürüleceğini bilmek ister miydin? Kampa gönderilmek? Savaş için yetiştirilmek? Birilerini ilk sen öldürmezsen onların seni öldüreceğini bilmek? Bunlar için ortancalıktan vazgeçerdin, öyle mi?”

Savaş. Sessiz Savaş’tan bahsediyordu.

Savaş pek düşünmedim açıkçası.

Eğer en büyük olsam düşünürdüm muhtemelen.

“Başkan’ın bize ne dediğı umrumda bile değıl,” dedi. Burnunu benimkine iyice yaklaştırdı, nefesini yüzümde hissedebiliyordum. “Ya da amcalarımızın, teyzelerimiz, anne ve babalarımız ne dediğı umrumda değıl –ben hiç savaştan dönen biri olduğunu duymadım– sen duydun mu?”

Savaştan dönen biri mi?

şey, şey vardı... şey... Bilmiyorum. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum.

“O ortancalığından bunun için vazgeçerdin, öyle mi?”

Gözümün kenarından Trig’in duvara doğru çekildiğini ve olduğı yerde koşuyor gibi yaptığını gördüm. Jed yine Lindi’nin elini tutmaya çalıştı. Lindi onu itti ama Jed daha güçlüydü. Jed kolunu Lindi’ye doladı ve onu kendine doğru çekti.

“Her şey yolunda olacak, Lindi,” dedi. “Beraber gidiyoruz. Ben senin yanında kalacağım.”

Ve gözlerimizin önünde Lindi yüzünü buruşturdu ve ağlamaya başladı.

“Gidin, Maggie,” dedi Jed.

“Ama ben-”

“Gidin.”

Lindi’yi duvara doğru çekti ve beraber duvara dayanıp yere kaydılar. Sonunda sımsıkı sarılarak yere oturdular. Lindi Jed’in omzunda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Trig durup onlara baktı.

“HOY! HOY! HOY! HOY!”

Parker kardeşler bir tür hokkabazlığa hazırlanıyorlardı.

Lindi ağlamaya devam etti.

Jed ona sarılmaya devam etti.

Trig onlara bakmaya devam etti.

“Hadi gidip hokkabazlık izleyelim, Trig.” Trig’in kolundan tutup çektim. Olduğu yere yapışmış gibiydi.

“Hadi.” Onu bir daha tutup çektim. “Gidelim.”

Trig ve ben öne çıkmanın bir yolunu bulduk. Parker kardeşler önümüzdeydi, bütün alkışlar ve bağırıtlar onlardan yükseliyordu. Trig de onlara katıldı ama benim ellerim alkışlayamıyor, boğazım bağırılamıyordu. Kafamda Lindi ve Jed’i görmeye devam ettim; duvarın kenarına çömelmiş, sarılıp ağlıyorlardı.

Tanıdığın herkesten uzak bir yere götürüleceğini bilmek.

Robbie Parker bir an kayboldu, sonra elinde iki balta, bir yaba ve bir kürekle geri geldi. Babamın bahçedeki kulübesine girmiş olmalı. Küreği ve baltaları kardeşlerine attı. Kendilerinden emin ellerle hepsini yakaladı-

lar ve sokak boyunca araları eşit şekilde açık durdular. Herkes birer adım geri attı. Parker kardeşlerin bunu yaptığını daha önce görmüştük. Çok iyilerdi ama düşündükleri kadar da değil.

Bahçe aletleri kararan gök yüzüne doğru yükseldi. Güneş evlerin arkasında batmaya başlamıştı.

Birilerini ilk sen öldürmezsen onların seni öldüreceğini bilmek.

Keskin ve sivri bahçe aletleri havada dönüp kardeşlerin ellerine indi.

Bunlar için ortancalıktan vazgeçerdin, öyle mi?

Kalabalıktan *harika* ve *oooh* sesleri yükseldi. İnsanlar içeceklerini döküyor, yiyecekleri yere düşürüyorlardı.

Hayatının ne kadar kolay olduğunu bilmiyorsun.

Bir süre sonra Grif biraz fazla kendine güvenli davranmaya başladı. Hilary Sundae'ye dönüp göz kırptı ve bir bahçe aletini düşürdü. Kalabalık korkmuş güvercinler gibi dağıldılar. Yerinden oynamayan tek kişi Başkan Anderson'dı. Yaba düştü ve tam onun önüne saplandı, bir santim bile geride değildi. Başkan elleri belinde, olduğu yerde öylece durdu.

Grif donup kaldı. Robbie Başkan'ın yanına gitti. Yabanın sapını sımsıkı tutup topraktan çıkardı. Başkan'a bir şey söyledi, sonra da baltaları ve küreği kardeşlerinden topladı.

Kalabalık bağırmaya başladı.

"Je-ed! Je-ed! Je-ed!" Neel ellerini çırpıttı.

Lyle ona katıldı.

"Je-ed! Je-ed! Je-ed!"

Sonra herkes onlara katıldı.

“Je-ed! Je-ed! Je-ed!”

Lyle ve Grif Jed’i duvarın arkasında buldular. Onu ayağa kaldırıp omuzlarına aldılar. Jed onlardan kurtulmaya çalıştı. *Bırakın*, diye bağırdığını duydum. Ama kimse onu dinlemedi. Bu akşam onu dinlemiyorlardı.

“Je-ed! Je-ed! Je-ed!”

Robbie ve Neel Lindi’yi bulup onu da omuzlarına aldılar.

İkisini göklere kaldırdılar. Adaklar gibi.

“Lin-di! Lin-di! Lin-di!”

“Maggie?” Trig insanların gürültüsü arasında bağırdı.

“Efendim?”

“Lin-di! Lin-di! Lin-di!”

“Jed’e ve Lindi’ye bundan önce ne olmuştu?” dedi Trig. “Çok garip davranıyorlardı. Sen de öyle düşünmüyor musun, Maggie? Neden öyle davranıyorlardı? Lindi neden beni itti? Neden sana öyle şeyler söyledi?”

“Je-ed! Je-ed! Je-ed!”

“Heyecanlılar sadece,” diye yalan söyledim.

En büyüklerin herhangi bir şeyden, özellikle de kampa gitmekten korkabileceğini hiç hayal etmemiştim. Ama Jed ve Lindi korkuyorlardı. Gerçekten korkuyorlardı.

CUMARTESİ
6 EYLÜL

15. BÖLÜM

“Al.” Jed büyükbabamın saatini kolundan çıkardı.
“Yanımda götüremem.”

Saati bana verdi. Kulağıma tuttum.

Tık. Tık. Tık. Tık. Tık. Hiç şaşmıyordu.

“Ben bu saate iyi bakacağım,” dedim. “Sen geri gelene kadar.”

Jed o yarım gülümsemelerinden biriyle gülümsedi.
“Trig, geri kalan her şey senin olabilir.” Yatak odasının kapısını açtı. “Ne istersen.”

Kampa çok şey götürmesine izin verilmiyordu. Sadece birkaç kıyafet ve el feneri. O kadar.

Trig odasına girmedi. Başını sallamaya başladı. Yakında yine olduğu yerde koşuyor gibi yapacaktı.

“İyi bak her şeye ama-” Jed Trig’in koluna vuruyormuş gibi yaptı, “yoksa ben eve döndüğümde çok kötü olacak.” Ama bunu derken gülmedi. Gülümsemedi bile.

Geri gelmeyecekti. Ne kalmaya. Ne ziyarete. Hiçbir şeye. Annemin kardeşi Lil gibi, eve gelmeyecekti.

Ben de başımı sallamaya başladım, Trig gibi.

Buradan gitmem lazım. Buradan gitmem lazım.

Aşağı koştum. Arka kapıdan bahçeye çıktım. Hava her zamankinden ağırdı. Tişörtümün boynu terden sıırıslıkla olmuştı. Umarım Elsie hava konusunda haklıdır, diye düşündüm. Değişeceğini söylemişti. Yağmur yağmalıydı. Böyle devam edemezdi.

Büyükbabamın saatini koluma doladım ve olabilecek en küçük şekilde taktım. Genişti ama düşecek kadar geniş değildi. Camına dokundum.

“Maggie?” Annem kapının önünde duruyordu. Bana bunca zaman yalan söyleyen annem. Jed’in eve döneceğini düşünmemeneden olan annem. “Maggie, iyi misi-”

“Git başımdan.”

“Ah, Maggie, nasıl hissettiğini bi-”

“Kamp konusunda yalan söyledin.”

Kaşlarını çattı. “Yalan mı?”

“Jed eve dönmeyecek, değil mi? Asla.”

Annem yüzünü buruşturdu. “Maggie-”

“Lil teyzem hakkında yalan söyledin.”

“Söylemek zorundaydık, Maggie. Emrin bir parçası bu da. Savaşta bahsetmemeliyiz. En büyük çocuklarımıza iyi bakmalıyız. Onların-”

“Babam da. İkiniz de yalan söylediniz-”

“Neler oluyor?” Trig. Annemin kolunun altına girip ona sarıldı. “Maggie neden bahsediyor, anne? Neden bahsediyorsun, Maggie?”

Annem bana baktı. Gözleri yaşlarla doluydu.

Trig’e söyleme.

Trig’e söyleme.

“Yok bir şey.” Eskimiş saat kordonunu ovaladım. Parmaklarımın arasında yumuşacıktı. “Bir şey demi-yordum.”

İkisini içeri itip eve soktum.

“Biz sadece sizi güvende tutmaya çalışıyoruz, Mag-gie.” Annem Trig’e sımsıkı sarıldı. “Seni ve Trig’i.”

Öfkeyle yukarı çıkıp kendimi yatağıma attım.

Ben güvende olayım diye Jed savaşa gidecekti.

Asla eve dönmeyecekti.

Gezginler de dışarıda en büyük çocuklarını yanla-rından ayırmıyorlardı.

Peki ben ne yapıyordum? Ortanca Maggie?

Sınırdaki gezgin bir kızla vakit geçiriyordum.

Şarkılar söylüyor, kulaklarımı oynatıyor, yiyecek çalıyordum.

Büyükbabamın saatini yanağıma bastırdım. Soğuk ve pürüzsüz.

Eğer bunu hep yanımda tutarsam Jed’i asla unutma-yacaktım.

Başkan’ın gramafonu evinin önünde çalışıyordu. Ne zaman biri kampa gitse böyle yapardı. Lyle Parker ara-basında gramafonu sabit tutuyor, bitince tekrar başa alıyordu. Meydana yayılan müzik duruyor, tekrarlıyor, bozuluyordu. Ben ve Trig kulaklarımızı kapattık. An-nem ve babam omuzlarımızı sıktı. Ellerini ittim. Kasa-banın geri kalanı sıcaktan ötürü uykulu halde etrafımız-da sessizce durdular.

Jed ve Lindi Başkan'la dışarı çıktılar. Her ikisinin de ellerinde küçük lambaları ve birer küçük çanta vardı. Başkan ikisinin arasında duruyordu. Lyle'a bakıp başını eğdi. Lyle gramafonun altından eski bir çorap çıkarıp borusuna geçirdi; müziğin sesi kısıldı.

"Bu genç ve cesur en büyük çocuklar için ne söyleyebilirim?" Başkan'ın sesi meydanı doldurdu.

"Belki de bilmediğiniz bir şey söylememe imkân yok ama onların aileleri ve öğretmenleriyle konuştum..."

Başkan konuşmasına devam etti. Jed'in Hilal'in orada kafasını çitlere sıkıştırdığı zamandan bahsetti. Parkerların babası onu dezenfektan sabunla oradan çıkarmıştı. Lindi'nin nasıl traktörde babasının kucağına oturup babası buğday tarlasını sürmeye çalışırken direksiyonu kontrol ediyormuş gibi yaptığını anlattı.

Burada olmak istemiyorum. Başkan'ın arabasına binip götürüldüklerini görmek istemiyorum.

Babam yine omuzlarımı sıktı. Annem de tam onun yanında durmuş, Trig'in omuzlarını sıkıyordu. Babamın elinden omuzlarımı kurtardım.

"Bu iki en büyük çocuk kampta son derece kıymetli olacak."

Başkan Anderson'ın at kuyruğu yaptığı saçının bir kısmı eski lastikler gibi dışarı çıkmıştı.

"Onlar şanlarını kazanmak için yola çıkmadan önce hep beraber sabah şiiirini söyleyelim mi?"

Bütün kasaba gururla dimdik durdu. Seslerini yükselttiler.

"En büyüklerimiz kahramandır.

En büyüklerimiz özeldir.

En büyüklerimiz cesurdur.

*En büyük kardeşin önüne çıkan kendinden utansın,
Ailesinden utansın.*

*Ama en çok,
Gezginler kendilerinden utansın.*

*Sessiz Savaş'ın ardından barış gelsin,
Gerçek ve sonsuz barış."*

Gerçekten de kahramanlar. Ve özeller. Ve cesurlar.
Bunları söylemek iyi ve doğruymuş gibi hissettim.
Her zamankinden daha iyi ve doğru. Onların portrele-
rini yapacak olmam iyi ve doğru bir şeydi.

Başkan Neel Parker'a sessizce bir şeyler söyledi.
Neel Başkan'ın evinin arkasına gitti.

Bundan sonra direkt mezarlığa gidecektim.

Una'yı bulacaktım.

Gezginler kendilerinden utansın.

Onu yakalama planıma devam edecektim. Doğru
olan buydu. Büyükbabamın saatine, pürüzsüzce kıvrı-
lan kenarlarına dokundum.

Trr-rut-trrr-rut. Başkan'ın arabası çalışmaya başla-
mıştı. Evin kenarından bize yaklaştı. Sürücü koltuğun-
da Neel oturuyordu.

Jed elini Lindi'ye uzattı. Lindi Jed'in elini tuttu ve
beraber arabaya bindiler.

Vücudum birden ileri atıldı. Babam beni geri çekti.
Gitme, Jed. Gitme.

Lyle çorabı gramafonun borusundan çıkardı ve makineyi durdurdu. Müziğin sesi fazlasıyla tizleşti. Trig kulaklarını kapattı.

Lindi'nin yüzü –hâlâ düzgün, temiz, mor– arka pencereden dışarı baktı. Bayan Chowdhry arkasından bağırdı. Kalabalık hemen onun etrafında toplandı ve onu susturdular.

Babam omuzlarımı daha sıkı tutuyordu şimdi. Müzik meydanın her yanını dolduruyordu.

Neel arabadan indi ve kapıyı başkanın binmesi için açık tuttu. Başkan vakur bir ifadeyle bir elini kaldırdı ve arabaya bindi.

Neel arabanın üzerine veda etmek için birkaç kez vurdu. Tak, tak.

Çurrrrr-ut. Arabanın arkasından simsiyah bir duman çıktı. Arabaya uzaklaşırken Jed kolunu Lindi'ye doladı.

Doladığından eminim.

Eminim.

Kalabalık kendi arasında mırıldanıp dağıldı.

Bayan Chowdhry hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Annem Trig'in elini tuttu.

“En büyüklerimiz kahramandır,” dedi. “Hadi eve gidelim.

Ben babamın elinden yine kendimi kurtardım.

“Ben gelmiyorum.”

16. BÖLÜM

Koştum.

Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.

Kardeşim gitmişti ve geri gelmeyecekti.

Kurbağa Sokağı'na koştum.

Karavanları geride bıraktım.

Aptal Jed. Bütün o cesurluğuyla, özel olmasıyla ve en büyük olmasıyla beni çıldırtıyordu.

Tepelerin üzerinden.

Tarlalardan.

Daha hızlı.

Onu o kadar çok özleyecektim ki kalbim bunun acısıyla ikiye ayrılmış gibiydi.

Mezarlığa.

Daha hızlı, daha hızlı.

Kardeşim gitmişti.

Geri gelmeyecekti.

Una'nın nerede yaşadığını öğrenmeliydim. Kanıt bulmalıydim.

Bir şeyler yapmalıydim. Herhangi bir şey.

Gezginlerden nefret ediyordum.

Gezginler kendilerinden utansın.

Una'dan nefret ediyordum.

Una kendinden utansın.

Bir ağacın altına, William Whittington'ın mezarının yanına çöktüm. Saçlarımdan ve kulaklarımdan arkasından ter akıyordu.

Büyükbabamın saatinin kordonunu sıkılaştırmaya çalıştım. Saatin cam yüzeyine gözyaşlarım damladı.

Bay Gebby'nin çekicinin sesi yoktu. Ölü akrabalar da sessizdi.

Sadece cırcır böcekleri şarkılarına devam ediyordu.

Bekledim.

Ve bekledim.

William Whittington'ın mezarına uzandım ve göğsümü sarsan hıçkırıklarla ağladım. Yapış yapış günışığı yaprakların arasından üzerime düşüyordu.

İki saat, sekiz dakika, kırk altı saniye bekledim.

Büyükbabamın saati asla yalan söylemiyor.

“Hey! Maggie! Maggie!” Una gelmişti. Alıç ağacının yanından geçiyordu.

Gözyaşlarım kurumuştu. Göğsüm durulmuştu. Sakindim.

Normal davran, Maggie. Normal davran.

“İyi misin?” dedi. “Ağlıyor muydun? Ağlıyordun, evet. Sorun ne, Maggie? Ne oldu?”

“Yok bir şey,” dedim. “İyiyim.”

“Hayır, değilsin. Belli oluyor, Maggie. Ne oldu?”

“Yok bir şey.” Ama gözyaşları yine gözlerimi doldurdu. “Sen anlamazsın.”

“Öyle mi? Dene bakalım.” O kirli, düzenbaz gezgin haliyle gelip yanıma oturdu.

“Ağabeyim gitti. O kadar.” Gözümün iç tarafından bir yaş burnumun yanından aşağı süzüldü.

“Senin ağabeyin yok. Sen anlamazsın.”

Bacaklarımız birbirine değmesin diye ondan uzaklaştım. Ona bakmamak için fazla büyümüş çimenleri yolmaya başladım.

“Ağabeyim vardı, o yüzden anlıyorum. Hiç olmazsa biraz.”

Çimenleri yolmayı bıraktım. Başımı kaldırdım. “Ağabeyin mi vardı?”

“Evet. Kampa gitti. Senin ağabeyin de mi kampa gitti? Hâlâ kamp var mı? Benim ağabeyim gittiğinde daha bebektim. O yüzden onu özlemiyorum. Hiç olmazsa senin ağabeyini özlediğin gibi değil.”

Una’nın kampa giden ağabeyi varmış?

“Ne?” dedim. “Nasıl?”

“Adı Felix’ti. Benden çok daha büyüktü. Ama sen bu kadar kötü hissederken bunları duymak istemiyorsundur, Maggie.”

Yalan söylüyordu.

Yalan söylüyor olmalı.

Gezginler en büyük çocuklarını kampa göndermiyorlar.

“Sana ne diyeceğim,” dedi. “Tekrar sınırdan geç. Bu kez tamamen. Gel ve babamla tanış. Ağabeyini geri getiremeyiz belki ama ama bir Cleercan su filtremiz ve

suyu ısıtmak için ateş deliğimiz var. Bu kez çok derin kazdım, neredeyse hiç duman yapmıyor. Sana çay yapabilirim. Kötü hissettiğinde en iyisi çaydır. Özellikle büyükbabamın bana öğrettiği gibi yapılan çay. Hadi, Maggie. Kimse kaybolduğunu fark etmeden seni alıç sınırına geri getireceğim.”

Felix.

Kamp.

Yalanlar.

Kafam ağır, yorgundu.

Ama gitmeliyim. Una’nın nerede yaşadığını öğrenmeliyim. Kanıt bulmalıyım.

Tişörtümün en altını kaldırıp gözlerimi kuruttum. Gözyaşlarımı yuttum.

“Pekala.” Zorla gülümsedim. “Bir bardak çay harika olurdu.”

17 BÖLÜM

Alıç ağacın dışarıdan derimi çizerken içeriden kalbim küt küt atıyordu.

İkisini de görmezden geldim.

Bütün yol boyunca kendimi zorlayarak ilerledim.

Maggie Cruise, sınır geçen.

Diğer tarafta durdum.

Daha parlak, daha canlı çimenler. Kırmızı elmaların taze kokusu.

Dizlerim titriyordu.

“Ben, şey, ben...” Kelimeler ağızımda bocalıyordu.

Kimse kasabanın dışına çıkmazdı. Başkan hariç kimse. Bir de en büyük çocuklar tabii, kampa giderken.

Bütün Fennis Wick’i tehlikeye atıyor.

Bu kötü bir fikirdi.

“Ben belki de eve geri dönmeliyim.” Bir adım geri attım. Bir gezgini yakalamanın başka bir yolu olmalıydı.

“Dönemezsin!” dedi Una. “En zor kısmı başardın. Hadi, bu taraftan.”

Ormana doğru döndü, başını çevirip bana baktı ve dirseğini uzattı.

Kol kola girmemizi mi istiyordu?

Arkadaşlar gibi?

Daha önce kimse benimle kol kola girmek istememişti. Hiçbir zaman.

“Hadi.” Dirseğini havada salladı.

Kolumu koluna geçirdim.

Teni güneş ışığı ve kirle sıcaktı. Yıkanmamış saç ve ağaçlar gibi kokuyordu.

Arkama, Fennis Wick’e baktım.

Kimse beni görmedi. Kimse bilmiyor.

Daha parlak ve canlı çimlerin arasından, Una’nın yanında yürüdüm.

Belki Una diğer gezginler gibi değildi.

Bay Wetheral’in ailesini öldürmüş olamazdı. Onun için fazla küçüktü. Olmasaydı da öyle bir şey yapmazdı. Öyle biri değildi.

Belki de Una tehlikeli ya da düzenbaz değildi. Kirli olması da, o kadar kötü bir şey değildi sanki, değil mi?

Bir de annesini, büyükbabasını ve ağabeyini kaybetmesi çok kötü bir şeydi. Çok kötü.

“Gerçekten kampa giden bir ağabeyin var mıydı?” dedim.

“Tabii ki,” dedi. “Yalan söylediğimi mi düşünüyor-dun? Sana asla yalan söylemem, Maggie. Sen benim en iyi arkadaşımsın, değil mi?”

En iyi arkadaş.

Daha önce hiçbir en iyi arkadaşım olmamıştı. Hayatım boyunca.

Una dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren o gülümsemesiyle gülümsedi. Uzun çimenler bacaklarıma değiyordu.

Kolumu kolunun arasında sıktı.

En iyi arkadaş.

Büyükbabamın saatinin camına dokundum.

Orman etrafa yayılmış sadece birkaç ağaçla başlıyordu ama sonra o kadar sıklaştı ki kollarımızı bırakmak zorunda kaldık. Una dalların, otların ve yosunun arasında çizmeleriyle bile kumru gibi rahatlıkla hareket ediyordu. Ben onun arkasından gidiyor, adımlarını takip etmeye çalışıyordum. Yol falan yoktu.

“Nereye gideceğini nasıl hatırlıyorsun?” dedi.

“Çok kolay. İzleri takip ediyorum. Mesela, şu ağaca bak.” Bir ağacın gövdesindeki tebeşir izlerini işaret etti. Üç eğri çizgi. Una göstermese asla farkına varmazdım.

“Bu işaretin anlamı bu yolda devam et. Böyle?”

Elini işaretin altına koydu. Avucunun içini yere doğru çevirip elini şekildeki gibi yukarı kaldırdı.

“Ev bu yönde demek.”

“Bunları, işaretleri sen mi çizdin?”

“Bunları ben çizdim, evet.”

Ağaçların arasından ve gitgide sıklaşan çimenlerden ilerledik. Bir kızılgerdan kuşu başımızın üstünde ince bir sesle öttü. Yerde böğürtlen çalılarının dikenleri bacaklarımı çiziyordu. Kanı biraz silmek için durdum. Hiç olmazsa bu dalların altında hava daha serindi.

Una her bir tebeşir izi gördüğünde bana da gösterdi. “Bak. Diğer gezginler tarafından bırakılmış işaretler şunlar.”

Yine üç çizgi ama en alttaki kıvrımlıydı.

“Bunun anlamı yakınlarda su var. Bu da-” çizgilerin altındaki dikdörtgeni işaret etti, “barınak var demek. Biz de kaldığımız yeri böyle bulduk.”

“Bu işaretler her zaman burada mı?”

“Her zaman değil. İki ya da üç yağmurdan sonra işaretler siliniyor.”

Çalılar ve otlar arasında düşe kalka ilerlemeye devam ettim.

“Bak, geldik.” Una ağaçların arasını işaret etti.

Ve önümüzdeki açıklıkta gerçekten de küçük bir ahır vardı.

Ahırın sadece iki duvarı vardı. Diğer iki yanı açıktı ve destek direkleri çatıyı havada tutuyordu.

“Baba! Baba!” Una koşarak ilerleyip bir direğin yanından döndü. “Seninle tanıştırmaya getirdiğim biri var. Maggie. Bize bu yiyecekleri ve antibiyotiği veren Maggie.”

Ben geride bekledim. Etrafta kesilmiş ağaçlardan kalan kökler vardı. Masa veya bank olarak kullanılıyor gibi görünüyorlardı. Üzerlerinde bir şeyler vardı – deri çantalar, tahtadan bir kaşık, birkaç kase ve bardak, kitaplar. Birinin üzerinde üç el lambası vardı, güneş ışığıyla doluyorlardı.

Ahırın içinde canlı renklerde çantalar duvarlara asılmıştı – mavi, yeşil ve sarı. Bir köşede bir sürü battaniye üst üste örtülmüştü.

Una plastik bir sürahiyi aldı. “Su arıtıcısını dolduracağız baba.”

Kiminle konuşuyordu? Burası boştu.

“Hadi, Maggie,” dedi Una.

“Mmm?” Üst üste battaniyelerden bir ses yükseldi ve aralarından soluk, inleyen bir yüz belirdi.

Bay Opal.

“Sürahiyi doldurmak için dereye gidiyoruz,” dedi Una.

“Neler oluyor?” Pas rengi saçla kaplıydı. Annem burada olsaydı daha biz “saç tıraşı” diyemeden makası çıkartmış olurdu.

“Maggie burada. Arkadaşım. Sana bahsetmiştim ya. Bize yiyecekleri ve ilacı o verdi.”

Adam birden dimdik durdu. Saçlarının arasından bir gözlük çıkarıp taktı. Bana dik dik baktı.

“Sana buraya kimseyi getirme dememiş miydin, Una?”

“Sadece çay içmeye geldi. Ağabeyi gitmiş. Ben de dedim ki-”

“Git buradan!” Bay Opal battaniyelerini de arkasından çekerek bana doğru atıldı.

Arkaya sıçrayıp bir ağaç köküne çarptım.

“Baba, yapma! Bacağın!”

Babası yere düştü. Bacağını tutuyordu ama gözleri bana sabitlenmişti.

Gelmemeliydim. Bu gerçek bir gezgindi. Kirli ve tehlikeli. Başkan Anderson haklıydı. Tabii ki haklıydı.

“Bay Opal, özür dilerim. Ben-”

“Bu bilinmeyen bir kasaba, Una. Beni dinlemiyor muydun? Böyle kasabaları dost canlısı saymamalısın.” Tekrar ayağa kalktı. Yarı ayakta duruyor, yarı çömeliyordu. Bacağını tuttu ve yüzünü buruşturdu.

“Ama o iyi biri, baba. Bu Maggie – benim arkadaşım, bizim arkadaşımız. Bize yardım etti.”

Adam etrafını yerde gezdirdi. Bir çatal buldu ve çatala beni işaret etti. “Git buradan.”

Gelmemeliydim.

Ben kahraman değilim.

En büyük çocuk değilim.

Cesur değilim.

Ağzım kurudu.

Bay Opal –Una’nın babası– Bay Wetheral’in ailesini öldürmüş olabilirdi. Gerçekten olabilirdi.

Bütün Fennis Wick’i tehlikeye atıyordum. Annem, babam, Trig, herkesi.

“Onlara güvenemezsin, Una.” Babası tek ayağının üzerinde zıplayarak bana yaklaştı. Bir eliyle battaniyesini üzerinde tutuyordu. Diğer elinde ise çatal vardı. Acı içinde inledi.

Sakin ol, Maggie.

Ondan hızlı koşarak kaçabilirsin.

“Birine güvenmem gerekiyordu, baba. Sen çok hastaydın. Yiyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Maggie senin hayatını kurtardı. İkimizin de hayatını kurtardı.”

“Ahh.” Babası battaniyesine takıldı ve yere düştü. Gözleri sımsıkı kapandı. Bacağını tuttu. “Ne yaptın sen, Una? Onu buraya getirmemeliydin.”

En yakın ağaç kökünden bir şeyi elime aldım hemen. Deriyle kaplı bir şey.

Kanıt olarak.

Şortumun önüne sokuşturdum ve üzerine tişörtümü indirdim.

“Ama baba, bu benim arkadaşım. Kimseye bizden bahsetmeyecek. Biliyorum ben. Bahsetmeyeceksin, değil mi Maggie?”

Una’nın gözlerinde yaşlar vardı. Gerçek gözyaşları.

Bir adım geri attım.

Bir adım daha.

“Bahsetmeyeceksin, değil mi Maggie?”

Arkamı dönüp koşmaya başladım.

18. BÖLÜM

Koşarak merdivenlerden çıkıp kendimi yatağıma attım.

“Maggie?” Babam arkamdan seslendi. “Sen misin o? Senin için endişelendik.”

“İyiyim,” diye bağırdım. “İyiyim.”

İyi değilim.

Değilim.

Derin derin nefes alıyordum. Göğsüm bir yukarı bir aşağı, bir yukarı bir aşağı inip çıkıyordu.

Şortuma sakladığım deri şeyi çıkarıp önünü çevirdim.

Bir kılıf.

Bir tarafı iki katlıydı ve bir iple bağlanmıştı.

İpi açtım ve derinin içindekini çıkardım. Bir bıçaktı bu.

Çok kullanılmıştı. Eğrilmiş, körleşmiş ve kirlenmişti. Ama keskindi.

Tahtadan sapına bir desen oyulmuştu. Işığa doğru eğdim. Güzel antenler, geniş kanatlar, yuvarlak desenler. Kelebekler. Parmaklarımı üzerinde dolaştırdım. Parmak

uçlarımın altında oymalar bir derinleşiyor, bir dönüyordu.

Şimdi elimde kanıt vardı.

Bunu başkana götürecektim. Kamptan geri döndüğü gibi.

Ne yapacağını o bilirdi.

“Maggie?”

Bıçağı yastığımın altına sakladım. Deri kabıyla biraz uğraşmak zorunda kaldım.

“Aşağı gel, canım. Yemek çıkardım.”

Babam kapıyı azıcık araladı.

“Dünden kalanlar. Hep beraber yeriz diye düşündüm. Dördümüz yani.”

“Peki,” dedim. “Tamam.”

Dördümüz.

Artık beş değil.

Una’nın babası kimseyi kampa falan göndermemişti. Una’ya yalan söylemişti. Una da ona inanmıştı ama ağabeyi falan olmamıştı hiç, değil mi?

Düzenbaz.

Şimdi ben de her şeyi mahvettim, değil mi? Sınırın diğer tarafına geçtim. Kirli, tehlikeli bir gezginle tanıştım. Belki de arkamdan gelecek. Daha kötüsü, belki annemin, babamın ve Trig’in peşinden gelecek.

Aptal, aptal ortanca Maggie.

Başkan Anderson ne yapması gerektiğini bilecek. Bizi güvende tutacak.

Mutfakta oturduk. Ben, Trig, annem, babam ve Jed’in olması gereken yerde kocaman bir boşluk.

“Bir şey yemeyecek misiniz?” dedi babam.

Soğuk et, domatesli poğaça ve altın turta. Boş midem boğazıma doğru yükseliyordu. “Aç değilim, baba.”

“Ben de değilim,” dedi Trig.

“Ben de,” dedi annem.

Akşam saat altı. Evden çıktım. Deri kaplı bıçak yine şortumun içindeydi. Her adımla karnıma doğru çıkıyordu.

“Merhaba, Maggie.” Bay Gebby’di bu, eve gidiyordu.

Cevap vermedim. Gözlerim yerdeydi. Bir adım diğerinin önüne. Suçlu bir adım, sonra suçlu diğer adım. Bütün kasaba tehlikede. Bay Gebby bile.

Günün bu saatinde hava serinliyor olmalıydı ama gitgide daha da ısınıyordu. Bay Wetheral’in kedisi Kurbağa Sokağı’nın hemen sonunda, bir gölgeye uzanmıştı. Bir kurbağa zıpladı. Sıcakta güvende.

Güvercinler bile sıcaktan tembelleşmişti. Bir meydana yürürken küçük adımlarla uzaklaştılar. Sadece biri Andrew Solsbury’nin ayağına sıçrayacak kadar enerji harcadı.

Başkan’ın evi önümde kocaman görünüyordu. Kapıyı çaldım.

Cevap yoktu.

Bir merdivene oturup bekledim.

Kocaman, mor bulutlar aşağı inmiş, güneşin önüne geçmişlerdi. Battaniye gibi hava kendini etrafıma sardı. Terli dizlerim birbirlerine sürtündü. Tişörtümün koltukaltıları nemliydi.

Elsie haklıydı. Bir fırtına daha yaklaşıyordu, hem de çok yakındı. Her şey değişecekti.

19. BÖLÜM

Başkan Anderson'ın arabası meydana sarsılarak girerken hava daha da kararmıştı. Bir rüzgâr heykelin yanından geçip yaprakları havalandırdı. Kollarımın derisi aylar sonra ilk kez diken diken oldu.

Arabanın üstündeki port bagaj kutularla doluydu. Ama artık arka koltukta Jed yoktu. Lindi de yoktu. Gitmişlerdi. Tamamen gitmişlerdi.

Başkan bana baktı ve evin yanına park etmek için döndü. Ben de onu takip ettim.

Arabadan indi, kapıyı çarparak kapattı ve arabanın arkasını açtı. Üzerinde öncekinden farklı, yeşil ekose bir gömlek vardı. Rüzgâr saçını savurup yüzüne doğru dağıttı. Saçını yüzünden çekti. “İyi misin, Maggie?”

Neel evin arkasından çıktı. “Yolculuğunuz iyi miydi, Başkan Anderson? Bugün şehre kadar gittiniz mi?” Neel arabanın üzerindeki kutuları bir arada tutan ipi çözdü.

“Hayır.” Başkan bana baktı. “Sadece kampa gittim bugün. Gelecek hafta şehre gideceğim. Maggie? İyi misin? Ağabeyin iyi, eğer onu sormak istiyorsan.”

“A, iyi,” dedim. “Ama ben, şey, ben-”

“Konuş. Bütün gün seni bekleyemem.” Başkan Anderson kollarını ovuşturdu ve gök yüzüne baktı. “Rüzgâr soğuk.” Arabasına eğildi. Neel’a bazı kutuları işaret etti.

Haklı, Maggie, Konuş. Konuş.

“Ben birkaç gezginle karşılaştım, Başkan Anderson. Onlarla karşılaştım ve ben, şey, sanırım bütün kasabayı tehlikeye attım.”

Öylece bana baktı. “Küçük bir ortanca kız gezginlerle karşılaştı, öyle mi?”

Neel ve Başkan Anderson birbirlerine bakıp sıırıttılar. Neel kutulardan birini indirdi ve evin arkasına taşımaya başladı.

Başkan Anderson çenesini kaldırdı. “Bu gezginleri nerede gördün bakalım? Sınırın dışına çıkmadın, değil mi Cruise hanım?”

“Hayır! Hayır. Onlarla mezarlıkta karşılaştım. Bir kız gördüm. Adı Una’ydı ve-”

“Dinle,” dedi Başkan. “Ortanca olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben de ortancaydım. Her zaman ilgi çekmek için bir şeyler uydurup duruyordum.”

Başkan Anderson? Ortanca mıydı?

Şimdi düşününce fark ettim, öyle olmalı gerçekten.

“O yüzden eğer bütün bunlar uydurmaysa burada durabilir miyiz lütfen?”

Kutulardan birini arabanın üstünden kendine doğru çekti.

“Her an yağmur başlayabilir ve bunları içeri götürmem lazım.”

Kutudan bir şey çıkardı. Muz. Gerçek muz. Beş ya da altı tane, bir arada. Pençe gibi görünüyordı. Muzları koklayıp geri kutuya bıraktı.

“Uydurmuyorum, Başkan Anderson. Hepsi doğru. Bu gezgin, Una, yiyecek bulmaya gelmişti. O yüzden şimdi endişeliyim çünkü-”

“Yoldan çekil, Maggie.” Başkan Neel’in geçebilmesi için beni yana itti.

Işık.

Şimşek. Elsie’nin dediği fırtına. Bir an Başkan’ın yüzü şimşekle aydınlandı. Sarı dişleri. Örümceğimsi teni.

“Bir şeyler yapmalısınız,” dedim. “O gezginin babasıyla tanıştım – kirli, tehlikeli ve düzenbaz. Bence bütün kasaba tehlikede.”

Gök yüzünü gök gürültüsünün sesi doldurdu.

Rüzgâr yine Başkan Anderson’ın saçlarını öne savurdu. Gözlerinden saçlarını çekti. “Dinle, Maggie, gerçekten buna ayıracak zamanım-”

“Onlarla tanıştığımı kanıtlayabilirim,” dedim. “Bakın.”

Bıçağın kılıfını şortumun önünden çıkardım. Bıçağı içinden çıkardım.

Şimşek.

“Sapında kelebekler var.” Bıçağı kaldırdım. “Fennis Wick’ten değil. Una’nın babasından aldım. Babası gezgin, gerçek bir gezgin.”

Başkan Anderson bıçağa baktı.

Üstümüzde bir daha gök gürültüsü koptu. Kalın bir yağmur damlası bıçağın üzerine düştü. Hemen sildim.

“Bunu nereden buldun?” dedi.

Bir damla daha düştü. Yine sildim.

“Gezginden, dediğim gibi. Ya buraya gelirse, Bay Opal, ya buraya gelip evlerimizi yakmaya çalışırsa?”

Bir damla daha. Bir tane daha. Bir tane daha. Metalin üzerine değıp sıcıyorlardı.

Başkan bıçağı aldı. Ellerini benim gibi kelebek oymalarının üzerinde dolaştırdı. Yağmur başımıza, Başkan’ın parmaklarına, bıçağın metaline daha da sert düşmeye başladı.

Bıçağı baktı. Elinde çevirdi.

“Fennis Wick’te hiç böyle bir şey görmemiştim,” dedi.

“Çünkü bu bıçak Fennis Wick’ten değıl. Gezginden aldım, size dediğim gibi.”

Yağmur daha da hızlı yağıyordu şimdi.

Neel elindekini göremesin diye öbür tarafa döndü. Neel yağmur yağmıyormuş gibi kutuları içeri taşımaya devam etti.

“Bana bu gezginlerin nerede olduğunu gösterebilir misin?” dedi.

“Evet!” Bana inanmıştı. “Gösterebilirim. Tabii ki gösterebilirim.” Yağmur gözlerime giriyordu. “Ama kız, Una, normal gezginler gibi değıl. O iyi biri. Onu yakalamaya gerek yok. Kirli, tehlikeli ve düzenbaz olan babası, o yüzden aslında-”

“Sessiz ol, Cruise.” Yüzümün önünde işaret parmağını kaldırdı. “Beni dinle.”

“Ama-”

“*Beni. Dinle.*” Gözlerime baktı, aramıza sağanak yağmur devam ediyordu. “Bu iş şöyle gidecek. Sen benim bu ikisini bulmama yardım edeceksin, ben de kimseye senin düşmanla görüştüğünü söylemeyeceğim. Tamam mı?”

Boğazım kurudu.

“Tamam mı, Cruise?”

“Evet. Tamam. Evet, Başkan Anderson.”

Başkan Anderson bıçağı geri kılıfına geçirdi ve arkasına koydu. Islak saçları boynuna yapışuyordu. “Şimdi gidip benim için Parker çocuklarını toplayıp gelmeni istiyorum. Bulabilirsen üçünü de. Onlara başkan yardımınızı istiyor de.”

Şimşek yine çaktı.

Meydanı geçtim, su birikintilerine bastım ve sağanak yağmurun altında koştum.

“Robbie! Grif! Lyle!”

Arkamdan üçüncü bir gök gürültüsü duyuldu.

20. BÖLÜM

Yağmur durmuştu. Mezarlık ıslaktı ve her yerden su damlıyordu.

Grif ağaçların en az yoğun olduğu yeri inceledi. Uzun, alçak sesli bir ıslık çaldı.

“Buradan girdiler, öyle mi? Hiç tahmin etmezdim.”

Lyle ellerini ceplerine koydu ve ağaca tekme attı. Yağmur suyu Grif ve Robbie’ye sıçradı.

“Hey! Dikkat et!”

“Ne olmuş? Zaten ıslanacağımız kadar ıslanmadık mı? Biraz daha fazla olması bir şeyi değiştirmeyecek.”

“Buradan geçmemizi mi istiyorsunuz, Başkan Anderson?” Robbie üst dudağını kaşıdı.

“Tam olarak bunu istiyorum. Ne tarafta demiştin, Maggie?”

Islak dalların bir kısmını geri çektim. Ağaçları işaret ettim.

“Bu taraf,” dedim. “Ormanın içine doğru.”

“İşaretler mi var demiştin?”

“Evet. Tebeşir izleri. Una söyledi. Eğer yağmur onları silmediyse tabii. Üç çizgi şöyle-”

Elimi kaldırıp işareti yaptım. “Bu tarafa gitmelisiniz demek. Kıvrımlı çizgiler yaklaştığınız anlamına geliyor. Bu, su anlamına geliyor. Bir de altında dikdörtgen olan var. O da barınak anlamına geliyor.”

“Anladınız mı, gençler? Tebeşir izler arıyoruz.” Başkan dilini ön dişlerinin üzerinden geçirdi. “Aferin, Maggie. Şimdi, sen eve dön.”

Baş parmağımı ısırdım.

Una şu anda o ahırda ne yapıyordu?

Sürahiyi mi dolduruyordu? Ateş mi yakıyordu?

Parker kardeşleri beklemiyordu, orası kesin.

“Ne dediğimi duydun mu, Maggie? Gidebilirsin artık.”

“Una’ya dokunmayacaksınız ama, değil mi?” dedim. “O yanlış bir şey yapmadı. İyi bir gezgin o. Tehlikeli olan sadece babası.”

Grif burnunu çekti. “İyi bir gezgin,” dedi ve Lyle’a dirseğiyle hafifçe vurdu.

“Eve git,” dedi Başkan. “Gerisini bize bırak. Hadi, gençler, şu ağaçların arasından geçelim.”

Birkaç adım geri attım. Hava yağmurdan sonra daha hafifti. Nefes almak daha kolaydı. Ama düşündüğüm kadar iyi gelmemiştir.

Başkan ve Parker kardeşler sınırı geçti. Dalları iyice aralamışlardı, o yüzden ben bile durduğum yerden her şeyi görebiliyordum. Daha parlak ve canlı çimenlere sert adımlarla basarak ormana göre ilerlemeye başladılar.

Elimi büyükbabamın saatinin üstüne koydum.

Doğru olanı yapmıştım. Tamamen doğru bir şey yapmıştım. Başkan Fennis Wick'i koruyordu. Gezginseler kötü, Una hariç. Ve Una'ya zarar vermeyeceklerdi.

Saatın yanında küçük, dönebilen bir düğme vardı. Ekranın bütün etrafı böyle düğmelerle doluydu. Parmaklarımı bunların üzerinde dolaştırdım.

Jed. Şimdi o ne yapıyordu? Kampta ilk gecesi.

Umarım hâlâ Lindi'yledir.

Lindi'nin ağacının altından, William Whittington ve Georgina Millicent Cruise'ın mezarlarının arasından geçtim.

Ölü akrabalar sessizdi. Ne bir kelime. Ne bir fısıltı.

Belki de tebeşir izleri o kadar süre kalmıyordu. Belki de az önceki gibi bir sağanakta silinirlerdi.

PAZAR
7 EYLÜL

21. BÖLÜM

Pazar. Una'nın kendi seçtiği doğum günü.

Perdeleri açtım. Gri, soluk bir gök yüzü. Uzun süredir ilk kez. Yağmur pencereye hafifçe vuruyordu. Kollarımın tüyleri diken diken oldu. Sonbahar.

Una'ya mezarlığa gideceğimi söylemiştim. Doğum günü olunca yapılan şeyleri yapacağımızı söylemiştim.

Aynanın önünde durdum. Kulaklarımı oynatmaya çalıştım. Umutsuz.

Göğsümde bir ağrı hissettim. Una babasını ele verenin ben olduğumu bilecekti. Hâlâ beni görmek ister miydi?

Şortumu yerden aldım.

Bugün bunun için fazla soğuktu.

Uzun bir pantolon ve bir kazak geçirdim üzerime.

William Whittington'ın mezarına oturdum. Babamın mürver çiçeği soslu keki yanımdaydı ve doğum günü pastası. Yanımda muz da vardı. Başkan bu sabah erkenden bize muz getirmişti. Ben o sırada hâlâ yataktaydım. Annem bana bunları nasıl soyacağımı gösterdi.

Rüzgâr ağaçların dallarını ve yapraklarını sallıyordu.
Yaşlı ve ölü akrabalar fısıldaşıyordu.

Benim hakkımda mı fısıldaşıyorlardı?

İnce yağmur damlaları düşmeye devam etti. Önce montumu, sonra kazağımı ıslattı. Çantamı ıslatıp içindeki keki mahvetti.

Sonbahar havasında titremeye başladım.

Una gelmedi.

**PAZARTESİ
8 EYLÜL**

22. BÖLÜM

“Günaydın Bayan Zimmerman,
Günaydın Bay Temple,
Günaydın Bayan Conteh,
Günaydın Bay Webster,
HERKESE günaydın.”

“Garip değil mi? Jed ve Lindi olmadan burada olmamız. Değil mi, Maggie? Garip.” Trig kulağıma o kadar yakın konuşuyordu ki tükürüğü üzerime sıçırıyordu. İğrenç. Onu geri ittim.

“Başlarınızı eğin, lütfen, sabah şiiiri zamanı.” Bayan Zimmerman ellerini birleştirdi ve başını eğdi.

Ben de gözlerimi sımsıkı kapatıp sözlere odaklandım.

*“En büyüklerimiz kahramandır.
En büyüklerimiz özeldir.
En büyüklerimiz cesurdur.*

*En büyük kardeşin önüne çıkan kendinden utansın,
Ailesinden utansın.
Ama en çok,*

Gezginler kendilerinden utansın.

*Sessiz Savaş'ın ardından barış gelsin,
Gerçek ve sonsuz barış."*

"Bu sabah çok özel bir duyuru yapacağım." Bayan Zimmerman'ın elmacık kemikleri gülümsemesiyle belirginleşti. "Başkan Anderson bana öğrencilerimizden birinin topluma çok faydalı bir şey yaptığını söyledi."

Başımı kaldırdım.

"Dördüncü Sınıf'tan bu arkadaşımız kasabanın sınırına yakın gezginleri başarılı bir şekilde tespit etmiş ve Başkan'a bildirmiş. Böylece kasabamızı, ailelerimizi büyük ve muhtemel bir tehlikeden korumuş."

Ben. Bayan Zimmerman benden bahsediyordu. Herkes başını kaldırmış dinliyordu. Kimse kımıldamıyordu. Kimse esnemiyordu.

"Başkan Anderson bu durumu incelemek için bir grup göndermiş. On dört yaşında bir gezgin kız oradan kurtarılmış ve gezgin babası da etkisiz hale getirilmiş.

On dört?

Una'yı mı kastediyordu?

"Gezgin kızla Başkan'ın evinde ilgileniyorlar. En yakın zamanda kampa götürülecek."

Kamp mı?

Una? Kampa gidecek?

"Öğrencilerimizden biri sayesinde –hatta bir ortanca– bu gezgin, ülkesine hizmet etme şerefine erişecek ve kasabamız şimdi yine güvende."

Bayan Zimmerman bir daha gülümsedi. "Dördüncü Sınıf'tan bu öğrencimiz sadece kendi kasabasına değil,

bütün ülkeye yardım etti. Çok özel bir kız bu, çok özel bir ortanca.”

Lütfen adımı söyleme.

Lütfen söyleme.

“O yüzden bir alkış için ayağa kalkmasını istiyorum.” Hayır, lütfen. Hayır, hayır.

“Maggie Cruise? Orada, kardeşinin yanında saklandığını görebiliyorum! Hadi, ayağa kalk.

Trig bana ağzını “O” şeklinde açıp baktı.

“Ayağa kalk, Maggie! Ayağa kalk!”

Elleri beni itti.

“Ayağa kalk! Ayağa kalk!”

Başım dönüyordu. Ellerimi Bay Webster’ın pürüzsüz, ahşap yerlerine bastırdım ve bacaklarım titreyerek ayağa kalktım.

Herkes beni alkışladı.

Bir sürü yüz bana bakıyor, ortanca Maggie diye tezahürat ediyorlardı.

Tam da hayal ettiğim şeydi bu.

Özeldim.

Kahramandım.

Yalnız, perişan bir kahraman. Asla en yakın arkadaş olamadığı en yakın arkadaşını kaybeden bir kahraman.

Ellerimi yüzüme gömdüm.

Okuldan sonra üzerimi değiştirmek için eve koştum. Trig’i beklemedim bile. Sonra da hemen başkanın evine gittim.

TIK-TIK-TIK-TIK-TIK.

Cevap yok.

TIK-TIK-TIK-TIK-TIK.

Una burada olmalı. Bayan Zimmerman öyle demişti. Onunla konuşmam gerekiyordu.

TIK-TIK-TIK-TIK-TIK.

Cevap yok.

Tekrar meydana gittim ve pencerelere baktım. Hereket mi vardı orada, bir gölge, birileri? En yüksek pencerede?

Kasabanın en yüksek penceresi.

“Una? Una!” Bağırdım. “Una!”

Hayır.

Cevap yoktu.

Hiçbir şey.

Hiç kimse.

Meydanın ortasına yürüdüm ve Andrew Solsbury’nin güvercinlerin kirlettiği ayağına oturdum.

Una on dört yaşındaysa kampa gitmesi normaldi. Tabii ki öyleydi. Babası ağabeyi olduğuna dair yalan söylemişti. Eğer Una en büyük çocuksa kampa gitmesi gerekiyordu.

Doğru olan buydu.

İyi olan.

Şanlı olan.

Ama onu görmek istiyordum, görmek zorundaydım. Gitmeden son bir kez.

Ya babası, Bay Opal? Etkisiz hale getirilmişti.

Midem bulandı.

Etkisiz hale getirilmek. O ne demekti? Ya onu incitmişlerse?

Onu incitmezlerdi. İncitmezlerdi.

Ama ya incittilerse? Una beni asla affetmezdi. Asla. Babası ona yalan söylemiş olsa bile. Kirli, tehlikeli ve düzenbaz bir adam olsa bile.

Ayağa kalktım. Meydandan Kurbağa Sokağı'na yürüdüm. Elsie'yi sebze bahçesinde görüp yanından geçtim.

“Hava durumunu mu istiyorsun, Cruise’ların kızı? Doğa yalan söylemez.”

Yürümeye devam ettim.

Ahır darmadağınktı. Çantalar duvarlardan koparılmış, kaseler ve bardaklar kırılmış ve her yere dağılmıştı. Kıyafetler ve battaniyeler ağaçların arasına atılmıştı. Yumuşamış ve parçalanmış kâğıt parçaları otların üzerine dağılmıştı. El lambaları kırılmış, yan yatmış duruyorlardı. Su arıtıcısı ezilmişti, sanki biri üzerinde zıplamış gibi görünüyordu.

Her şey mahvolmuştu.

Bunu Parker’lar mı yapmıştı?

Bir kumaş parçasını elime aldım. Bir kızın bluzu. Una’nın olmalı. Dikkatlice katladım. Ağaç köklerinden birinin üzerine bıraktım. Sonra kâğıt parçalarını topladım. Bir kitaptan koparılmış, baskıdan çıkmış bir kâğıttı. Her yerde bir sürü kâğıt vardı. Hepsini toplayamazdım.

Bir battaniyeyi kaldırdım. Yere bir şeyler yuvarlandı. Bay Opal’in gözlükleri ve kahverengi, küçük bir şişe. Trellicillin. İçinde hâlâ biraz vardı. Cebime koydum.

Gözlükler iki parçaya ayrılmıştı, bir tarafı kırılmıştı. Bay Opal neredeydi? Bunlar olmadan nasıl görecekti? Gözlüğü birleştirmeye çalıştım ama kenarı tamamen kırılmıştı.

Belki de önemli değildi. Belki de artık bunlara ihtiyacı yoktu. Eğer –

“Irrrrrr.”

Dondum.

“Irrrrr.”

Orada biri mi vardı? Ahırın arkasında?

Yeri gözlerimle taradım, burada kendimi korumak için kullanabileceğim bir şey olmalıydı.

“Irrrrr.”

Bir tavayı elime aldım. Titreyen ellerimle kaldırdım. Ahırın kenarından döndüm.

Hiçbir şey yoktu.

“Irrrrr.”

Ağaçlar.

Ağaçlardan geliyordu ses.

Tavayı kaldırıp yaklaştım.

Islak otların arasında bir şeyler kımıldadı.

Daha da yaklaştım.

Bir yüz. Kanayan, yaralı, morarmış.

“Kim o? Kim var orada?” Sesi zayıftı.

“Benim, Bay Opal. Maggie.”

23. BÖLÜM

Onu geri mi götürmeliyim? Burada mı bırakmalıyım?

Keşke Trig burada olsaydı. Ne yapacağını bilirdi. İlk yardım falan gibi şeylerde iyi o.

“S-su,” diye mırıldandı adam.

Su. Tabii ki.

Ahıra koştum. Sürahinin en altında hâlâ biraz su vardı. Yerde bir bardak bulup doldurdum.

Bardağı ağızına tuttum ve yudum yudum içti.

Biraz canlanmıştı. Bileğimi yakaladı. Sertçe tuttu. Bardak elimden düştü. Suyun kalanı toprağa döküldü.

“Una,” dedi. “Una nerede?”

“Kasabada. Başkan’ın evinde.”

“Hayatta mı?”

“Evet, evet, hayatta.”

Bileğimi bıraktı ve toprağa çöktü. Bileğimi tuttuğu yeri ovaladım.

Bay Opal elini başının üzerinde gezdirdi.

“Gözlüklerinizi mi arıyorsunuz? Ahırdalar. Bekleyin.”

Gözlükleri aldım. İki parça halinde ona verdim.

“Tamir etmeye çalıştım ama Bay Opal-”

“Aptal kız.” Gözlükleri kanlı yüzüne tuttu. “Seni aptal, aptal kız. Onlara burada olduğumuzu söyledin.”

Ayağa kalkmaya çalıştı ama düştü. Gözlükleri gözünden düştü.

Eğilip yerden aldım.

Ne yapmalıyım? Onu ağaçların altında bırakamam.

“Bay Opal,” dedim. “Buralar ıslak. Sizi içeri götürmeliyiz.”

Ona yardım etmeme izin verdi. Beraber ahıra gittik. Biraz o emekliyordu, biraz da ben onu taşıyordum.

Sırtını duvara yaslayarak oturttum. Bütün o acıyla derin derin nefes alıyor, öksürüyor, inliyordu. Duvarlardan yere atılmış çantaları karıştırmaya başladım. Kuru bir battaniye bulup üzerine sardım.

“İşte.” Trellicillin’i çıkardım. “Bunlardan birini almalısınız.”

Ona bir tablet verdim ve sürahide kalan son su damlalarını da bir bardağa doldurdum.

Hapı yuttu. Başını duvara yasladı.

“Ona daha iyi öğretmeliydim bunu,” dedi. “Güvenilmez kişilere asla güvenmeyeceğinden emin olmalıydım.”

Ben. Benden bahsediyordu.

“Bay Opal, Başkan Anderson’a Una’ya zarar vermesini söyledim. Ona Una’nın iyi biri olduğunu söyledim. Diğer gezginler gibi olmadığını söyledim. Sadece sizi...”

Sus, Maggie. Sus.

“Sadece beni yakalamalarını mı söyledin?” Öksürdü. Yüzünü buruşturdu.

“Siz bir gezginsiniz,” dedim. “Bencilce en büyük çocuklarınızı yanınızdan ayırmıyorsunuz. Tehlikelisiniz. Ve düzenbazsınız.”

“Bunları düşünen sen misin, Maggie? Yoksa sizin Başkan Anderson mı?”

“Ağabeyim kampa gitti.”

“Kamp mı?”

“Daha çok gururlanamazdım,” dedim. “Bizi ve sizi koruyor. Una’nın kampa gitmesini ben de sizin kadar istemiyorum. Una benim bugüne kadarki en iyi arkadaşım. Ama doğru olan gitmesi. Ağabeyim gitmesi gibi, doğru olan bu. Hepimiz en büyüklerimizi göndermeliyiz. Hatta-”

“Ne? Ne demek istiyorsun? Una kampa mı gidiyor?”

“Başkan onu götürecektir. Ve...” Derin bir nefes aldım. Söylemek zorundaydım. “Onu göndermediğiniz için kendinizden utanın. Kendinizden utanın.”

“Ama kamp diye bir şey yok.” Bay Opal gözlerini kısıp bana baktı. “Artık yok.”

“*En büyük kardeşin önüne çıkan kendinden utan-
sın.*”

“Ah, bırak şu saçmalıkları papağan gibi tekrar etmeyi.” Bay Opal’in sesi ahırın duvarlarında ve ormanda yankılandı. “Kamp yıllar önce bitti. Senin başkanın benim kızımı nereye götürüyor?”

Düzenbaz.

Tehlikeli.

Elini yere vurdu. “Gözlüklerim nerede? Ne yaptın gözlüklerime?”

Gözlüklerini verdim.

Yine kaldırıp yüzüne tuttu ve bana düzgünce baktı. “Şimdi dinle beni, ağabeyin nereye gitti bilmiyorum ama gittiğine üzıldüm. Ancak kızımı götürmelerine izin veremem. Buna izin veremezsin.”

“Her biri bu korkunç savaşta ülkeleri ve şanları için mücadeleye ede-”

“Kamp falan yok dedim ya sana!” Sesi daha da yükseldi.

“Yalan söylüyorsunuz!” Kulaklarımı ellerimle kapattım ve sesimi onunki kadar yükseltmeye çalıştım.

“Bak, bak, özür dilerim, tamam mı?” Ellerini beni sakinleştirmek için kaldırıp bana uzattı. Sesini yumuşattı.

“Ama kamp-” Gözlükleriyle oynadı. “Demek istediğim şey şu... Ben en büyük çocuğumu kampa gönderdim zaten.”

“Size inanmıyorum.”

“Una’nın ağabeyi yıllar önce kampa gitti. Una en büyük çocuğum değil. O yüzden kampa gitmesi gerekmiyor, hâlâ kamp olsaydı bile gerekmezdi.”

“Una’nın ağabeyi yoktu. Ona yalan söylediniz. Bana da yalan söylüyorsunuz.”

Gözlüklerini yere bırakıp duvara yasladı. “Aptal kız.” Kollarını karnının üzerine koydu. Kırılmış gözlüklerinin her bir parçası bir elindeydi. Acı içinde alıp verdiği hırıltılı nefesiyle kucağında yükselip alçalıyorlardı. “Seni aptal, aptal kız.”

“Yalan söylüyorsunuz,” dedim ama bu kez fısıldadım.

Kirli.

Tehlikeli.

Düzenbaz.

Daha da derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. “Bir işe yara,” dedi. “O çantalardan birinde bant var. Yeşil olan, gördün mü?”

Çantayı bulup bandı çıkardım.

“Bu parçayı gözlüğüme yapıştır. Hiç olmazsa bunu yapabilirsin.”

Gözlüğü alıp kırık yerinden yapıştırdım. Bir tarafta üst üste gelen bantlardan bir kısım olmuş oldu ama Una’nın babası gözlüğünü tutmadan yüzünden durabiliyordu artık.

“Şimdi, şu kitap.” Her yere dağılmış, ıslak kâğıt parçalarını işaret etti. “Bana bunun kapağını bul.”

“Kapağı mı?”

“Hadi Maggie. Hemen. Bir de Una’nın arkadaşı olduğunu söylüyorsun. Sana kampta –ya da nereye götürüldüyse orada– olmasına gerek olmadığını kanıtlayacağım. Sen de gerçekten onun arkadaşıysan beni dinlersin. Bana. Kapağı. Bul.”

Yarısı boşaltılmış çantaları aradım, kırılmış kâselerin arasına ve yırtılmış kıyafetlerin altına baktım.

Ahırın arkasında kapağı buldum. Sert bir kitap kapağı, önü ıslak toprağa bakıyordu. *Yeni Şairler*. Yeni görünmüyordu. Çok eski duruyordu. Kapağı pantolonuma sildim.

“Güzel. Şimdi, bıçağım lazım,” dedi Bay Opal. Ahırın yerinde kendini sürükleyemeye başladı. Bıçağını arıyordu.

Bulamayacaktı.

“Sapında kelebekler mi var?”

“Ne?”

“Bıçağınız. Sapında kelebekler mi var?”

“Evet. Gördün mü?”

“Ben aldım. Dün, buradayken. Şimdi Başkan’da. Özür dilerim.”

Burnunu çekti. Yüzünün bir yanını kaşıdı. Yüzünü buruşturdu.

“Gerçekten bizi mahvettin, değil mi, Maggie? Gerçekten. O yeşil çanta – yanında mı? Onun bir cebinde bir çakı olacak. Onu da başkanınıza vermediysen tabii.”

Çakı hâlâ oradaydı. Ona verdim ve bıçağını çıkardı. Kitabın kapağını dizlerinin üzerine koydu.

Kitap kapağının iç tarafı benim gözlüğü yapıştırmak için kullandığım gibi bir bantla dört kenarında yapıştırılmıştı. Çakıyla üç tarafın üzerinden geçti. Sonra bir kenarı tutup kaldırdı. Bir kâğıdı geri çekip bir şey çıkardı.

Bir fotoğraf.

Bir oğlan çocuğu fotoğrafın parlak yüzeyinde gülümsüyordu. Ön dişleri arasında kocaman bir boşluk vardı. Saçları aynı, tam pişirmeden önceki kek karışımı sarısıydı.

Bay Opal fotoğrafı kanlı ve çamurlu elleriyle ucundan tutuyordu.

“Felix,” dedi. Yüzü gözyaşlarıyla ıslandı. “Oğlum, Felix. Kampa gitti. Gerçek bir kampa. On üç yıl önce.”

24. BÖLÜM

“Anlamıyorum.” Yalandı, değil mi? Una’nın bir ağabeyi olduğuna dair her şey yalandı?

Ama fotoğraftaki yüzün de dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren bir gülümsemesi vardı. Tıpkı onun gibi.

“Çok zor değil.” Bay Opal yüzünü sildi. “Bir oğlum vardı. Kampa gitti. Una o gitmeden birkaç ay önce doğmuştu. Ağabeyini hiç tanımadı.”

“Ama gezginler en büyük çocuklarını kampa göndermiyor. Başkan Anderson böyle demişti.”

“Şu Başkan Anderson’ın size söylediği her şeye inanmaktan vaz geçmelisin Maggie. Kendi kendine düşünmeye başlamalısın.” Kirli parmaklarıyla alnına vurdu. “Bazı gezginler en büyük çocuklarını kampa gönderiyordu, bazıları göndermiyordu.”

“Gönderiyordu? Gönderiyordu derken?” dedim.

“Mesele özgürlüktü. İstedğin seçimi yapma özgürlüğü. Sana sürekli ne yapabileceğini ya da yapamayacağını söyleyen, kendini önemli ilan etmiş bir başkan olmaması. Anlıyor musun?”

Hayır. Hayır, anlamıyordum.

“Ama gönderiyordu derken ne demek istediniz?”

“Hmm?” Bay Opal elindeki fotoğrafa baktı.

“*Bazı gezginler en büyük çocuklarını kampa gönderiyordu.* Böyle dediniz. Artık göndermiyorlar mı? Yani Başkan Anderson haklı mı?”

Gözlüklerini hafifçe gözlerine doğru itti. Gözlerini ovuşturdu. “Şu Başkan Anderson size ne diyor? Ağabeyinin Sessiz Savaş’ta şanlı bir dövüşe katılacağını mı söylüyor? Hepinizi evde güvende tutmak için?”

“Tabii ki. Ağabeyim bir kahraman. Hepsı öyle.”

Gözlüklerini burnunun köprüsünde dengeledi. Bantlanmış taraf aşağı kaydı.

“Kahramanlar, orası doğru. Birkaç yıl önceye kadar tam da böyle yapıyorlardı. Bizi güvende tutuyorlar, Sessiz Savaş’ta mücadele ediyorlardı.”

“En büyükler emri,” dedim.

“Aynen. O Andrew Solsbury. Bütün en büyük çocukları savaşa götürdü. Ülkeyi en ihtiyaç duyduğu anda kurtardı. Her kasabada bir heykeli. Hepimize barış ve mutluluk getirdi, tabii en büyük çocuk olarak doğacak kadar şanssız değilsen. Onlara bir hastane, posta servisi ya da eve geri dönebilecekleri bir sistem yapmak yoktu ama. Sadece savaşa gönderildiler. O kadar. Gittiler.”

“Ama bu doğru ve cesurca bir şey,” dedim. “İyi olan.”

“Belki, bir süreliğine öyleydi.” Fotoğrafı kitap kapağının üzerine bıraktı. “Şu su arıtıcını ver bana, olur mu? Bakalım tamir edebilecek miyim?”

“Bir süreliğine derken ne demek istiyorsunuz?”

İç çekti. “Bu kasabaya hiç bu kadar yaklaşmamalıydım,” dedi kendi kendine.

“Söyleyin lütfen, ne demek istediniz?” Su arıtıcısını alıp ona verdim.

İki yanına bastırdı.

“Sana şimdiye kadar söylemeye çalıştığım şey, Maggie. Artık kamp yok. Savaş bitti. Yıllar önce bitti.”

Savaş bitti mi? Neden bahsediyordu?

Sürahinin kapağını çevirdi ve yine bastırdı.

“Ama sizin başkanın ne oyun çevirdiğine dair bir tahminim var. Bir kere daha görmüştüm bunu. Başka bir kasabada. Yarı terk edilmiş, her yerden kilometrelerce uzak. Tıpkı burası gibi. Bir grup yoldan çıkmış görevli en büyükler emrinden vazgeçememişti. Bundan çok şey kazanıyorlar, anlıyor musun? Ülkenin geri kalanı da ayakta kalmaya çalıştığı için böyle şeyleri fark etmiyor bile.”

Pop. Sürahi tekrar eski şekline döndü.

Yalan söylüyordu. Düzenbaz bir gezginin kirli bir yalanı olmalı bu da.

“Doğru değil bu,” dedim. “Her sabah okulda barış için dua ediyoruz. Eğer savaş bittiyse neden öyle bir şey yapalım? Her gece de karartma perdelerini kapatıyoruz, savaş yüzünden. Eğer gitmeleri gerekmiyorsa neden en büyük çocukları gönderelim?”

Sürahiyi bana verdi. “Bunu doldurur musun? Nehir hemen şurada.” Ağaçları işaret etti.

“Saçmalıyorsunuz,” dedim.

Gözlerimin içine baktı.

“Şimdi, dinle beni Maggie, sizin başkanınız nereye gidiyorsa oradan bir şeyler getiriyor mu? Kasaba için, kendisi için güzel şeyler? Arkadaşları için? Hatta senin için?”

Benzin.

Güneş gözlükleri.

Muz.

“Bazen,” dedim.

“Tabii ki getiriyor. Eğer en büyük çocukları getirmeye devam ederse onları verip yerine bir şeyler alabilir. Belki şehirde, belki birinin aracılığıyla. Sonra da iş gücü olarak satılıyorlar, belki de yurt dışına. Başkan da başka hiçbir şekilde elde edemeyeceği şeyler alabiliyor. Sonra da kasabasına benzin, ithal yiyecekler ya da yeni kıyafetler getirebildiği için on dört yaşındaki çocukları satmanın kötü bir şey olmadığına kendini inandırıyor.”

“Size inanmıyorum. Yalan söylüyorsunuz. Başkan Anderson asla öyle bir şey yapmaz. O bize bakıyor. Siz kirli, düzenbaz bir gezginsiniz. Bay Wetheral’in evini de siz yaktınız, değil mi? Eminim onun evini yakan sizsiniz.”

Bay Opal tekrar bileğimi kavradı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bay Wetheral’in kim olduğunu da bilmiyorum. Ama önemli değil. Savaş hakkında ve benim hakkımda neye inanmak istiyorsan ona inanabilirsin. Umrumda değil.”

Bileğimi sıkmaya başladı.

“Dinle, benim tek istediğim, şimdiye kadar tek istediğim bu çılgınlıktan uzak durmak ve ailemi korumak. Una ailemden kalan son kişi. Benim her şeyim. Savaş

devam ediyor bile olsaydı, en büyük değil. Bu da onun kanıtı.”

Parmağını fotoğrafın üzerine koydu.

“Resmi bir en büyük çocuk fotoğrafı bu. Bak şuraya, şu köşeye. Bu oğlumun kampa gittiğinin kanıtı.”

En kenarda küçük bir yazı vardı.

“Onu okuyamıyorum,” dedim. “Her şey yazıyor olabilir.”

“Başka bir şey yazmıyor. Felix’in kampa gittiğinin kanıtı bu. Bu fotoğrafı senin kandırılan kasabana götürüp Una’yı serbest bırakmalarını sağlamanı istiyorum. Benim her şeyim o. Kendim giderdim ama bu bacakla on metre bile yürüyemem. Sana güveniyorum, Maggie. Onu bu işe karıştıran sensin, bunu sen düzeltmelisin.”

Fotoğrafı bana uzattı.

“Al,” dedi. “Gerçekten onun arkadaşıysan bunu alıp Una’yı bana getirirsin. Al, Maggie. Lütfen.”

Bileğimi o kadar sıktı ki yere düşüyordum.

Sonra bıraktı. “Özür dilerim,” dedi. “Böyle yapmak istemedim...”

Ayağa kalktım. “Önemli değil. Gidip bunu doldurayım.”

Sürahiyi alıp ağaçların arasından geçtim ve hızla akan nehri buldum. Sürahiyi suya daldırıp doldurdum. Parmaklarımın arasından akan su soğuktu ve temiz görünüyordu.

Savaş bittiğine dair söyledikleri yalan olmalı. Başkan Anderson’ın en büyük çocukları satıyor olmasına imkân yok. Ama Una’nın gerçekten bir ağabeyi olabi-

lir. Eğer leyse, eğer en büyük ocuk değilse, kampa gitmesine gerek yok.

Geri döndüm ve sürahiyi Bay Opal'in yanına bıraktım. Sonra fotoğrafı alıp *Yeni şairler*'in kapağının içine koydum. Taşıırken güvende tutmak için.

Bay Opal titriyordu. Yüzü gözyaşları, çamur, kan ve sakallarıyla çok kötü görünüyordu.

“Una bir ateş deliğiniz olduğunu söyledi,” dedim. “Gitmeden önce yakayım mı?”

“Hayır, ben yakarım ateşi. Senin acele etmen lazım. Çok geç olmadan oraya dönmen lazım.”

25. BÖLÜM

Tık-tık-tık.

Ağaçkakan Bay Wetheral'in kapısına vuruyordu.

Tık-tık-tık.

Tık-tık-tık.

Hadi. Hadi.

Kapı açıldı. Siyam kedisi hızla dışarı kaçtı.

"Maggie." Bay Wetheral o tek taraflı gülümsemesiyle gülümsedi.

"Seni görmek ne güzel. İyi misin? Baya endişeli görünüyorsun."

"Bay Wetheral, yardımınıza ihtiyacım var. Böyle bir şey isteyebileceğim başka kimse yok."

Bir an arkama bakıverdim.

"Korktuğun bir şey mi var, Maggie?"

Evet. Korkuyordum.

Aptal ortanca Maggie. Her şeyden korkan Maggie.

Kapıyı biraz daha açtı ve bir kenara çekildi.

"İçeride konuşsak daha iyi olur belki."

"Anne? Maggie geldi. Bize çay getirebilir misin?"

Bay Wetheral'le beraber arka odaya geçtim.

“Etraf çok dağınık, kusura bakma,” dedi. “Ama her zaman böyle değil desem doğru olmazdı. Etrafımda eşyalar olmasını seviyorum.”

“Önemli değil, Bay Wetheral, beni rahatsız etmiyor.”

Oda boyunca ilerledim, bir yığın kitabı bir koltuğun arkasına koydum ve koltuğun önüne oturdum. Bay Wetheral ortadaki sehpanın üzerindeki bardakları aldı ve şöminenin üzerine, orayı dolduran her şeyin yanına sıkıştırdı. Üzerini boşalttığı sehpaye oturdu.

“Evet,” dedi. “Benimle gezginler hakkında konuşmaya geldiğini tahmin ediyorum. Bu geçen hafta onlara yardım ediyordun. Onlara yiyecek götürüyordun. Hatta sınırın dışına bile çıktın, değil mi? Alış ağaçlarının arasından?”

Eğer ben Trig olsaydım, o anda ağzım kocaman bir “O” şeklinde olurdu.

Eldivenli elini kaşıdı.

“Eldivenimi çıkarsam olur mu? Takınca elim çok kaşınıyor.”

“Tabii ki.”

Eldiveni çıkardı ve elinin arkasına üfledi. Elinin teni buruşuk, sıkı ve hassastı.

“Nasıl bildiniz?” dedim.

Parmaklarını kapatıp elini yumruk yaptı, sonra açtı. “Önce annem seni gördü. Bir hafta kadar, sınırın orada. Sonra da ben seni gördüm, perşembe günü, hatırladın mı? Annemin verdiği o kurabiyelerin gerçekten senin

için olduğunu mu düşündün? Onları gezginlere verirsin diye düşünmüştü.”

“Çay, Cruise’ların kızı.” Elsie her yere döküp durduğu bir bardak papatya çayıyla içeri girdi.

Elsie Weather, şimdiye kadar hiçbir şeyi anlayamadığını düşündüğüm kişi.

“Çaydanlık sıcaktı zaten,” dedi.

“Harika.” Bay Wetheral gülümsedi. “Ve tam zamanında. Teşekkürler, anne.”

Bardağı üstten tuttum ve Elsie bardağın sapına sarılı kalın parmaklarını çekti. Mutfığa geri gitti.

“Annem senin düşündüğünden daha fazlasını görüyor. İyi bir gözü olan biri o da.”

“Ama neden bir şey demediniz? Neden Başkan’a söylemediniz? Siz gezginlerden nefret edersiniz? Ailenizi öldürdüler.”

Elsie bir bardak çayla geri geldi. Bardağı Bay Wetheral’e uzattı. Sonra bastonuna doğru eğilip bana baktı.

“Ah, evet.” Bay Wetheral iç çekti. “Bunu açıklamam gerekecek. Benim evimi yakan gezginler değildi, Maggie.”

“Değil miydi? Ama-”

“O birilerinin başlattığı bir söylentiydi. Herkes de inanmak istedi.” Bay Wetheral çayından bir yudum aldı.

Bardağımı koltuğun kolunda dengelemeye çalıştım. “Ne oldu?”

Annesine baktı, yüzünde üzgün bir gülümseme belirdi. “Bir tür kaza oldu. Açıklayayım. Bildiğin gibi, iki

kızım vardı. Bella, en büyük çocuğum, sizin Jed gibi değildi. Senin gibi, Lindi Chowdhry ya da Beth Goodman gibi değildi. Doğduğunda yeterince oksijen almamıştı. Büyüdü; okula gitti. İyi kalpli, sevgi dolu bir çocuktü ama pek çok şeyi anlamıyordu, diğer on dört yaşındaki çocuklar gibi değildi. Birilerinin ona bakması gerekiyordu.”

Elsie bastonunu bir elinden diğerine geçirdi.

Bay Wetheral çayından bir yudum daha aldı.

“Peki ya kamp? Yine de gitmesi gerekiyor muydu?” dedim.

“İşte problemlerimiz orada başladı. Gitmesine izin veremezdim. Veremezdim.”

Elsie titreyerek derin bir nefes aldı. “Gidip bir şeye bakmam lazım.”

Bay Wetheral annesi gidene kadar bekledi.

“Annem bütün bunları hatırlamaktan hoşlanmıyor,” dedi. “Onu çok üzüyor, gördüğün gibi.”

Çayımı yudumlamaya çalıştım. Bugün çok da kötü değildi. Bana çay yapması nazikçeydi.

“Gizlice kasabadan ayrılacaktık – dördümüz, annem de. Ben öyle ummuştum. Bay Wethral elini bardağına doladı, tıpkı Elsie’nin Jed’in partisinde böğürtlen suyunu tuttuğu gibi.

“Kasabadan ayrılacak mıydınız? Sınırın dışına mı çıkacaktınız?”

“Gezginler bulup onlarla görüşmeyi düşünüyorduk. Bize yardım ederler mi diye sormak için.”

“Gezginler mi? Ama gezginler-”

“Fennis Wick’ten birilerinin daha önce böyle bir şey yaptığına dair söylentiler vardı. Farklı bir durumdu o tabii. Sadece bir çocuğu olan bir çift. Çocuk kampa gitmiş ve çift ondan sonra burada kalmaya katlanamamış. O yüzden gezgin olmaya karar vermişler. Onlar gibi düşünen, Andrew Solsbury’nin sistemine katılmak istemeyen diğer insanlara katılmak istemişler. Hikâyeleri gerçekse gitmeyi başarmışlar. Kötü insanlar değillerdi. Kirli, tehlikeli ya da düzenbaz değillerdi.”

“Ama siz gitmediniz. Hâlâ buradasınız, siz ve Bayan Weather.”

“Evet.” Bay Wetheral bardağını yanına bıraktı. “Annem bilmediği şeylerden korkuyordu. Soğuk kışlardan ve vahşi insanlardan korkuyordu. Hepimiz korkuyorduk, sanırım. Ama annem gitmeyi reddetti. Bizi de o kadar çok uyarıyordu ki kendimiz ve kızlarımız için endişelenmeye başladık ve ben cesaretimi kaybettim. Gitmedik. Onun yerine dördümüzü saklamaya karar verdim. Bella’nın kampa gideceği günden bir gece önce. Hepimizi eve kilitledim. Bella, küçük kız kardeşi Mia, eşim Christie ve ben. Kapıları kilitledik ve pencerelerin önünü kapattık. O zaman başka bir evdeydik, South View sınırının hemen yanındaki bir evde. Christie hep sınırdan dışarı bakardı.” Bay Wetheral penceresinden büyük, yayılmaya devam eden bahçesine baktı. “Christie Başkan Anderson’ın küçük kız kardeşiydi, biliyor muydun?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Ama hiç ablası gibi biri değildi.” Pencereden dışarı baktı.

Bir yudum daha çay içtim.

“Neyse,” dedi. “Yiyecek ve su topladım ve sakladım. Aileme kimsenin dışarı çıkmayacağını ve kimsenin evi girmeyeceğini söyledim. Bunun işe yarabileceğini düşünmüş olmam bile çok saçma aslında. Dışarıda bütün kasaba toplandı. En büyük çocuk emrini uygulamaya hazırıldılar.”

“Sizi bu emri savunanları savunmaya, diğerlerini ise cezalandırmaya davet ediyorum,” dedim.

“Aynen öyle.”

“Sizi cezalandıracaklar mıydı?”

Bay Wetheral alnını ovuşturdu. “Zannetmiyorum, hayır. Sadece Bella’yı alıp kampa göndermek istiyorlardı. Onlar da kendi en büyük çocuklarını göndermişlerdi sonuçta.”

“Peki yangın nasıl başladı?”

“Bella bir çekmecedeki kibrit bulmuş. O kadar. Karanlıktı. El lambalarımızın enerjisi bitmişti ve tekrar dolduramıyorduk. Bella bize yardım etmeye çalışıyordu. Ama evler hızlı yanıyor. Düşünebileceğinden daha hızlı. Onları kurtarmaya çalıştım, Maggie.” Bay Wetheral’in sesi titriyordu. “Çok uğraştım.”

Bütün ailesi. Yangında ölmüş.

“Gezgin yok muydu yani?”

Başını iki yana salladı.

“Öyleyse neden herkese gezginlerin evinizi yaktığını söylüyorsunuz? Eğer onlar yakmadıysa onlara haksızlık etmiş olmuyor musunuz?”

“Onların yapmadığını söyledim, Maggie. Tekrar, tekrar, tekrar söyledim. Hepsi benim suçumdu, dedim.

Hepsi benim suçumdu. Ama sonra biri o söylentiye başlattı.”

Bay Wetheral cebinden bir mendil çıkardı ve ıslanmış gözlerini sildi.

“Ben hep Başkan Anderson’ın bu söylentiye başlattığından şüphelendim.”

“Başkan Anderson mı?”

“Kardeşinin ölümü için kolaylıkla suçlayacak birini arıyordu muhtemelen. Ayrıca insanların kasabadan çıkmasını engelleyecek bir şey bulması gerekiyordu. Gezgimleri suçlarsa bunların ikisini de başarmış olacaktı. Doğru olmasa bile. Bilmiyorum. Yanlış olabilirim. Muhtemelen yanlış düşünüyorum. Ama yine de, bir kere bu söylenti başladı mı kimse başka bir şeye inanmak istemedi.”

“Neden?”

“Yangın konusunda suçlu hisseden tek kişi ben değildim. O gece evin dışında bekleyen insanlar, bana yardım etmediler. Bir kişi bile. O yüzden hepsi bir ailenin yanmasına izin verdiklerini düşünmek yerine gezginlerin evi yaktığına inanmayı tercih ettiler. Eğer insanlar bir şeye gerçekten inanmak istiyorsa bunu değiştirmek için yapabileceğin pek bir şey yok.”

“Yardım etmediler mi? Ailenizi kurtarmanıza yardım etmediler mi?”

Sessizlik.

İnanamıyordum.

Fennis Wick’in insanları. Muhtemelen tanıdığım insanlar.

Bay Wetheral yaralı elini ovuşturdu.

“Siz neden hâlâ buradasınız, Bay Wetheral? Nasıl hâlâ onlarla aynı kasabada yaşayabilirsiniz?”

Bardağını kaldırıp çayından bir yudum aldı.

“Vücudunun yarısının yanıkları iyileşirken gitmek kolay değil. Bakman gereken yaşlı bir annen olunca daha da zor oluyor. Bir de tabii, kızlarım var. Kızlarımı bırakamam.”

O mezarlar.

O bakımlı mezarlar.

“Ama kimdi o insanlar? Onlar nefret ediyor olmalısınız-”

Başını iki yana salladı yine.

“Kim olduklarının önemi yok. Tıpkı benim gibi, onlar da korkuyorlardı. Savaştan. En büyük çocuklarını gönderdikleri şeyden. Ben de önlerinde kızımı göndermeyi reddediyordum.”

“Ama onu gönderemezsiniz, Bay Wetheral. Gönderemezsiniz.”

“Ailemi saklamaya çalışmamalıydım. Cesur olmalıydım, cesaretim olmalıydı. Bella için doğru olanı yapmalıydım. Gezginselere katılmalıydım.”

Parmaklarımı alnıma bastırdım. Gözlerim acıyordu.

“Üzgünüm, Maggie.” Bardağını tekrar masaya bıraktı. “Halletmemiz gereken daha önemli meseleler var. Senin alıç sınırın dışında tanıştığın gezginlerin. Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle.”

Ona Trig'in kazağına ne olduğunu anlattım. Una'yla nasıl tanıştığımı ve ona nasıl yardım ettiğimi anlattım. Çaldığım antibiyotikten bile bahsettim.

“Demek öyle kayboldular,” dedi.

Bay Opal'le tanışmamı ve nasıl onun Bay Wetheral'ın evini yakan gezginlerden biri olduğunu düşündüğümü anlattım ama artık bunun doğru olmadığını biliyordum.

En başta kahraman, gezgin avcısı olmak istediğimi ve artık neyin doğru ve neyin yanlış, neyin iyi ve neyin kötü olduğunu bilmediğimi söyledim.

Başkan Anderson'ın Una'yı kampa götüreceğini, Bay Opal'in en büyük çocuğunu zaten kampa gönderdiğini söylediğini anlattım. Orada olmamın asıl sebebinin bu olduğunu, bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istediğimi söyledim.

Kitap kapağını açtım ve fotoğrafı içinden çıkardım. Felix sarı saçları ve aralıklı dişleriyle gülümsüyordu. Una'nın ağabeyi.

“Bir nefes almak için durduğuna sevindim, Maggie,” dedi Bay Wetheral. “Fotoğrafa bakabilir miyim?”

Arkasını çevirdi. Arkası boştu.

“Köşeye yazılmış bir şey var,” dedim. “Bay Opal bunun Felix'in kampa gittiğini kanıtladığını söyledi. Ama okuyamayacağım kadar küçük.”

Fotoğrafın önünü çevirdi ve kenarına baktı. “Aha.” Bir parmağını beni durdurmak ister gibi havaya kaldırdı. Fotoğrafı bırakıp bastonunu aldı ve odanın diğer tarafına gitti. Bir çekmeceyi açıp karıştırmaya başladı. Sonunda bir şey çıkardı. Elindeki şey bir beze sarılıydı.

Tekrar oturdu. Fotoğraf dizlerinin üzerindeydi. Bezi açtı.

Bezin içinde tamamen yuvarlak, etrafı tahtayla çevrili bir cam parçası vardı. Bir kenarında uzanan bir sapı vardı. Bezle camı sildi. Başparmağı camın üstünde, diğer parmakları altındaydı. Büyükbabam da gözlük camlarını böyle silerdi.

Camı kaldırdı.

Kaşlarımı çattım.

“Büyüteç. Gel, bak.” Camı fotoğrafın üzerine tuttu. Felix’in sol gözü birden kocaman göründü. Cam yüzünün her parçasını üzerine gelince kocaman gösteriyordu. Geçince tekrar küçülüyorlardı.

“Vay be,” dedim.

“Mmm.” Bay Wetheral camı resmin köşesine yaklaştırdı. “Buraya bakarsan Bay Opal’in haklı olduğunu görebilirsin. Bu resmi bir en büyük çocuk fotoğrafı. Bunlardan bir sürü vardı ama artık sadece tabloları kaldı. Fotoğraf ekipmanı bulmak zor. Ama bu çocuk kesinlikle kampa gitmiş.”

Yazı camın altında kocaman olmuştu.

Felix R. Opal, Şanlı En Büyük Çocuk

M. M. Lombardo

“Gördün mü? Fotoğrafçı bunları yazıp imzalamış fotoğrafı. Tıpkı benim tablolarımda yaptığım gibi.”

Camı yavaşça kenara çektim ve fotoğrafın üzerindeki yazıyı tekrar, küçük haliyle okumaya çalıştım.

“Fotoğrafçı nasıl bu kadar küçük yazmış?”

“Ah, çok daha büyük bir fotoğrafı imzalamıştır. Müşterisi daha küçüğünü istemiş olmalı. Gerekli ekip-

manın varsa kolayca daha küçüğünü çıkarabilirsin. Bir de uzun vadeli bir elektrik kaynağın olmalı.”

“Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?” Kalbim titriyordu. “Bay Opal doğruyu söylüyordu, Una’nın kampa gitmesi gerekmiyor.”

“Gerçekten gerekmiyor.”

Bay Wetheral bana fotoğrafı geri verdi. Tekrar *Yeni Şairler*’in kapağına yerleştirip onu da güvende olsun diye kolumun altına aldım.

Arkadaşımı geri alacaktım.

Ama.

Ama. Ama. Ama. Bay Opal Felix hakkında doğruyu söylediye ya diğer dedikleri? Sessiz Savaş gerçekten bitmiş miydi?

“İyi misin, Maggie?” Bay Wetheral büyütecini yine bezine sardı.

“Bir şey daha var. Bay Opal’in söylediği bir şey daha var.”

“Mmm? Neymiş o?”

Hayır.

Başkan Anderson en büyük çocukları satıyor ve bize savaş hakkında yalan söylüyor olamaz.

Olamaz.

Kalbim *Yeni Şairler*’in altında hızla atıyordu. Aptal ortanca Maggie. Yine korkuyordum.

“Yok bir şey,” dedim. “Yok bir şey. Başkan Anderson Una’yı kampa götürmeden bu fotoğrafı ona götürmeliyim. Çok geç kalmak istemiyorum.”

“Ne söylediğine dikkat et, Maggie.” Bay Wetheral büyütecı çekmeceye koydu. “Başkan Anderson’a sınırın dışına çıktığını söylemesen daha iyi olur.”

“Tamam.” Sesim kısık çıktı.

Bay Wetheral elini omzuma koydu. Eldivensiz. Sıcak.

“Korkmak normal bir şey.” Gülümsedi. “Cesur olmak korkmamak demek değil. Gerçek cesaret korkuyu hissetmek ama yine de gidip doğru olanı yapmaktır.”

Korkuyu hissetmek ama yine de gidip doğru olanı yapmak.

Jed ve Lindi’nin kampa gitmesi gibi.

26. BÖLÜM

Başkan Anderson kapıyı açtı. Açık saçları omuzlarına düşmüştü.

“Maggie Cruise!” Kollarını kocaman açtı. “Günün kahramanı. Senin için ne yapabilirim?”

“Una,” dedim. “Gezgin kız. En büyük çocuk değil.”

“Öyle mi?” Kapının kenarına yaslandı.

“Evet. Bir ağabeyi varmış. Ondan çok büyük. O doğmadan kampa gitmiş. Onun gitmesi gerekmiyor.”

Başkan Anderson parmağını bacağına vurmaya başladı. Yavaş yavaş. Her birini bir kere. Önce sertçe parmağı, yüzük parmağı, orta parmağı, işaret parmağı, baş parmağı. *Bir, iki, üç, dört, beş.* Sanki piyano çalmayı öğreniyormuş gibi.

“Kanıtım var,” dedim.

“Kanıt mı?”

Bir, iki, üç, dört, beş. Bir, iki, üç, dört, beş.

“Evet, bakın.” Fotoğrafı çıkardım. Belki de bunu anlatmak çok zor olmayacaktı.

“Bu Felix, Una’nın kardeşi. Bu köşede de fotoğrafçının imzası var. Resmi bir en büyük çocuk fotoğrafı. Bay Wetheral büyüteciyle baktı.”

Başkan Anderson fotoğrafa baktı.

“Bay Wetheral,” dedi. “Benim kardeşimin evlenmeye karar verdiği deli, aptal bir adam. Ve kardeşim sonunda öldü.”

Bileğindeki tokayı çıkarıp saçlarını topladı.

“Hayalperest bir korkak. İyi bir ressam, onu kabul ediyorum ama her dediğini dinlememelisin. Yangından sonra daha da kötü oldu.”

Deli, aptal bir adam mı? Bay Wetheral mı?”

Korkak?

“Ama Başkan Anderson, o-”

“Aması yok, Cruise. Bu fotoğraf anlamsız. Bunu nereden buldun ki?”

“Ben... şey... Una vermişti. Birkaç gün önce. Anlamsız değil. Kanıt bu. Ağabeyi gitmiş birini kampa gönder-”

“Bana ne yapıp yapamayacağımı sen mi söyleyeceksin?” Fotoğrafı tepesinden tuttu ve parmaklarının arasından çekip aldı. “Bunun gerçekten o kızın kardeşi olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Ama tam olarak aynı görünüyorlar. Nasıl başka biri olabilir?”

Fotoğrafı başından yüksekte tuttu ve bana ters ters baktı. “Ben benzediklerini düşünmüyorum,” dedi.

Sonra Felix’i iki parçaya böldü. Tam ortasından.

“Durun!”

İki parçayı üstüste koydu ve tekrar ikiye ayırdı. “Eve git, Maggie Cruise. Günün kahramanı olmanın tadını çıkar, ödevini yap, sonra da çılgın Wetheral’ın yanında çiraklık yap. Ya böyle yapacaksın ya da annenle tarlada çalışacaksın.”

Yine, fotoğrafı yine yırttı. Şimdi sekiz parçaydı. Bay Opal’in fotoğrafı. Yıllarca özenle sakladığı fotoğraf.

Yırtılmış fotoğrafı vermeden kapıyı suratıma kapattı. Elimle ağzımı kapattım.

Kapalı kapıya bakakalmıştım.

Fotoğrafa doğru düzgün bakmamıştı bile.

Sadece yırtmıştı.

Ama neden böyle bir şey yapsın?

En büyük çocuk olmayan birini neden kampa göndersin?

Arkamı döndüm.

Meydan artık dikdörtgen gibi görünmüyordu. Sanki kenarları bana dönmüş, köşeleri kapanmıştı.

Andrew Solsbury ortada durmuş, bana sırtıyordu.

27 BÖLÜM

Başımı salladım. Gözlerimi ovuşturdum.

Una.

Meydana koşup Başkan Anderson'ın en yüksek penceresine baktım. İşte, yine orada bir hareket vardı.

Una.

Fotoğrafı geri almak zorundaydım. Hepsini yapıştırmalıydım. Başkan Anderson dinlemeyecekse Una'nın en büyük çocuk olmadığını başka birine kanıtlamalıydım.

Fotoğrafa ihtiyacım vardı.

Eğildim ve çömelerek Başkan'ın evinin arkasına doğru yürüdüm. Nemli yere dizlerimi koydum ve emekleyerek arka tarafı dolanmaya başladım. Bir pencereden içeri baktım. Oda boştu, sadece bir masa ve raflar.

Pencere biraz açıktı. Parmaklarımı içeri soktum ve pencerenin kolunu aramaya başladım. Parmaklarımın yetişebileceği yerden azıcık uzaktaydı. Kolumu zorladım ama içeri girmiyordu. Daha sert ittim, derim kalktı.

Parmak uçlarım sonunda kola dokundu. İttim.

Klik.

Arkamı dönüp kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra içeri tırmandım.

Başkan'ın evi Bay Wetheral'ın evinin tam tersi gibiydi. Her şey düzenli, tozu alınmış ve parlak duruyordu. Penny Parker, Parker kardeşlerin annesi her gün süpürgeleriyle buraya gelirdi. İşinde iyi olduğu kesindi.

Orada –masanın altında– bir çöp kutusu. Başkan fotoğrafın parçalarını çöpe atmış olamazdı, değil mi?

Çöpü masanın altından çıkardım. Tamamen boş. Tabii ki. Bir şeyi atmak için özel olarak buraya gelmezdi. Evin içindeki başka bir çöp kutusunda olmalıydı.

Kapıyı dinledim. Adım sesleri. Duvara iyice yaslandım. Aptalcaydı aslında. İçeri biri girse kesin ezilirdim.

Adım sesleri uzaklaştı.

Tuttuğum nefesi verdim.

Şu rafın üzerindekiler neydi? Bir adım yaklaştım. Küçük, altın heykelcikler. Kelebekler. Parlak ve cilalı. Bir sıra boyunca uzanıyorlardı. Her biri birbirinden farklıydı. En soldakini aldım elime. Göründüğünden daha ağırdı. Sanırım bir tavus kelebeğiydi bu. Kanatlarının uçlarında gözler vardı. Ancak bu ayrıntılardan ne olduklarını anlayabiliyordum çünkü renkli değildiler, bütün kelebekler tamamen altındandı. Sıraya baktım. Pironiya, çok gözlü esmer, nimfalis, karanlık ormanesmeri. Ve en sonda, Atalanta kelebeği. O eğik çizgiler ve geniş, kenarları ince kanatlar.

Tavus kelebeğini geri bıraktım.

Gözlerim rafları taradı. Bir dakika. O Bay Opal'in bıçağı mıydı? En alt raftaki? Evet oydu. Bıçağı aldım, kapağını açtım ve elimi sapındaki oyma kelebeklerde dolaştırdım.

Altın kelebekleri bilmiyordum ama bunun Başkan'ın olmadığını ve onda kalamayacağını biliyordum. Bıçağı tekrar kılıfına koydum ve pantolonumun önüne sıkıştırdım. Tişörtümü aşağı çekip sakladım. Una'yı babasına teslim ederken bu bıçağı da geri verecektim.

Eğer bıçak buradaysa belki fotoğraf da buradadır diye düşündüm. Belki de çöpe atmamıştır.

Masanın en üst çekmecesini açtım.

Çekmecede bir sürü kâğıt vardı. Hepsini çıkarıp sandalyeye oturdum. Kâğıtların yanında onları bir arada tutan bir spiral vardı. Lindi'nin babasında da böyle bir şey vardı. Kâğıtları elimde bir iki kere çevirdim, biraz sakinleştim. Sonra ilk sayfayı açtım. Muzlarla ve tanelerle ilgili bir şeydi. Üzerinde cumartesinin tarihi vardı: 6 Eylül.

İkinci kâğıtta bir sürü yazı vardı. Üçüncü de aynıydı. İkisini de geçtim. Üçüncü ve dördüncü sayfalar arasında bir fotoğraf vardı ama Felix'in fotoğrafı değildi. Uzun bir masada oturmuş bir grup insan vardı. Altı kişi. Bir şeyi kutluyorlardı. Bir en büyük çocuğun doğum gününden bile daha büyük bir kutlama gibi görünüyordu. Masada bir sürü yiyecek vardı, sıradışı, parlak renklerde. Muz ve diğer meyveler. Ve sadece kitaplarda gördüğüm bir şey: Ananas. Fennis Wick'te hiç buna benzer bir meyve görmemiştim.

Masanın etrafında oturan insanlara baktım. Kıyafetleri parılıyordu, Lindi'nin yaz günlüğündeki parlayan taşlar gibi.

Bir dakika. Başkan Anderson da aralarındaydı. Bu kesinlikle oydu. Soluk sarı renkte bir şeyle dolu bir bardağı kaldırmış ve fotoğrafçıya doğru uzatmıştı. *Şerefe!*

Başkan Anderson kasabadan çıkınca, en büyük çocukları kampa götürünce ve şehre gidince böyle şeyler mi yapıyordu? İyi yemekler yiyor, içiyor ve parlayan kıyafetler mi giyyordu?

Pahalı olmalı. Bütün o yiyecekler, kıyafetler... Hatta fotoğraf çektirmek bile pahalı olmalı. Fotoğraf ekipmanı bulması zor bir şeydi. Bay Wetheral öyle demişti.

Öyleyse bu insanlar bunları nereden bulmuştu?

Bir grup yoldan çıkmış görevli en büyükler emrinden vazgeçememişti. Bundan çok şey kazanıyorlar, anlıyor musun?

Bay Opal'in sözleri kafamın içinde yankılandı.

Başka hiçbir şekilde elde edemeyeceği şeyler alabiliyor.

Resmi alıp arka cebime koydum. Sonra sonraki sayfayı okudum.

Kâğıdın sol tarafında şöyle yazıyordu:

28 Ağustos Perşembe

1 tane

Bir tane. Bu taneden kasıt bir kişi olabilir mi? En büyük çocuk? Deb Merino 28 Ağustos'ta kampa gitmişti, annemin doğum günüydü. Eve geldiğimizde kirpi yaş pasta vardı.

Sayfanın sağında ise şöyle yazıyordu:

200 x gaz(19kg)

Gaz tüpleri.

Midem bulandı. Başkan Anderson Deb Merino'yu verip karşılığında o mavi gaz tüplerini mi almıştı?

İlk sayfaya geri döndüm.

6 Eylül Cumartesi.

İki tane.

Jed ve Lindi.

8 kasa muz.

1 heykelcik, Atalanta Kelebeği, 18 ayar altın.

Karışık, kumaş.

Küçük altın kelekler. *Heykelcikler.* Atalanta kelebeği, Başkan Anderson'ın koleksiyonuna eklediği son parça.

Lindi'yi ve ağabeyimi sekiz kasa muz, cansız bir altın kelebek ve birkaç yeni kıyafet için satmıştı.

Bay Opal yalan söylemiyordu. Savaş bitmişti. En büyük çocuklar satılıyordu. İhtiyacımız bile olmayan birkaç eşya karşılığında.

Arkama yaslandım. Kafam bütün bu gerçekler karşısında çok ağırmış gibi hissediyordum. Sandalye yavaş yavaş dönmeye başladı.

Ve orada, arkamda, Başkan Anderson duruyordu.

28. BÖLÜM

Sandalyeden aşağı atlayıp pencereye koştum.

Lyle Parker. İçeri bakıyordu. Yüzünü cama yapıştırmıştı.

“Ah, Cruise.” Başkan başını iki yana salladı. “Neden gidip böyle bir şey yaptın? Her şey senin için ne kadar da iyi gidiyordu oysa.”

Kâğıtlara baktım. Belki de ne okuduğumu görme-mişti.

“Ben... Ben sadece... Yırttığınız fotoğrafı bulmak istiyordum. Una’nın ağabeyinin fotoğrafını. O kadar. O fotoğraf sizin değil, Başkan Anderson. Una’nın ve babasının.”

“Fotoğraf mı? Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Kirli.

Tehlikeli.

Düzenbaz.

Masadaki kâğıtları aldı. İlk birkaç sayfaya baktı.

“Zeki olduğunu zannediyorsun, değil mi Cruise? Beni yargılayabileceğini düşünüyorsun, değil mi?”

“Bu doğru bir şey değil.” Sesim çok kısık çıktı.

“Ne? Yüksek sesle konuş, kızım.”

“Yaptığınız şey, en büyük çocukları takas etmek doğru bir şey değil.” Bu kez sesim daha yüksekti. “Savaş bitti, değil mi? Bize yalan söylüyordun.”

Masanın en üst çekmecesini alıp kâğıtları geri oraya bıraktı.

“Ne dediğini bilmiyorsun sen. Bu kasabadaki insanların yarısının hayatta olmasının sebebi benim. Bu sistem sayesinde iyi zamanlarda da kötü zamanlarda da buraya gerekli ürünleri getirebiliyoruz.”

“Gerekli ürünler mi? Muz ve heykelcikler mi?”

“Ben sizi güvende tutuyorum, Cruise. Jeneratörleriniz bozulunca kullanmanız için yakıtınız var. Üzerinizde sizi sıcak tutan kıyafetler var.”

“Kardeşimi satmaktansa soğuktan ölmeyi tercih ederim.”

“Sen sadece bir kişiyi kaybettin, Cruise. Sadece bir. Benim kaç kişiyi kaybettiğimi biliyor musun? İki kız kardeşim, güzel kızım ve annem. Annem neden öldü biliyor musun? *Soğuktan*. Kimse soğuktan ölmemeli, özellikle yirmi birinci yüzyılda. Ve ben bir daha asla kimsenin soğuktan ölmesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Bu kasabada öyle bir şey olmayacak. Ben buradayken olmayacak.”

“Kızın yıllar önce gitmişti, gerçekten savaş varken. Benim kardeşimi muz için gönderdin. Muz ve heykelcikler. Bunlar bizi kışın hayatta tutmayacak.”

“Ve kıyafet. İhtiyacı olanlara dağıtacağım kalın kıyafetler. Ben sözümü tuttum. Herkesi her kış sıcak tuttum.”

Başkan Anderson ellerini başının iki yanına bastırdı.

“Her kış,” diye tekrar etti.

Kalın kıyafetler mi? Ellerimi yumruk yaptım.

“Sence o gazı ve kıyafetleri nasıl aldığını öğrendikten sonra kimse onları kullanmak isteyecek mi?”

Başkan Anderson iç çekti.

“Kimse bunu öğrenmeyecek, Cruise. Haneye tecavüz ciddi bir suç. Grif?” Koridora seslendi.

Grif Parker odaya girdi.

“Cruise’ların kızını alıp diğerinin yanına kilitle.”

Grif omzuma elini koydu. “Hadi,” dedi.

Beni dört merdiven boyunca itti. En yukarıda dar bir koridor vardı. Neel kapalı bir kapının önünde oturdu. Dişlerinin arasını temizlemeye başladı.

“Önünde nöbet tutacağın biri daha,” dedi Grif.

Neel kapıyı açıp beni içeri itti.

Duvarları kısa ve tavana doğru eğilen uzun bir odadaydım. Yerde ince bir halı, kenarda eski püskü bir kanepe vardı. Işık tavandaki bir pencereden içeri doluyordu. Odadaki diğer tek pencere en ileride olan, meydana bakan, kasabanın en yüksek penceresi.

Una.

O neredeydi?

Pencereden dışarı baktım. Kasabanın güney tarafının hepsi ayaklarımın altındaydı. Karavanlar, tarlalar, Kurbağa Sokağı, evlerimizin çatıları. Başım dönmeye başladı ve parmaklarım pencerenin kenarlarını sımsıkı

kavradı. Çok yüksekte olma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Bayan Gebby çamaşırlığın önünde oturuyordu.

“Bayan Gebby! Bayan Gebby!” Cama vurdum.

Beni duyamıyordu. Ama belki pencereyi açsaydım?

Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Korkuyu hisset, Maggie. Korkuyu hisset.

Pencereyi sımsıkı tuttum ve yukarı çektim.

Kımıldamıyordu.

Pozisyonumu değiştirdim. Daha iyi bir açıyla tekrar denedim.

Sıkışmış gibiydi.

Tekrar cama vurdum.

“Bayan Gebby! Bayan Gebby!”

Neydi o ses? Kanepeden bir ses gelmişti.

“Una? Una? Orada mısınız?”

Kanepenin arkasına girince Una’yı gördüm. Yan yatmış, dizlerini karnına çekmişti. Babasının ormanda, yerde yattığı gibi. Saçları yüzünü kapatıyordu.

“Una!” Yanında çömeldim. “İyi misin?”

Başını çevirdi. Gözleri yaşlarla dolu ve şişkindi. “Git başımdan,” dedi.

“Ne? Hayır. Sana yardım edebilirim. Ben-”

“Yardımlarını istemiyorum. Senden nefret ediyorum, Maggie. Nefret ediyorum.”

“Ama Una-”

“Beni duymadın mı? Senden nefret ediyorum. Sen ömrümde tanıdığım en kötü insansın. Babam bana kötü insanlar olduğunu söyleyince ona inanmazdım ama artık inanıyorum. Git başımdan. Beni rahat bırak.”

“Ben öyle yapmak-”

“Git!”

Ayağa kalktım. Bir adım geri attım.

Ellerime baktım. Babasının kanı ellerimi lekelemişti.

Haklıydı. Ben kirli, tehlikeli ve düzenbazdım.

Tıpkı Başkan Anderson gibi.

Yere oturdum. Una hemen arkamdaydı. Bizi ayıran sadece kanepenin arkasıydı.

Ben de onun gibi dizlerimi kendime çekip yan yat-
tım.

Göğsümden bir hıçkırık yükseldi. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Bir tane daha.

Ellerimi gözlerimin üzerine kapattım ve yaşlarla ıslandılar.

29. BÖLÜM

Klak.

Kapının kilidi açıldı. Karanlık. Gece olmuştu bile. Yeni yakılmış bir el lambasının solgun ışığı eğik tavanı aydınlattı.

“Gezgin? Kalk. Gitme zamanı.”

Başkan Anderson.

Robbie kapının önünde, Başkan’ın arkasında duruyordu. Kendi lambası yüzünü aydınlatıyordu.

“Nereye gitme zamanı?” dedim.

Başkan lambasını tuttuğu kolu içeri uzatmıştı.

“Sence nereye, Cruise?”

“Una’yı şimdi mi götüreceksiniz? Gecenin bir yarısı?”

“En iyi zaman şimdi. Bu kız gezgin. Diğerleri gibi gönderilmeyecek.”

“Onu alamazsınız.” Ayağa kalktım. “Size izin vermeyeceğim.”

“Nerede? Ne yaptın ona?” Başkan Anderson odanın kenarlarına bakmaya başladı. “Gezgin? Neredesin?”

“Onun bir adı var,” dedim. Ağzımın içi kurudu.
“Adı Una.”

“İşte burada.” Başkan Anderson lambasını kanepenin arkasına tuttu.

“Onu rahat bırak,” dedim.

“Ne dedin? Kaç kere söylemem lazım bunu, ortanca? Yüksek sesle konuş.”

“Onu rahat bırak!” Kendimi öne atıp omzumla Başkan’a vurdum.

Yerinden oynamadı bile.

Tekrar saldırdım, bu kez dirseğim kaburgalarına çarptı.

“Ah, seni küçük-”

Biri beni arkadan yakaladı. Kollarımı tutup yanlarıma bastırdı. Robbie.

“En büyük çocuğun önüne çıktığın için kendinden utanmalısın, Maggie Cruise.”

Başkan Anderson başını iki yana salladı.

Ben Robbie’ye direnmeye çalıştım.

“Ne yapıyorsun, Maggie?” dedi. “Bu kız sadece bir gezgin. Başkan’ın onu kampa götürmesine izin vermelisin. Hayatını zorlaştırmaktan vazgeç.”

Tişörtümün altına ulaşabilseydim bıçağı alabilirdim. Hâlâ oradaydı, pantolonumu içinde. Karnıma batıyordu.

Elinden kurtulmak için iki yana dönüp durdum ama beni sımsıkı tutuyordu.

“Neel? Grif?” Başkan Anderson kapıya doğru seslendi. “Gelip bu gezgini buradan çıkarmama yardım edin.”

Neel ve Grif odaya girdiler ve Una'yı ayağa kaldırdılar. Ölü gibiydi.

Diren, Una, diren!

Ama direnmiyordu. Onu dirseklerinden tutup sürükleyerek götürdüler.

"Rahat bırakın onu!" Kollarımı kurtarmaya çalışıyordum ama Robbie beni sımsıkı tutuyordu.

"Yeter, Maggie. Dur artık." Bunu diyen Una'ydı. Gözlerini yere sabitlemişti. "Senin yardımını istemiyorum. İstemiyorum bile."

"Gördün mü?" dedi Başkan Anderson. "Senin çabanı takdir etmiyor. Gezgınler böyle işte. Seni uyarmaya çalıştım. Bunlarla arkadaş olduğun için kendinden utanmalısın, Maggie Cruise."

Başkan odadan çıktı. Neel ve Grif'te Una'yı aralarında sürükleyerek onu takip ettiler.

"Kendine bir iyilik yap ve vazgeç, Maggie."

Robbie kollarımı bıraktı.

"Şuraya otur ve sakinleş." Beni kanepeye doğru itti. Kanepenin üzerine düştüm.

"Böylesi daha iyi," dedi. "Şimdi, aptalca bir şey yapmaya kalkışma. Ben hemen kapının önünde olacağım." Kapıya gitti, el lambasını aldı. "Beni dinle, Maggie. Jed daha yeni kampa gitti ve kimse senin başına kötü bir şey gelmesini istemiyor. O yüzden başını belaya sokmaktan vazgeç, tamam mı? Eminim çok geçmeden Başkan seni serbest bırakacaktır."

Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve oda yine karanlığa gömüldü.

Sürgüyü çektiğini duydum.

Klak.

Karanlıkta kapı kolunu bulmaya çalıştım. Sonra da bütün gücümle kapıyı sarsmaya başladım.

“Robbie! Robbie! Beni buradan çıkar! Onu kampa götürmemeliler. Kamp senin düşündüğün gibi bir şey değil. Biliyor muydun bunu? Beni çıkar buradan. Lütfen, beni çıkar. Ona yardım etmeliyim.”

Bam-bam-bam.

Kapıya vurdum.

Bam-bam-bam.

“Kes sesini, Maggie. Dışarı falan çıkmıyorsun. Kendini boşuna yorma.”

Başımı duvara yasladım.

Gözlerimi kapatıp açtım. Derin bir nefes aldım.

Eşyaların şekillerini belli belirsiz görebiliyordum. Kapının şekli, kanepe.

Kanepe. Ben ve halı dışında odadaki tek şey buydu. Bunu kapıyı kırmak için kullanabilir miydim? Bir kenarından kaldırıp itsem?

Aptal olma, Maggie. Böyle bir şey asla işe yaramazdı. Ayrıca yine Robbie'den kurtulmam gerekirdi.

Kanepeye oturdum ve avuçlarımdan içleriyle alnıma vurdum.

Düşün, Maggie.

Düşün.

Düşün.

Düşün.

Tık, tık.

Tık, tık.

Büyükbabamın saati kıymetli dakikaların akıp gittiğini gösteriyordu.

Beş.

On.

Yirmi.

Yirmi beş.

Robbie öksürdü. Hâlâ orada, kapının arkasındaydı.

Böyle olmazdı. Daha fazla bekleyemezdim.

Sadece bir çıkış yolu vardı.

30. BÖLÜM

Ay büyüktü ve gök yüzü yıldızlarla doluydu. Küçük pencereden aşağı bakınca altımdaki meydanı görebiliyordum. Andrew Solsbury meydanının ortasında. Çamaşırılık bir ucunda.

Kuru dilimi damağıma bastırdım.

Bunu yapmak zorundaydım.

Aşağı inmek zorundaydım.

Bıçağı kılıfından çıkardım. Belki sapıyla camı kırabilirdim. Ama Robbie kesin bunu duyardı.

Pencerenin yuvarlak çevresini elimle inceledim. Dokunduğum her kısmı itiyordum. Neresi hafifçe ileri çıkıyordu? Yanı mı? Altı mı?

İşte. Bıçağı pencereyle kenarı arasına soktum. Biraz çevresini açmaya çalıştım ve gevşetmeyi başardım. Pencereyi tekrar kaldırmaya çalıştım. Bir gıcırtyyla biraz da olsa açıldı. Bıçağı kılıfına koydum ve pozisyonumu değiştirip bir kere daha pencereyi yukarı ittim.

Açıldı. Hemen yukarı kalktı. Serin, temiz hava içeri doldu. Bahçelerin arkasındaki gübre kazanları ve inek-

lerin kokusu. Fennis Wick'in kokusu. Kokuyu içime çektim.

Sesler. Aşağıdan, yerden sesler geliyordu. Ne dediklerini duyamayacağım kadar uzaktı ama kim olduğunu anlayabiliyordum. Başkan Anderson ve Neel. Evin yanında, arabanın park edildiği yerdeydiler.

Çok zamanım yoktu.

Bir ayağımı pencerenin kenarına koydum. Pencere kenarına ayağımı güvenle yerleştirmiştim. Titreyen ellerle yuvarlak pencerenin kenarlarına tutundum.

Aşağıda karanlık toprak dönüyor gibi görünüyordu.

Aşağı bakma, Maggie. Asla aşağı bakma.

Yüzümü çevirip az önce çıktığım odaya baktım.

Diğer ayağımı da indirmek zorundaydım.

Ağzım kupkuruydu. Kalbim çok hızlı atıyordu. Ellerim kayıyordu.

Daha sıkı tutundum.

Aşağı bakma.

İçeri doğru eğildim ve diğer ayağımı kaldırıp pencereden dışarı uzattım. İki ayağım da şimdi kenardaydı.

İyi gidiyorsun. İyi gidiyorsun.

Mezarlıktan serin bir gece rüzgârı yükseldi. Yüzüme vurdu. Yaşlı, ölü akrabaların fısıltılarını bana getirdi.

Nefes al, Maggie. Nefes al.

Aşağı in, Maggie. Aşağı in.

Ama parmaklarım pencere kenarını sımsıkı kavramıştı. Asla bırakmazlardı. Asla.

Kı-lak. Kı-lak.

Arabanın kapıları.

Aşağı in, Maggie. Aşağı in.

Pencerenin kenarlarını yavaşça bırakmaya çalıştım.

Midem bulanmaya başladı.

Sen sadece bir ortancasın. Her şeyden korkuyorsun.

Her zaman korkuyorsun.

Tekrar pencere kenarına sımsıkı tutundum.

Aptal Maggie.

Her zaman korkuyorsun.

Yapamayacaktım.

Artık sadece birkaç dakikam vardı. Birkaç dakika sonra Una gitmiş olacaktı. Kampa gidiyor olacaktı. Ve ben burada, ortanca şeklinde bir korku yumağından ibaret, pencere kenarına tutunmuş kalacaktım.

Onu hayal kırıklığına uğratacaktım.

Herkesi hayal kırıklığına uğratacaktım.

Parmaklarım çok sıkı tutunduğum için ağrımaya başlamıştı.

Belki de bırakmalıyım, diye düşündüm.

“Onu arabaya bindir, Neel.”

Una.

Şimdi harekete geçmesem çok geç kalacaktım.

Hareket et, Maggie. Hareket et.

Doğru olanı yap.

Yavaşça pencerenin kenarlarını bırakmaya çalıştım yine.

Bir ayağımı pencere kenarından aşağı sarkıttım.

Aşağısı sanki durmadan dönüyordu.

Korkuyu hisset.

Ayağımı indirdim ve aşağıdaki pencerenin kenarına bastım.

Doğru olanı yap.

Sağ elimi bırakıp alttaki pencerenin kenarına indim.

Diğer ayağımı, sonra da diğer elimi de aşağı indirdim.

İki ayağım sabit. İki elim sabit.

Durdum.

Nefes alıp verdim.

Aşağı bakma.

İn, Maggie, in.

Ayak – el – ayak – el.

Şimdi bir aşağı pencereye.

Bir sonraki pencere kenarına.

Yapıyordum. Yapıyordum.

Sonraki pencere.

Sonraki pencere kena-

Ayağım kaydı.

Daha sıkı tutundum. Düşmeden kendimi durdurdum.

Korkuyu hisset.

Sonraki pencere kenarı. İndim.

Sonraki pencere.

Sonraki pencere ke-

Ayağım karanlık havada boşluktaaydı.

Pencere kenarı yok.

Pencere yok.

Hiçbir şey yok.

Ayağımı tekrar yukarı kaldırdım.

Ayağım koyabileceğim bir yer kalmamıştı.

Trr-rut-trrr-rut.

Araba.

Geç kalacaktım.

Hemen şimdi bir şey yapmazsam geç kalmış olacaktım.

Aşağı baktım.

Yer hâlâ hareket ediyor gibi görünüyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi duvara iyice yasladım.

Trr-rut-trrr-rut.

Aşağı bak, Maggie. Aşağı bak.

Gözlerimi zorla açtım ve aşağıdaki gölgelere baktım.

Ön kapının üzerindeki küçük, üçgen çatının hemen üzerindeydim.

Ayağımı ortaya getirmeliydim. O zaman üçgenin üzerinde dengede durabilir ve oradan aşağı inebilirdim.

Trr-rut.

Acele et, Maggie. Acele et.

Bacağımı aşağı uzattım.

Yetişemiyordum.

Ayak parmaklarımı olabildiğince uzattım. Birkaç santimetreyle yetişemiyordum. Sadece birkaç santimetre. Üç ya da dört.

Çrrrrrr-rut.

“İyi yolculuklar.” *Tak-tak.* Neel arabaya iyi kere vurarak veda ediyordu.

İnmek zorundaydım.

Korkuyu hisset.

Atladım.

31. BÖLÜM

Küçük, üçgen çatıya çarptım ve oradan da yuvarlanıp aşağı düştüm. Çatıda yuvarlanırken dizlerimle kollarım çatının kenarlarına çarptılar. Ön kapının yanına, iri çakılların üzerinde sert bir şekilde düştüm.

Bacaklarım. Ellerim. Beynim.

Hiçbiri çalışmıyordu.

Ne yapıyordum?

Una.

Una.

Una.

Arabayı durdurmalıyım.

Araba köşeyi döndü ve ağır ağır önümden geçti. Ön farları önünde, baya ilerideki çakılları aydınlatıyordu. Arkasından siyah duman çıkıyordu.

Hemen ayağa kalkıp kendimi ileri attım. Arabanın arkasına yapıştım; ayaklarımı plakanın üzerinde koyup ellerimle arabanın üzerindeki port bagaja tutundum. Kendimi yukarı çektim, sımsıkı tutundum ve boğazım dumanla doldu.

Boğulma, Maggie. Öksürme.

Camın arkasında gölgeler içinde kalmış bir yüz vardı.

Una.

Araba kemiklerime kadar titrememe neden oluyordu.

Meydandan çıktık. Kuzeydoğuya, ineklerin olduğu tarafa gitmeye başladık.

Plakanın üzeri dardı ve ellerim acımaya başlamıştı.

Başkan arkaya bakarsa beni anından görecekti.

Arabanın üzeri, Maggie.

Arabanın üzerine çıkmalıyım.

Bir dizimi büktüm. Ayağımı kapı koluna bastırdım ve – bir – iki – üç – kendimi yukarı çektim.

Port bagajın parmaklıklarının arasına sıkıştırdım kendimi.

Yan yattım.

Gece havası yanlarımdan geçiyordu.

İnekleri ve kuzeydeki tarlaları geçip eğrilen köprünün üzerinden geçtik. Sonra yel değirmenini geçip bir dakika bile yavaşlamadan buğday tarlalarının yanındaki sınırı geçtik.

Gözlerimi kapatıp sımsıkı tutundum.

Başkan Anderson arabayı geniş bir yolda sürüyordu; önce sola yanaştı, sonra sağa, sola, sağa, sola, sonra tekrar sağa. Ağaç köklerine ve çalılara çarpmamaya çalışıyordu sanırım ama bazılarını yine de çarptı. Bir ileri bir geri, sağa sola ve yukarı aşağı gidip geliyordum. Bay Chowdhry'nin traktöründen daha sarsıntılı bir yolculuktu.

Ağaçlar iki yandan bana çarpıp duruyor, gök yüzündeki ayın önüne geçiyorlardı. Yüzümü arabanın üzerine bastırıp olabildiğince düz, port bagajdan bile daha aşağıda olmaya çalıştım. Dallar kulaklarımın hemen yanında metal parmaklıklara çarpıyorlardı.

Buz gibi araba altımda sarsılarak ilerliyordu.

Nefes al, Maggie. Nefes al.

Fennis Wick arkamızda kalmıştı, gitgide uzaklaşıyorduk.

Annem, babam ve Trig gitgide uzaklaşıyordu.

Yaşlı, ölü akrabalarım geride kalıyordu.

Motor sesler çıkarıyordu.

Dallar kollarımı çiziyor ve bana takılıyordu.

Yutkundum ama ağzım sanki düzgün çalışmıyordu. Dilimin arkasında kocaman, hiçlikten bir yumru oturmuş gibiydi.

Titriyordum. Omuzlarım, dizlerim, kalbim titriyordu.

Araba yavaşladı ve sola yanaşıp durdu.

Gözlerimi açtım, yüzümü hâlâ arabanın üzerine bastırıyordum.

Başkan Anderson lambasını tutarak arabadan indi. Lambanın soluk ışığı karanlıkta parlıyordu.

Sabit durdum.

Soğuk.

Taş gibi.

Sessiz.

Kı-lik. Arabanın kapılarını kilitledi ve uzaklaştı.

Gözlerimi kırptım. Ayın ışığı karanlık şekillerin etrafını aydınlatıyordu. Bir bina. Uzun pencereler. Yanımıza park edilmiş, arabadan büyük bir kamyonet.

Güçlü bir lavanta kokusu.

Başımı kaldırdım.

Başkan Anderson ön kapıya vurdu. *Tık-tık-tık.*

Sabit durdum.

Taş.

Sabit.

Tık-tık-tık. Tahta bir kapı değildi demek. Cam mı?

Elini alnının üzerine kaldırıp içeri baktı.

Cam.

“Cal?” diye seslendi

Tık-tık-tık.

Tık-tık-tık.

Tık-tık-tık.

İçeride bir el lambası yakıldı. Birinin gölge gibi yaklaştığını ve kilidi açmaya çalıştığını gördüm.

Başkan Anderson bir adım geri attı.

“Ne oluyor?” Kilitle uğraşan kişi kapıyı açtı. Altında pijaması vardı ama üzerine hiçbir şey giymemişti. “Tanrı aşkına, gecenin bir yarısı – Tasher? Tasher Anderson? Sen misin? Gecenin yarısı olduğunun farkında mısın?”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Başkan. “İçeri alacak mısın beni?”

Adam dışarı baktı.

Taş.

Sabit.

Maggie.

Taş.

Sabit.

“Pekala,” dedi adam. “Gel.”

İçeri girdiler ve kapıyı kapattılar.

Tuttuğum nefesi verdim.

Port bagajın altından kalktım ve arabadan aşağı indim. Kapıları açmaya çalıştım. Kilitlilerdi.

Pencereden içeri baktım. Karanlık.

Una.

Neredeydi?

Benim arabanın üzerinde uzandığım gibi dizlerini kendine çekip yerde mi uzanmıştı?

Yavaşça pencereye vurdum.

Cevap yoktu.

“Una,” diye fısıldadım. “Una, benim Maggie.”

Cevap yoktu.

Binaya baktım. Ev sayılmazdı. Kilise ya da okul gibi de görünmüyordu. Belediye binası? Hayır, o da değil.

Gölgede kalmaya çalışarak arabanın etrafından dolanıp kamyonetin yanına gittim. Oradan da binanın ön kapısına yaklaştım.

Çömelip iyice eğildim. Bay Opal’in bıçağı hâlâ pantolonumun içindeydi. Sapı karnıma batıyordu.

İçeride lambanın ışığını görebiliyordum.

“... saçma. Ben yirmi dört saat açık bir hizmet işletmiyorum burada.”

Adam anahtarlarını masaya attı. Sesi açık pencereden dışarı geliyordu. Arkasındaki duvarda kenarları kıvrılmış, eski, sararmış posterler görünüyordu.

“Kız gezgin, Cal!” dedi Başkan Anderson. “Kasabada kalmasına izin veremem. Zaten yeterince bela açtı başımıza. Neyse, neden şikayet ettiğini anlamıyorum, şehirde sana iyi para kazandıracak.”

İyi para kazandıracak?

Boğazımdaki yumru geri geldi.

Cal masanın arkasından bir şişe çıkardı, kapağını açtı ve içmeye başladı.

Başkan Anderson masadaki anahtarları aldı. “O zaman kızı ben içeri kapatacağım, yardımına ihtiyacım yok.”

Birkaç hızlı adımla ön kapıya geldi ve kapıyı sonuna kadar açtı. Hemen yana kaydım.

“Nereye kilitleyeyim?” Arkasına dönüp seslendi.

Cal derin bir iç çekti. “Pekala. Dokuz numara boş. Kalkıp üzerime bir şeyler giyinsem iyi olacak o halde. Sonra ticareti konuşabiliriz. Hafta sonundan beri yeni bir şey gelmedi ama, çok da umutlanma. Daha fazla muz alamayacaksın.”

Başkan Anderson lambasını elinde sallayarak arabaya gitti.

Bir dakika.

Geri gelince beni görecek.

Beni kesinlikle görecek.

Nefes al, Maggie.

Nefes al.

Cam ön kapıdan arkama baktım, Cal gitmişti. İçerisi karanlıktı. Yerde sadece masanın soluk silüeti görünüyordu.

Masa arkasına saklanabileceğim kadar büyüktü.

Başkan Anderson arabanın arka kapısını açtı. “Hadi gezgin, geldik. Arabadan inme zamanı.”

Korkuyu hisset, Maggie.

Lavantaların kokusunu içime çektim. Tıpkı evdeki kilerimize girmişim gibi kokuyordu.

Ayağa kalktım. Evin içine girdim ve masanın altına saklandım.

32. BÖLÜM

Klank-klink-klat! Yerde üst üste dizilmiş bir sürü el lambasının arasında buldum kendimi.

Şşş, lambalar! Şşşş, lütfen ses çıkarmayın!

Lambaların sesi kesilene kadar onları sabitleştirmeye çalıştım.

Nefes al.

Nefes al.

Bir sürü el lambası mı?

Kim neden masasının altını bir sürü el lambasıyla doldurur?

Doğduğunda sadece bir tane veriliyor ve bir daha başka lamba zor bulunduğu için lambana iyi sahip çıkman gerekir.

Kim lambalarını burada bırakmıştı?

“İçeri, gezgin kız.” Başkan Anderson Una’yı kapıdan içeri itti. Masanın diğer yanına emekledim.

Una.

Başını eğmişti, omuzları düşük duruyordu.

Başını hafifçe kaldırdı.

Göz göze geldik.

Yerinden sıçramadı.

Gülümsemedi.

Hiçbir tepki vermedi.

Kapının iki yanında birer kapı vardı. İkisinin de üst yarıları uzun ve camdandı. Başkan Anderson bir eliyle Una'nın kolunu sımsıkı tutmuştu, diğer elindeyse lambası ve anahtarlar vardı. Kapılardan birini tekmeyle açıp Una'yı içeri itti.

Kapı arkasından sertçe kapandı ve ben yine karanlıkta kaldım. Sadece kapının camından içeri giren lambanın ışığı vardı.

Masanın altından emekleyerek çıktım. Başkan Anderson'ın olduğu yere başımı uzatıp bakmaya çalıştım. Yanlarında bir sürü kapı olan bir koridordaydı. Başkan Anderson anahtarlıktan bir anahtar seçip solundaki kapılardan birini açtı. Una'yı içeri itti.

Tekrar lambaların yanına dönüp saklandım.

Başkan Anderson geri girişe geldi. Anahtarları masanın üzerine bıraktı ve masaya oturdu. Masa altında gıcırdadı. Nefesimi tuttum.

İç çekti.

Parmaklarını masaya vurmaya başladı.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Lambası arkamdaki duvarı aydınlatıyordu. Duvarın en üstünde Chifferton Polis Teşkilatı yazıyordu. Polis teşkilatı mı? Burası eskiden karakol muydu?

Lamba yazının altındaki kenarları kıvrılmış posterleri de aydınlatıyordu.

EN BÜYÜK ÇOCUKLAR! yazıyordu birinde ba-
ğırır gibi. ÜLKENİZİN SİZE İHTİYACI VAR.

KOMŞULARINIZ EN BÜYÜK EMRİNE UYU-
YOR MU? ÖLMECTENSE ONLARI GİZLİCE
GÖZETLEMELER DAHA İYİDİR!

LAMBANIZI GETİRİN VE KAMPA GELİN.
ÖMRÜNÜZÜN EN İYİ YILLARI OLACAK!

TARLALARDA ÇALIŞIN – YARDIM EDİN.

En alta da şu eklenmişti: GEZGİNLER MÜSRİF-
TİR.

Başkan Anderson bir daha iç çekti.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Ayağa kalktı ve lambasını aldı. Masanın diğer tara-
fından, ikinci kapıdan içeri girdi.

Karanlık.

Yalnızdım.

Anahtarları almış mıydı?

Elimi uzattım.

Masanın üzerinde dolaştırdım.

Bulamadım...

Bulamadım...

İşte!

Metal, çıkıntılı bir şey.

Anahtarları aşağı indirdim ve masanın altındaki lam-
balardan birini aldım.

Lambam koridoru aydınlattı.

Kapıların yanından sessizce, yumuşak adımlarla geçtim.

Kapıların arkasından sesler geliyordu.

Mırıltılar.

Dua mı ediyorlardı?

Ağlıyorlardı.

Bir şey daha vardı. Birileri şarkı mı mırıldanıyordu. Evet – şarkı söylüyorlardı, olabildiğince yumuşak bir sesle.

İlerlemeye devam ettim.

İşte. Soldaki kapının üzerinde sarı bir dokuz vardı. Dizlerimin üzerine çöküp lambanın ışığında doğru anahtarı aramaya başladım. Anahtarlara numaralar kazınmıştı.

İşte, dokuz numara.

Kapıyı açtım.

“Una! Benim, Maggie!”

Una ayağa kalkmadı.

Gülümsemedi.

Hiçbir tepki vermedi.

“Hadi.” Kolundan sertçe, sıkıca tuttum.

Başkan Anderson gibi.

“Gitmemiz lazım.” Ayağa kaldırdım onu.

Koridorun sonundaki pencere hâlâ karanlıktı. Parmak uçlarımızda oraya doğru ilerledik. Yumuşak, yumuşak, yumuşak.

Ama dinle.

O şarkı yine.

Çok sessiz.

Çok yumuşak bir sesle.

*“Yoncaların büyüdüğü güneydeki tarlalarda
Evie’me sesleniyorum.”*

“Gri Söğüt.” İki numaralı kapıdan geliyordu ses.

*“Beni duyabilir mi, tarlaları görebilir mi?
Gri söğütün gölgesi altında.”*

Bu sesi tanıyordum.

Bu sesi kendimi bildim bile duymuştum.

Lindi.

Anahtarlara bakmaya başladım yine.

Sekiz numara, on numara, üç numara – iki neredeydi?

Neredeydi? Anahtarları taştan yere düşürdüm. *Klink!*

Eğilip tekrar elime aldım.

Dört numara, bir numara, – işte – iki numara.

Anahtarı deliğe soktum.

Lindi aniden içeri dolan ışıktaki gözlerini kırıp durdu.

İçeride biri daha vardı – yerde uzanıyordu, başını Lindi’nin kucağına koymuştu. Lindi saçlarını okşuyordu.

“Jed!” Dizlerimin üzerine düştüm. “İyi mi?” Elini tuttum. “İyi misin, Jed? Lindi? İyi mi Jed?”

Lindi şaşkınca bana baktı. “Ne... Sen nasıl buraya geldin, Maggie? Bizi nasıl buldun?”

“Jed iyi mi? Ona ne oldu?”

Lindi kucağına baktı. “Beni itip kakmalarını durdurmaya çalıştı. Ona vurdular. Gözünün üzerine, şuraya.” Eliyle alnındaki saçı çekti.

Lambamı ona yaklaştırıp Jed'e baktım. Yüzünü buruşturdu ve başını çevirdi.

"Çok uzun süredir bir şey yemedik," dedi Lindi. "Buranın kamp olduğunu sanmıyorum, Maggie. Sanırım Başkan Anderson bize yalan söylüyordu."

"Yıllardır yalan söylüyordu." Koridora baktım. "Kamp falan yok. Sizi buraya satmaya getirdi. Dinle, şimdi acele etmemiz lazım. Jed'i ayağa kaldırabilir miyiz? Jed? Jed? Beni duyuyor musun? Ben Maggie. Gitmemiz lazım."

"Mmm?" Jed gözlerini zorla açtı. Kısık gözleriyle bana baktı. "Maggie? Sen misin? Neler oluyor, Maggie?"

"Hadi, Lindi. Onu ayağa kaldıralım." Anahtarları ve lambamı bir elime aldım ve Jed'in kolunu omzuma attım. Lindi dizleri titreyerek ayağa kalktı. Saçları cansızca yanlara düşüyordu. Jed'in diğer kolunu omzuna aldı.

Una içeri bir adım attı.

"O kim?" Lindi geri çekildi. "Kimsin sen? Uzak dur, bizi rahat bırak."

"Sakin ol, Lindi," dedim. "Bu Una, benim arkadaşım."

Una bana baktı.

Gülümsemedi.

Jed'in kolunu Lindi'nin omzundan alıp kendi omzuna attı. Dördümüz güçlkle odadan çıktık. Koridorun sonundaki kapıdan çıktık ve masaya yaslanıp biraz dinlendik.

"Başkan her an geri gelebilir," diye fısıldadım. "Saklanacak bir yer bulmalıyız."

“Nereye saklanacağız, Maggie?” dedi Lindi. “Ben nerede olduğumuzu bile bilmiyorum.”

Nereye?

Nereye saklanabiliriz?

Düşün, Maggie. Düşün.

Araba? Yere uzanabiliriz ya da arabanın üzerine tırmanabiliriz. Bütün yolu o şekilde geri dönebiliriz.

Ama arabanın içi kilitli olmalı ve dördümüz beraber asla arabanın üzerine sığmayız.

Düşün, Maggie.

Düşün.

Kamyonet.

Arabadan daha büyüktü, ayrıca Cal’ın anahtarları bendeydi.

Kamyonetin anahtarı da bu anahtarların arasında olmalı.

“Dışarıda bir kamyonet var,” dedim. “Onun arkasına saklanacağız. Hadi!”

“Maggie? Maggie?” Jed güçlükle adımı söylemeye çalışıyordu.

“   , Jed.” Kulağına yaklaşıp fısıldadım. “Sessiz ol. Saklanıyoruz.”

Onu dışarı çıkardık.

Ayın ışığı arabayı ve kamyoneti aydınlatıyordu. Park ettikleri yere yürüdük.

“Oh! Temiz hava!” Lindi derin derin nefes aldı. “Temiz hava ve lavanta kokusu!” Daha dik, daha g   l  durdu.

“Lindi,” dedim. “Bir an için Jed’i sadece sen tutabilir misin?”

Ben doğru anahtarı ararken Una ve Lindi Jed'i ayakta tutmaya çalıştılar.

"Neler... Cruise? *Maggie Cruise*?"

Donakaldım. Taş gibi. Sabit.

Başkan Anderson kapının önünde duruyordu. Ağzı Trig'inki gibi kocaman açıktı. Lambası yanında sallanıyordu.

"Sen nasıl..." Etrafına bakındı. "Bir dakika, buraya nasıl geldin? Arabayla mı? Ama nasıl..."

"Maggie!" dedi Lindi. "Anahtarı bul!"

Anahtar. Anahtar. Neredeydi?

Bir kamyonetin anahtarı nasıl görünüyormuş olabilir?

"Önemli değil." Başkan Anderson bize doğru yürüdü. "Şimdi ayrıntıları bilmeme gerek yok. Ama dürüst olmak gerekirse etkilenmediğimi söyleyemem. Senin böyle şeyler yapabileceğini bilmiyordum. Bir ortancayı küçümsediğim için kendimden utanmalıyım, değil mi?"

"Maggie!" dedi Lindi yine.

Anahtarlara bakmaya devam ettim.

Başkan Anderson omzumun üzerinden arkamdakilere baktı. "Sen ve ben, Maggie Cruise. Bizim bir sürü ortak noktamız var, biliyor musun?"

Kirli.

Tehlikeli.

Düzenbaz.

"Ortak noktamız falan yok," dedim.

"Hadi ama. İkimiz de ortancayız. İkimizin de kahraman bir büyük kardeşi var, hiç olmazsa vardı," Jed'e baktı. "Bir de işe yaramaz bir küçük kardeşimiz var."

"Trig işe yaramaz değil," dedim kızgınlıkla.

“İkimiz de fark edilmek için diğerlerini feda etmeye hazırız.”

“Doğru değil bu,” dedim. “Ben öyle biri değilim. Artık değilim.”

Başkan Anderson gülümsedi. Lambası çenesini, burunun altını aydınlattı. “Anahtarları bana ver.” Elini uzattı. “Anahtarları bana ver ve bu üçünü tekrar içeri kapatalım. Sen ve ben. Seni arabamla eve geri götüreceğim ve biliyor musun ne düşündüm? Bay Wetheral’ın çırağı olmaktan vazgeç, sen benim çırağım olabilirsin. Benim herkesi güvende ve sıcak tutmama, herkese yemek götürmeme yardımcı olabilirsin. Bu işi yıllardır yapıyorum ama sonsuza kadar devam edemem. Kasabanın cesur birine ihtiyacı var, Cruise. Kasabanın sana ihtiyacı var.”

Bize doğru bir adım daha attı. Başını anahtarlara doğru eğdi. “Onları bana ver.”

“Verme, Maggie.” Lindi omzumun üzerinden bağırdı. “Bana ver.”

“Cal birazdan aşağı inecek,” dedi Başkan Anderson. “Sizi böyle görürse sadece o üçünü içeri kapatmayacak, seni de kapatacak. Onun kamyonetine saklanarak kurtulamayacaksın. Arabayı süremezsın bile. Hadi. Anahtarları bana ver.”

Lambamı bileğime geçirdim ve elimdeki anahtarlara baktım. Bana en yakın olan diğerlerinden farklı görünüyordu. Diğer anahtarlardan daha düzdü. Daha küçük. Bu olmalı. Daha önce bunu fark etmediğime inanmadım. Anahtarı tuttum.

Başkan Anderson haklıydı ama. Bizi eve götüremezdim. Hiçbir yere kaçamazdık. Cal bizi bir şekilde yakalardı.

Başkan Anderson başını sallayıp elini açtı.

Korkuyu hisset, Maggie.

Korkuyu hisset ve doğru olanı yap.

Anahtarları Lindi'ye verdim, küçük olanı diğerlerinden ayrı tuttum. Hemen elimden aldı.

Başkan Anderson boş avucunu kapattı.

Anahtarların sesi geldi arkamdan.

Krr-lank. Kamyonet açıldı.

"Neler oluyor?" Jed mırıldandı.

"Bu kamyonete biniyoruz," dedi Lindi. "Hadi."

Başkan Anderson dik durdu. Onun omuzlarına bile gelmiyordum.

Bıçak.

Bay Opal'in bıçağı.

Pantolonumdan bıçağı çıkardım, kılıfını açtım ve titreyen ellerimle bıçağı Başkan Anderson'a doğru tuttum. Lambalarımızın ışığı bıçağın metal yüzeyinden yansıyor.

"Üçünü de asla hiçbir yere kapatmanıza izin veremeyeceğim." Kamyonete, arkama doğru bir adım attım.

"En büyüklerini kampa göndermeyi reddedenler kendilerinden utansın," dedi Başkan. "Aileleri de kendilerinden utansın. Hatırlıyor musun, Cruise?"

"Kamp diye bir şey yok artık." Bıçak titreyen ellerimde benimle beraber sarsılıyordu.

Başkan Anderson çenesini öne çıkardı. "Öyle de olsa ben şimdi senin yerinde olsam ailem için gerçekten en-

dişeleniyor olurdum. Sonuçta Fennis Wick'in etrafında gezginler var ve insanların evlerini yaktıkları bilinen bir şey. Cruise ailesinin bir sonraki kurbanları olmasını istemeyiz, değil mi?"

"Tash? Tasher?" Cal kapıdaydı, şimdi üzerini doğru düzgün giyinmişti.

"Cal," dedi başkan. "Bu çocukların bazıları anahtarlarını almış. Korkarım bu işi sana bırakacağım, benim evde ilgilenmem gereken acil işlerim var."

Başkan gözlerimin içine baktı. "Endişelenme Cal, bir şey yapamazlar. Yakalayınca hepsini içeri kilitle. Dördüncüyü sana bedavaya veriyorum."

Başkan Anderson aceleyle arabasına gitti. Hemen binip motorunu çalıştırdı.

Şimdi senin yerinde olsam ailem için gerçekten endişeleniyor olurdum.

"Ne yapı – Tasher? Tasher!" Cal arkasından seslendi. "Nereye gidiyorsun? Kim anahtarlarımı almış?"

Annem, babam, Trig. Fennis Wick'teki evim.

Onlara gitmem gerekiyordu.

Eve gitmem gerekiyordu.

"Hadi Maggie, arabaya bin!" Lindi kazağımdan tutup beni içeri çekti ve kapıyı kapattı.

33. BÖLÜM

Cal kapıyı açmaya çalıştı.

Tak! Tak! Tak! Kapının yanına vuruyordu. “Kamyonetimden inin. İnin! Anahtarlarımı da geri verin!”
Tak! Tak! Tak!

Tenekedenmiş gibi ince duvarlar sallanıyordu.

“Bunlar ne?” İki yanda karanlığa gömülü kasalar üst üste dizilmişti. Lindi elini birine attı ve bir sürü muz çıkardı.

Yalan söyleyen sadece Başkan Anderson değildi demek. Cal’ın da yanında hâlâ muz vardı. Lambayı kasalara tuttum. Yaklaşık yirmi kasa dolusu muz vardı.

Tak! Tak! Tak!

Kapıya vuruşu kafamın içindeymiş gibi geliyordu.

“Bir tür bitki mi bu?” Lindi muzı ters çevirdi.

“Bunlar muz,” dedim. “Meyve. Birini ye, daha iyi hissedeceksin.” Lambayı yere bıraktım. Bay Opal’in bıçağını pantolonuma sakladım ve Lindi’nin elindeki muzlardan birini aldım. Muzu tıpkı annemin gösterdiği gibi soydum.

Tak! Tak! Tak!

Jed'e muzu uzattım. Kolunu zor kaldırıyordu.

"Al," dedim. "Daha iyi hissedeceksin."

Tak! Tak! Tak!

"Kamyonetimden inin!"

Lindi de muzu soydu.

Una onları izliyordu.

Tak! Tak! Tak!

"Fennis Wick'e geri dönmemiz lazım," dedim. "An-nem, babam ve Trig, hepsini büyük bir tehlikeye attım."

Tak! Tak! Tak!

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Baş parmağımın tır-nağıyla oynamaya başladım. "Kamyonete bindik ama sürmemize imkân yok ve geri dönemezsek-"

"Bir dakika." Lindi ağzı muzla dolu bir şekilde cevap verdi. "Süremeyeceğimizi kim demiş? Bana o lambayı ver." Anahtarları ve lambayı alıp kasaların üzerinden kamyonetin ön kısmına geçti.

"İnin!" Cal karanlık pencereden bağırdı. "Yedek anahtarım yok mu sanıyorsunuz?" *Tak! Tak! Tak!*

Lindi sürücü koltuğunun arkasına gelip oturdu. "Ben sürekli babamın kamyonetinde o sürerken oturdum," diye hatırladı. "Benim arabayı kontrol etmeme izin verirdi. Çok farklı olamaz bu da, değil mi? Anahtar şuraya girecek. Sonra sadece çevirmen-"

Trrrrrrrt. Motor çalışmaya başlayıp durdu.

Lindi anahtarı tekrar çevirdi.

Trrrrrrrrrut.

Tak! Tak! Tak!

Öne emekledim ve sürücü koltuğunun üzerinden eğilip pencereden dışarı baktım. Ağaçlar ufuk çizgisini

kapatıyordu ve yol karanlık, bulanık bir şeyden ibaretmiş gibi görünüyordu.

Trrrrrrrut.

Direksiyonun arkasında bir sürü düğmeler ve kadrarlar vardı. Biri ışıkları yakıyor olmalı. Hepsini dikkatle inceledim. İşte, üzerinde ışın resmi olan. Lindi'nin üzerinden eğilip düğmeye bastım. Arabanın önü aydınlandı. Cal aniden yanan ışıktan başını çevirdi.

“Harika, teşekkürler, Maggie,” dedi Lindi.

“Tamam, bu kadar.” Cal pencereden bağırdı. “Gidip yedek anahtarlarımı getireceğim. Aptal çocuklar.”

Kamyonetin iki yanında arkaya bakan aynalar vardı. Cal'ın lambasıyla karakola girdiğini görebiliyordum.

Lindi anahtarı tekrar çevirdi.

Trrrrrrrut.

Motor yine başladı.

“Acele et, Lindi. Lütfen acele et.” Sürücü koltuğunun arkasına sımsıkı tutundum. Cal bizi yakalayacaktı. Bizi kesin yakalayacaktı.

“Bir dakika,” dedi Lindi. “Belki bunu...”

Grrrrrrrrr. Motor çalışmaya devam etti.

“İşte oldu! Şimdi vites. Pedal aşağıda ve...” Yere sabitlenmiş uzun çubuğu tuttu.

Krank.

Kraaaaaank.

“Birinci vites! Gidiyoruz!” Kamyonet öne fırlardı. Muz dolu kasalar kayıp bana çarptı. Jed inledi.

Motor durdu.

“Ah.” Lindi anahtarı tekrar çevirdi.

Grrrrrrrrr.

Vitesi yine oynattı.

Krank.

“Ama...” Lindi durdu. Elleri direksiyonun altına kaydı. “Gidemeyiz.”

Motor gürültüyle çalışmaya devam ediyordu.

“Ne demek gidemeyiz? Lindi, gitmek zorundayız!” Yandaki aynaya baktım. Cal ön kapıdan çıkmış bize doğru geliyordu. “Geri geliyor! Hemen gitmemiz lazım! Acele et, Lindi! Acele et!”

“Ama ya diğerleri?” dedi Lindi.

“Hangi diğerleri?”

Cal bize doğru koştu.

“Diğer odalardaki diğer en büyük çocuklar.”

Mırıltılar, ağlamalar. Koridor boyunca uzanan o odalar.

En büyükler.

Bütün burası en büyük çocuklarla doluydu.

“Onları bırakamam, Maggie.”

“Onları almak için geri geliriz,” dedim. “Evde her şeyin yola girdiğinden emin olduktan sonra.”

“Ama-”

“Geri geleceğiz, söz veriyorum geri geleceğiz ama şimdi gitmemiz lazım. Hadi!”

Cal aynada gitgide büyüyordu. Lindi’nin hemen yanındaki kapı kolunu tuttu.

Kr-rank! Kapının kilidini açtı.

“Hadi!”

Lindi iki elini de direksiyonun üzerine koydu. Kamyonet ileri atıldı ve ilerlemeye devam etti.

Cal kapıyı açtı ve koşarak yanımızda ilerlemeye devam etti.

“Daha hızlı!” Sürücü koltuğunun arkasına tutundum.

Lindi vitesi yine oynattı.

Krrrrrank.

Kamyonet daha da hızlı ileri atıldı.

Cal hızımıza yetişemeyip düştü.

Trank.

Kamyonet bir yüksekliğin üzerinden geçti.

“AHHHHH!” Bu Cal’ın sesiydi, dışarıdan geliyordu.

Lindi yana eğildi, kapıyı tutup çarparak kapattı.

Aynaya baktım. Cal yerdeydi, ayağını tutuyordu. Lambası da yanında, yere düşmüştü.

Daha hızlı.

Daha hızlı.

Cal ayağa kalktı. Arkamızdan hâlâ ayağını tutarak, tek ayağı üzerinde zıplamaya başladı. Gitgide daha uzakta kalıyordu.

Küçük.

Daha küçük.

Daha küçük.

“Başardın, Lindi,” diye fısıldadım. “Başardın.”

Cal artık göremeyeceğimiz kadar küçüktü.

“Sence iyi olacak mı?” dedim.

“Ölmeyecek.”

Ölmeyecek.

Haklıydı.

“Şimdi Fennis Wick’e geri dönmemiz lazım,” dedim.
“Olabildiğince hızlı.”

Lindi direksiyonu tuttu, gözlerini yoldan ayırmadı. “Evet, biliyorum, ama küçük bir problemimiz var, Maggie.”

“Problem?”

“Evet. Nasıl geri döneceğimize dair hiçbir fikrim yok.”

Nasıl gideceğimize dair fikri yok mu?

Benim de yoktu.

Kaybolduk.

Tamamen kaybolmuş durumdayız.

Zamanında eve dönemeyeceğiz.

Çok geç kalacağız.

“Ben sizi eve götürebilirim.” Una. Başkan Anderson’ın en yukarıdaki odasına kapatıldığımızdan beri ilk kez konuşuyordu.

Kamyonetin arka tarafında durmuş, bir muz dolu kasanın üzerine oturmaya çalışıyordu.

“Öyle mi?” dedim.

Öne atıldı. “Evet. Biz eski bir araba yolu üzerinden gelmiştik. Hâlâ eski araba yollarının bir kısmı duruyor. Büyükbabam buna üç numara diyordu. Defalarca bu yoldan gittik.”

Gülümsemiyordu.

“Bu yoldan mı gittiniz?” Lindi direksiyonu kırdı. Kasalar arkada yana kaydı. “Bu yoldan gittik derken ne demek istiyor?”

Una’ya baktım. “Bizi gerçekten Fennis Wick’e götürebilir misin?”

“Tabii ki. Bir gezgin gittiği yolu asla unutmaz. Ne zaman aceleyle bir yerden ayrılman gerektiğini asla bilemezsin sonuçta.”

“Bir dakika – bu kız gezgin mi?” Lindi başını çevirdi. Kamyonet yine yana kaydı.

“Evet. Ve benim arkadaşım,” dedim.

“Ben senin arkadaşın değilim,” dedi Una. “Artık değilim.” Ön koltuğa geçti ve Lindi’nin yanına oturdu. “Yakında bir dönüş var, sağda. Oradan dönmen lazım.”

Kasaların arasına çöküp oturdum.

Tabii artık arkadaşım olmak istemiyor. Onu Başkan’a teslim ettim. Evini mahvedip babasını dövdüler.

Bay Opal.

Bıçağı hâlâ yanımdaydı.

Pantolonuma sakladığım yerden çıkardım.

“Al.” Dizlerimin üzerinde kalkıp bıçağı Una’ya uzattım. “Babanın bıçağı. Benim değil bu. Sende kalmalı.”

“Maggie, sence bu iyi bir fikir mi?” Lindi gözlerini yoldan ayırmadan sordu. “Sonuçta bu kız bir-”

“İyi biri,” dedim. “Tanıdığım en iyi insan.”

Una bıçağı aldı.

“Maggie? Sen misin?” Jed oturdu, sonra ayağa kalkmaya çalıştı. “Lindi nerede? Lindi nerede? Nerede?”

“Otur, Jed,” diye seslendim. “Lindi iyi. Burada, kamyoneti sürüyor.”

Tekrar oturduğu yere çöktü. “Kamyonet mi sürüyor? Nereye? Aaaaaah.” Başını tuttu. “Başım çok ağrıyor.”

“Al.” En yakındaki kasadan bir muz alıp soydum ve emekleyerek yanına gittim. “Sana biraz daha muz getireceğim.”

“Teşekkürler, Maggie.” Yan dönüp uzandı. “Sonra da bana ne olduğunu anlatabilir misin?”

“Tabii,” dedim. “Tamam.”

Kamyonetin arkasındaki pencereden dışarı baktım. Uzaklarda ağaçların tepelerinde pembe bir ışık görünüyordu. Karanlık yavaş yavaş azalıyordu.

Jed’in yanına oturdum. Una Lindi’ye bir şey söyleyip yolu işaret etti. Ne dediklerini duyamıyordum – motorun sesinden başka bir şey duyamıyordum– ama Lindi başını öne sallayıp direksiyonu aniden sağa kırdı.

Muzu soydum. İkiye böldüm ve yarısını Jed’e verdim.

Hızlı sür, Lindi.

Gidebileceğin kadar hızlı.

Eve gitmem lazım.

“Bakın.” Lindi ileriye işaret etti. “Orası Fennis Wick mi?”

Hemen ön cama doğru koştum.

Kalın duman beyaz sabah göğüne doğru yükseliyordu.

Yangın.

Annem. Babam. Trig.

“Bizim evimiz bu,” dedim. “Başkan Anderson evimizi yaktı. Acele et, Lindi. Acele et.”

Lindi kamyoneti hızla kasabaya doğru sürmeye devam etti. Değirmeni, tarlaları ve inekleri geçip meydana geldik. Çamaşırlığın yanından hızla geçti ve köşeyi dönerken durdu.

Jed arabanın içinde ayağa kalktı. Dizleri titriyordu. “Geliyorum. Merak etme Maggie, onları kurtaracağım. Onları kurtaracağım.”

Dizleri sonunda büküldü ve yere düştü.

Arka kapıyı açtım ve Jed’in üzerinden atlayıp dışarı çıktım.

34. BÖLÜM

Evimiz alevler, sıcak ve duman içinde gürlüyordu adeta. Çatı parçalanmış, yıkılmıştı. İnsanlar çizmeleri ve gecelikleriyle evin etrafında toplanmışlardı.

“Anne! Baba! Trig!” diye bağırdım. “Bırakın geçeyim, bırakın geçeyim!”

Annem yere çökmüştü. Doktor Sunita yanında, üzerine eğilmişti. Babam da onların yanında oturuyor, öksürüyordu.

“Anne! Anne!”

“Maggie!” Babamın sesi kısıktı. “Neredeydin? Neel Başkan’ın istediği bir işi yapmaya gittiğini söyledi ama bütün gece geri gelmedin.”

“Önemli değil baba. Ben iyiyim. Ama annem, annem iyi mi? Trig?”

“Hepsi iyi olacak, Maggie.” Doktor başını kaldırdı. “Bay Wetheral dumanı gördü ve kapıyı çaldı. Herkesi tam zamanında uyandırdı.”

“Trig nerede baba? Onu göremiyorum.” Başımı çevirdim. Neredeydi?

“Endişelenme Maggie. Annen Trig’i evden çıkardı. Burada.” Babam koluyla yanını işaret etti.

Trig yoktu. Etrafıma bakındım, gözlerimi kıstım ve onu aradım. Etrafta okuldan öğrenciler, tarlalarda çalışan insanlar ve ineklere bakan kişiler vardı –Frederick bile gelmişti– ama Trig yoktu.

“Burada değil, baba! Nerede? Trig? Trig!” Beth Goodman’i ve Devvy Chowdhry’yi kenara ittim.

“Maggie!” Una bana seslendi. Tam arkamdaydı. “O mu?” Evi işaret etti.

Trig oradaydı, kazağını ağzının etrafına dolamış, açık ön kapıdan içeri doğru koşuyordu.

Alevler pencerelerin arkasında yükseliyordu.

“Trig!” Babam arkasından bağırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama geri yere düştü. Göğsünü tutup yine öksürmeye başladı. “Ne yapıyor? Trig! Biri onu durdursun!”

Bir el elimi tuttu. Sıcak bir el. Güçlü. Kirli. Özgür.

Una.

“İçeri girmek zorundayım,” dedim ona.

“Tabii ki,” dedi. “Ne bekliyoruz?”

Korkuyu hisset, Maggie. Bir kere daha. Korkuyu hisset.

Diğer ellerimizi ağızlarımıza kapatıp elele içeri koştuk.

Gözlerim yoğun, sıcak siyahlığa girince kapandı. Alevler cızırdıyor ve çıtırdıyordu. Kazağımın kolundan az önce verdiğim nefesi geri aldım. Bir kere, iki kere, üç

kere ciğerlerime dolup çıkmış nefes. Her şeyimle tekrar dışarı çıkmak istiyordum.

Sakin ol, Maggie. Sakin ol. Una'nın elini sımsıkı tutan sıcak eline odaklan.

Una'nın elini sıktım. O da elimi sıkarak karşılık verdi.

"Trig! Trig!" Duman boğazımı acıtıyordu. "Trig? Neredesin?"

KRAAAAK.

Bütün evden ölüyormuş gibi bir ses yükseldi.

"Acele etmeliyiz!" diye bağırdı Una.

"Trig! Trig! Geri gel! Çıkmamız lazım!"

KRAAAAAAK.

"Jed! Jed! Jed!"

Bu Trig'in sesiydi.

Jed'i mi çağırıyordu?

"Hadi Jed, hadi!"

Oturma odasında, portrenin önündeydi. Gerçek Jed. Tabii ki.

"Trig, portreyi bırakabilirsin. Jed eve geldi, eve geldi!"

Ellerimle etrafa dokunarak ilerlemeye başladım. Una'yı da kendimle beraber oturma odasına sürüklüyordum.

Burada daha az duman vardı.

Gözlerimi azıcık açtım.

Karanlıkta gölgeler. Trig ağır çerçeveyi çekmeye çalışıyordu. Gerçek Jed, portrenin bir yarısı yere düşmüştü.

“Hadi Jed. *Hadi*.” Trig bağırdı ve öksürmeye başladı. Resmi çekmeye devam ediyordu.

Çerçeve duvara büyük bir güçle çarptı.

“Jed! Jed!” Trig dönüp dumanın içinde bizi gördü. “Onu da götürelim, Maggie. Onu da götürelim.”

Hemen öne atıldım. Trig’i omzundan yakaladım. “Jed eve geldi, Trig. Artık portreye ihtiyacımız yok.”

Geri çekildi.

“Yalan söyleme, Maggie.” Portreden elini çekti. “Ben onun yanında kalacağım. Onu yalnız bırakamam.”

Başını Gerçek Jed’e yasladı. Bir avucunu resme bastırdı.

Ciğerlerini dumanla doldurdu.

Çerçeveyi tuttum. “Öbür tarafa geç, Trig. Bunu beraber yapmamız lazım.”

KRAAAAAAAAAAK.

Koridordan bir yıkılma sesi geldi.

“Acele et!” Una ileri atıldı ve portrenin altını tuttu.

Beraber portreyi kaldırdık ve duvardan indirdik. Garipti, artık ağır değilmiş gibi geliyordu. Tüy gibi hafifti.

Duman yoğunlaştı.

“Buradan!” Una portreyi koridora doğru çekti.

Merdivenler çökmüştü, hepsi paramparça olmuş, yerde yanmaya devam ediyorlardı. Sıcaklık derimi eritiyor gibiydi.

“Ağızlarınızı ve gözlerinizi kapatın,” Una bağırdı.

Dördümüz –Trig, Jed, ben ve Una– karanlıktan temiz havaya çıktık.

Güçlü, sessiz biri Jed’i elimizden alıp güvenli bir yere götürdü.

Frederick.

Öksüre öksüre komşumuzun kollarına düştük.

“Cruise’ların kızı? Crusie’ların kızı?”

Elsie. Elsie Weather.

Kemikli, eğik parmakları yanağımı okşadı.

“İyi misin, Cruise’ların kızı?”

“Gözlerini açıyor, anne, bak.”

Yaşlı, yaralı ve samimi yüzler karanlıkta bana bakıyordu.

“Geri geldi, anne. İyi olacağını sana söylemiştim.”

Elsie gülümsemedi. Sadece başını salladı ve gözünden bir yaş damlasını sildi.

Yangın.

Trig.

Trig ve Una.

Oturdum.

“Trig? Una? Neredeler? Trig ve Una nerede? İyiler mi?”

“Dikkatli ol, Cruise’ların kızı. Ciğerlerine dikkat et.”

“İyiler, Maggie. Yangın kontrol altında ve herkes iyi.” Bay Wetheral yana çekildi. “Bak.”

Trig kolumun uzatsam dokunacağım kadar yakındı. Babama sarılmıştı.

Daha sakince nefes almaya başladım.

Ve Una yanıma geliyordu.

İyiydi.

İyiydi.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. “Teşekkürler, Bay Wetheral. Teşekkürler Bayan Weather. Özür dile-
rim ama benim-”

“Bizim için endişelenme.” Bay Wetheral kollarını sil-
keledi. “Gidip arkadaşınla konuş. Bizim ayağa kalkma-
mız birkaç dakika sürecek zaten, değil mi anne? Hadi.”

Una’ya koştum. Kollarımı açıp sarıldım.

Kir.

Güneş ışığı.

Yıkanmamış saç.

Hepsi hâlâ orada, duman kokusunun altında duru-
yordu.

“Seni tekrar evine götüreceğim,” dedim. “Babana.”

Bana sıkı, sımsıkı sarıldı. Sanki sonsuza kadar sarıl-
maya devam etmek istiyormuş gibi. “Artık evim yok,
Maggie. Babam yok. Artık yok.”

Yok mu?

Geri çekildim. Una’nın ellerini bulup sımsıkı tuttum.
Gözlerine baktım.

“Babam öldü, Maggie.” Büyükçe bir yaş yanağından
süzüldü. “Sizin başkanınız, o adamlara babamı öldür-
melerini söylemişti. Sonra da beni kendi evine götür-
dü.”

Babasının öldüğünü sanıyordu. Cumartesiden beri
babasının öldüğünü sanıyordu.

“Hayır. Hayır! Baban ölmedi, Una. Yaşıyor. Onu
gördüm.”

Una bana şaşkınlıkla baktı.

“Onu gördüm, sen Başkan’ın evindeyken. Bana ağa-
beyinden bahsetti. Felix’ten. Her şeyi anlattı. Baban ya-

şıyor, Una. Antibiyotiğini alıyor, su arıtıcısını ve göz-
lüklerini tamir ediyordu.”

Ellerini daha da sıktım.

“Hayatta. Gerçekten hayatta.”

Ağzı açıldı ama bir ses çıkmadı.

“Hayatta, öyle mi?” dedi arkamdan bir ses.
“Parker’lar işi halledemedi demek.”

Başkan Anderson.

“Ondan uzak dur.” Una ve Başkan arasında olabildi-
ğince güçlü bir şekilde durdum.

“UZAK DUR!” dedim yine. Bağırdım, olabildiğince
yüksek sesle.

Herkes bize döndü. Babam, Doktor Sunita, Bay
Wetheral. Öğretmenler, çiftçiler, en büyükler, en kü-
çükler, ortancalar. İzlemeye ya da yardım etmeye gelen
herkes. Hepsi bize bakıyordu.

Başkan Anderson yere bakıyordu. Başını salladı.
“Bu sabah Fennis Wick’te korkunç bir şeye tanık ol-
duk. Bu büyük felaketi sadece Han Wetheral’in çabuk
davranması sayesinde atlattık. İtiraf etmeliyim,” ellerini
kaldırdı, “neredeyse felakete dönüşen bu durumun se-
bebinde benim de payım var.”

Onun payı da mı var? Gerçeği mi söyleyecekti?

“Benim suçum da var çünkü kasabamıza bir gezgin-
-kirli, tehlikeli, düzenbaz- birini getirdim.”

Una’ya baktı.

Kalabalık kendi aralarında fısıldaşıyordu. Bu kız mı
gezgin? Bu o mu?

“Maggie Cruise –kafası karışık bir ortanca– bu sabahın erken saatlerinde bu gezgini serbest bıraktı ve bunun için neredeyse korkunç bir bedel ödedi. Hepinizden özür diliyorum ve bu gezgin kızı en yakın zamanda buradan götüreceğime söz-”

“Onun adı Una,” dedim.

“Bu gezgini ve *kundakçıyı* buradan götüreceğime söz veriyorum,” diye devam etti Başkan. “Hemen.”

Kalabalık öne atıldı. *Kundakçı. Gezgin. Katil.*

Una’nın önüne çıktım.

“Kimse onu bir yere götürmeyecek,” dedim yüksek sesle. “Bunlar gerçek değil. Una bizim evimizi yakmaya çalışmadı. Başkan Anderson yakmaya çalıştı. Una benim Trig’i kurtarmama yardım bile etti, siz de gördünüz.”

“Bu saçmalık.”

Başkan parmaklarını bacağına vuruyordu. *Bir, iki, üç, dört, beş. Bir, iki, üç, dört, beş.*

“Bakın, uzun bir gece oldu. Artık herkesin evine gitme zamanı. Arabam meydanda bekliyor, bu gezgini kampa götüreceğim ve eminim hiçbiriniz bana engel olmayacaksınız.”

“Yalan söylüyor,” dedim. “Her konuda. Una tehlikeli değil ve kamp artık yok. Sessiz Savaş yıllar önce bitti.”

“Saçmalıyorsun.” Başkan’ın yüzündeki örümcek ağı gibi çizgiler kızarmaya başladı.

Yutkundum.

“Başkan Anderson en büyük çocuklarımızı götürüp onları yağ, kıyafet, muz ve küçük heykelciklerle takas ediyor. Kanıtlayabilirim. Bakın.”

Cebimden fotoğrafı çıkardım. Başkan Anderson bütün o yiyecekler ve parlak elbisesiyle. *Şerefefe!* “Şehre gidince böyle şeyler yapıyor.” Fotoğrafı havaya kaldırdım.

“Mags? Maggie?” Babam en önden bana seslendi. Yumuşak, sakın bir sesle konuşuyordu. “Uzun bir gece oldu, canım. Zor bir hafta oldu. Belki de Başkan Anderson’ın kızı alıp gitmesine-”

“Hayır!” Kalabalığın arkasından biri bağırdı.

Lindi.

Herkes arkasını döndü.

“Maggie’yi dinlemelisiniz,” dedi. “Artık kamp diye bir şey yok.”

“Lindi! Lindi’ım!” Bayan Chowdhry herkesi kenara iterek kızına koştu.

Kalabalık iki yana çekilip ona yol verdi. Ağızları da gözleri de kocaman açılmıştı. Yarıları sağa, yarıları sola kaydı ve ortalarında Lindi dimdik durmuş, Jed’in ayakta durmasına yardım ediyordu.

“Jed?” Babamın sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. “O Jed mi?”

“Una –gezgin kız– o yanlış bir şey yapmadı.” Jed kelimeleri zor çıkararak konuşuyordu. “Yangın başladığında bizimleydi. Maggie uçümüzü kurtardı ve eve getirdi. Bizim kahramanımız o.”

“Başkan Anderson?” dedi babam. “Doğru mu bu?”

“Nasıl görüldüğünün farkındayım. Ama hiç de görüldüğü gibi değil.” Başkan Anderson gitgide kızaran yüzünü ovuşturdu. “Ben size bakıyorum, hepinize. Size gaz, petrol, kıyafet getiriyorum. Bir önceki kışın ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyor musunuz? Benim getirdiğim şeyler olmadan kimse hayatta kal-”

“Bize iyilik yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun? Çocuklarımızı satarak?” Sally Owens’ın annesi en öne çıktı.

Bütün kalabalık öfkeyle mırıldanıyordu şimdi.

Bay Owens karısının yanına geldi. Ellerini iki yumruk yapmıştı, tir tir titriyordu.

Şimdi korunması gereken Una değil, Başkan Anderson’dı.

Onunla kalabalığın arasına adım attım.

Tam ortalarında durdum.

“Onu incitmeyin,” dedim. “Bugün başka kimse zarar görmesin. İsterseniz bir yere kapatın ama zarar vermeyin. Dinleyin beni, yapmamız gereken daha önemli şeyler var.”

Kalabalık beni görmeye çalışıyordu; omuzlar üzerinden, dirsekler arasından bakıyorlardı. Beni, ortanca Maggie’yi dinliyorlardı. Yakından dinliyorlardı.

“Ben en kısa sürede bu kasabadan çıkacağım. Söz verdiğim gibi Jed ve Lindi’yle beraber odalara kapatılmış en büyük çocukların kaçmasına yardımcı olacağım. Sonra da şehre gidip Fennis Wick’ten ne kadar çocuk varsa bulup geri getireceğim. Benimle gelmek isteyen herkes bana katılabilir.”

Kalabalıktan bir gürültü koptu. İleri atıldılar. Beni tutup havaya kaldırdılar, tıpkı en büyük çocuklara yaptıkları gibi. Özeldim gibi.

“Mag-gie! Mag-gie! Mag-gie!” diye bağıyorlardı.
“Mag-gie! Mag-gie! Mag-gie!”

ÇARŞAMBA
10 EYLÜL

35. BÖLÜM

Annem. Daha iyi hissedene kadar Lindi'nin yatağında yatacaktı. Ya da babam bize kalabileceğimiz yeni bir yer bulana kadar.

Onu yıkadılar ve tedavi ettiler. Temizlediler ve öptüler. Yedirip, giydirdiler; Chowdhry'lerin dantelli, fırırlı geceliklerinden giydirmişlerdi. Artık bildiğim annem gibi görünmüyordu bile. Gözlerimi kapatıp başımı ona gömdüm. Ama hâlâ Fennis Wick'in çamurlu tarlaları gibi kokuyordu. Onu tam yıkamak mümkün değildi. Koku teninin bir parçasıydı artık.

Bir kolunu yorganın altından çıkarmıştı ve Jed'in elini tutuyordu. Sımsıkı. Jed belki yüzüncü altın turta dilimini yiyordu. *Tek ihtiyacım olan bu*, demişti. *Bir de bir bardak böğürtlen suyu*. Bir gözü morarmıştı. Tıpkı bir hafta önce Lindi'nin gözleri gibi.

"Pekala." Doktor Sunita yatağın ayakucuna koyduğu çantasının düğmelerini kapattı.

"Önümüzdeki birkaç hafta iyi bakılması lazım ama bu hastam için endişelenmiyorum, çok iyi ellerde olduğun kesin."

Trig beni yana itti.

“Nefes almak için etrafının açık olması lazım, Maggie. Doktor Sunita öyle dedi. Değil mi, Doktor Sunita? Önemli.” Annemin yorganını yukarı çekti.

“Biraz daha su ister misin, anne? Bardağı senin için ben tutabilirim. Ama ancak yudum yudum içebilirsin. Doktor Sunita öyle dedi. Babam da dedi. Değil mi baba?”

“Evet.” Babam başını salladı. “Trig’i dinlemelisin. Okulu bitirince babası gibi hemşire olmak istiyor. Çok da iyi bir hemşire olacak.”

Annem inledi. “Maggie, Jed – beni burada bu ikisiyle yalnız bırakamazsınız. Beni öldürene kadar iyileştirecekler.” Sesi hırıltılıydı. “Birileri beni azarlamadan bir bardak suyu kafama dikemiyorum bile.” Bana göz kırptı.

“Ciğerlerinin iyileşmesi lazım,” dedi Trig.

“Kesinlikle,” dedi Doktor Sunita.

Harika ellerdeydi. Doktor haklıydı. Annem için enişelenmeme gerek yoktu. Babam ve Trig etrafında akbabalar gibi dönüyorlardı. Bayan Chowdhry de tabii.

En kısa sürede iyileşecekti.

İyileşmek zorundaydı yoksa onu delirteceklerdi.

“Hazırız.” Bayan Chowdhry kapıdan başını uzatmıştı. “Hazır mısınız, Maggie? Jed?”

“Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.” Babam omuzlarımı sıktı. “Jed dün yürüyemiyordu bile ve-”

“Gitmeliyiz, baba,” dedim. “En kısa sürede. Bütün o çocuklar hâlâ orada kilitli.”

“Maggie’ciğim.” Beni kucağına çekip sımsıkı sarıldı.

“Endişelenme, baba,” dedim. “Bir sürü kişi yardım edecek. Una da geliyor. Bay Opal de. Başkaları da. Yalnız değiliz.”

“Tabii ki değiliz.” Jed yüzündeki turta kırıntılarını koluyla sildi. Büyükbabamın saati kolunda parladı. “Kasabanın yarısı dışarıda, Maggie’ye her yerde eşlik etmeye hazırlar. Pencereden dışarı bak.”

Oradaydılar. Atlarla ve at arabalarıyla dolu, kasabadan neredeyse herkesin oluşturduğu bir sıra. Bütün Merino ailesi. Yaşlı Doddy Stanbury. Bay Webster. Bay ve Bayan Owens. Elllerinde kemanlarıyla Rickard kardeşler. Frederick bile oradaydı; bir arabanın arkasına oturmuş, kitap okuyordu. Ve tabii ki Lindi. Yanındaki yeri Jed’e ayırmıştı.

Hepsi aşağıda, sokakta bekliyordu.

Beni bekliyorlardı.

Başkan Anderson bile oradaydı. Peg Goodman ve Bay Temple’ın arasında duruyordu. İstese de istemese de çocukları bulmamıza yardım edecekti.

“Vay be,” dedi Trig. “Yüzlerce kişi. Bir, iki, üç...”

“Ayrıca,” dedi annem hırıltılı sesiyle. “Bay Opal de Jed ve Maggie’ye dışarıda güvende olmak için gereken her şeyi öğreteceğine dair bana özel olarak söz verdi.”

“Bay Opal’in yerinde kalması lazım.” Doktor Sunita çantasını yataktan aldı. “Biraz dinlenirse bacağı çok daha kısa sürede iyileşecek. Ona da söyledim bunu ama hiç dikkate bile almadı.”

“Uzun süre bir yerde kalmaya dayanamıyormuş. Bana öyle dedi,” dedi Jed. “Gezginlerin çoğu öyle hissediyormuş diyor.”

“On sekiz!” dedi Trig heyecanla. “On sekiz at ve araba!”

Annem elini babama uzattı. “Maggie en büyük çocukları evlerine getirecek Bir sürü kişi ona yardım edecek. Birilerinin de burada kalıp o çocuklar geri döndüğünde bıraktıkları tarlaları ve inekleri çalışır halde bulmaları için kalıp çalışmaya devam etmeli.”

Tarlalar, inekler ve hasat.

Her şeyi geride bırakıyordum. Bildiğim ve güvendiğim her şeyi.

Göğsüme bir ağırlık çöktü.

Babam iç çekti. “Evet. Peki. Hadi o zaman. Veda edelim. Dışarı çıkıp orada vedalaşacağım sizinle.”

Başımı yine anneme gömdüm. Yorganı gözyaşlarımla ıslattım. Ellerini saçlarımin arasından geçirdi.

Kalp atışlarını duyabiliyordum. Kulağımin tam altındaydı. Annemle aynı anda nefes aldım.

Al. Ver. Al. Ver. Al. Ver.

Korkuyu hisset, Maggie. Korkuyu hisset.

Al. Ver. Al. Ver.

“Ah, Maggie. Kalk artık. Yine yorganı mahvediyorsun,” dedi Trig.

Başkan Anderson'ın at arabasını ve benekli atı Melissa'yı kullanıyorduk.

Bay Opal sol yanımda oturuyordu. Saçları yıkanmıştı, bacağı doğru düzgün sarılmıştı ve cebinde yeni bir trellicillin kutusu vardı.

“Çok geçmeden sen de ateş delikleri kazabiliyor olacaksın, Maggie,” dedi.

Una sağımda oturuyordu. Temiz, yeni, yeşil, çizgili bir elbise giymişti. Lindi'nin elbiselerinden biri. Biraz büyüktü ama sıkıntı olmazdı. Daha uzun süre giyebilir demekti bu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Geri çıktılar.

Melissa yürürken kişniyordu. Kelebek tarlalarına doğru ilerliyorduk. Bay Opal'e göre at ve arabası için en iyi yol buydu.

“Una?” dedim.

“Hmm?”

“Ben hâlâ kulaklarımı oynatamıyorum.”

“Daha sadece bir hafta oldu.” Yine dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek gülümsedi. “Çok daha uzun süre uğraşman gerekecek.”

Bir hafta mı?

Gerçekten mi?

Sadece bir haftada her şey değişmişti. Tıpkı Elsie'nin dediği gibi.

Ben yine ortadaydım, tüm dünyadaki en sevdiğim iki gezginin arasına sıkışmıştım. Ama bu kez dizginler benim elimdeydi ve arkamızda on yedi tane daha at ve araba vardı. Hepsi en büyük çocukları geri getirmek is-

teyzen anneler, babalar, ablalar, ağabeyler, teyzeler, amcalar ve kuzenlerle doluydu.

Hepsi beni takip ediyordu.

Şarkılar söyleyerek arkamızdan geliyorlardı.

Rickard kardeşlerin yazdığı yeni şarkıyı söylüyorlardı.

“Penceremden dışarı, geceye bakıyorum

Kalbi alev gibi yanan bir ortanca görüyorum

Doğudaki tarlalarda, batıdaki tarlalarda,

Güneş batana kadar onun adını söylüyorum.”

Tatlı, yüksek ve güçlü sesleriyle şarkıyı söylemeye devam ettiler.

Ben de dinledim.

Seslerinin arkasında bir gürültü daha vardı.

Bay Gebby. *Klank. Klunk. Klank.*

İnekler Leap Kavşağı’nda böğürüyordu.

Rüzgâr yaprakları hışırdatıyordu.

Yazın bittiğinin farkına varmamış bir cırcır böceği ötmeye devam ediyordu.

Ve yumuşak sesleriyle yaşlı, ölü akrabalar bile şarkıya eşlik ediyordu.

“Maggie, seni takip etmemize izin verecek misin?

En büyük çocuklarımızı kurtaracak mısın?

Maggie, bizi buradan uzaklara götürecek misin?

Sınırlarımızı aşmamıza yardım edecek misin?”

Bir Atalanta kelebeği Melissa’nın sırtının üzerinde kanatlarını çırpıyordu. Büyük, siyah kanatlar ve üzerlerinde kırmızı, parlak bir çizgi. Bundan önce bir tırtıl olduğuna inanmak imkânsız gibiydi. Melissa kuyruğuyla

kelebeği kovdu ve önümüzdeki sınıra doğru ilerlemeye devam etti.

Kraaa-aaak.

İlk vuran annem oldu.

Babam ve Trig merdiveni sabit tutuyordu. Annem de en üst basamağa çıkıp Andrew Solsbury'nin heykelinin boynuna baltayı sapladı. Kafası yere, meydanın ortasına düşüp ikiye ayrıldı. Güvercinler kaçışıp kanat çırp-maya başladılar. İzlemek için toplanan aileler en küçük çocuklarını kendilerine çektiler.

Annem baltayı yine sapladı ve heykelin sağ kolu düştü.

"Ah." Una ağzı babamın yaptığı altın turtayla dolu olmasına rağmen konuşuyordu. "Annen gerçekten işini iyi yapıyor, değil mi?"

"Her zaman." Kasım havası boynuma vurdu. Mantomun boynunu kaldırdım.

Hepsi annemin fikriydi. Heykeli kaldırıp uzun süre önce kampa giden ve eve dönemeyecek herkesi anmak için bir anıt dikelim. Üzerine isimleri kazıyacaktık. Annem Lil ve Felix gibi insanların her zaman hatırlanmasını istiyordu.

"Peki, şimdi sıra bende." Bayan Chowdhry merdivenden inmesi için anneme seslendi. Sonra da kendi merdivene çıktı. Baltayı güçlükle kaldırabiliyotdu ama bunun onu durdurmasına izin vemeyecekti. Heykelin sol dirseğinden büyük sayılabilecek bir parçayı kopardı.

“Bakın.” Çamaşırılığı işare ettim. “Başkan yani, Tasher Anderson.” Tasher Anderson omuzları düşük, önünde bir el arabasıyla Frederick’in yanında duruyordu. Biz heykeli parçaladıktan sonra meydanı temizleme görevini ona vermişlerdi. Frederick de işi doğru düzgün yaptığından emin olmak için yanında duracaktı.

“Ah, evet.” Una turtasının son parçasını da ağzına attı.

“Başkan yerine Tasher demeye alışacağımı hiç sanmıyorum,” dedim.

“Maggie! Una! Bilin bakalım ne oldu!” Lindi eteği rüzgârda savrularak yanımıza koşuyordu. Jed de arkasından koşarak yetişmeye çalışıyordu. “Sally, Deb ve diğer en büyük çocuklar mezarlıkta, alıç sınırındaki ağaçları kesiyorlar.”

“Gerçekten mi?”

Jed’e baktım.

“Evet,” dedi.

“Tabii ki!” Lindi’nin de Jed’in de gözlerinin etrafı artık mor değildi. “Bay Gebby onlara aletlerini ödünç vermiş. Kimse onları durdurmaya çalışmıyor. Hatta,” Lindi önce arkasına baktı, sonra bize doğru eğildi, “Beth Goodman dedi ki Deb Merino Bay Wetheral’in Parker kardeşleri hapisten çıkarıp ağır işleri onlara vermeyi planladığını söylediğini duymuş. *Ruhlarına iyi gelir* demiş. Ben ve Jed de Andrew Solsbury’ye baltayı bir kere indirdikten sonra gidip onlara yardım edeceğiz.”

“Hadi, Maggie.” Una ellerini kazağına sildi. “Gidip görelim biz de. Belki yardım edebiliriz.”

“Bir dakika, bekleyin.” Lindi cebinden bir şey çıkardı. İki küçük, ağzı büzülerek kapanan, çizgili bir ku-

maştan yapılmış çanta. “Bunlar size. İkinize de birer tane.” Çantaları ellerimize bıraktı.

Çantayı açıp parmaklarımı içine soktum. İçeride minicik bir şeyler vardı. İnce ve pürüzsüz. Bir kısmını çantadan çıkardım.

Parlayan küçük daireler. Gümüş, mor, altın renklerde.

Una kaşlarını çattı. “Bunlar ne?”

“Pul,” dedim. Avucumun içine yaydım pulları. “Çok güzeller.”

“Gerçekten öyle.” Una yine dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren gülümsemesiyle gülümsedi.

“Teşekkürler.”

“Bunları belki gelecek yazın günlüğünde kullanmak istersiniz dedim. Ya da nerede isterseniz. Çantaları da kendim yaptım.” Lindi Jed’in elini tuttu. “Çünkü, şey, yani, teşekkürler. Yaptıklarınız için.”

Jed ona dünyanın en güzel şeyiymiş gibi bakıyordu. “Hadi, Lindi.” Lindi’yi elinden tutup çekti. “Heykelin hepsi parçalanmadan ben de baltayı sallamak istiyorum.”

Pulları hiçbirini yere düşürmemeye dikkat ederek, özenle tekrar çantaya koydum. İpleri çekip çantayı kapattım.

“Hadi, Maggie.” Una dirseğini uzattı. “Alışların oraya gidelim.”

Kolumu koluna geçirdim ve beraber Kurbağa Sokağı’na doğru yola koyulduk.

İki arkadaş gibi.

TEŞEKKÜR

Aşağıdaki insanlara en büyük teşekkürlerimi sunmak isterim:

Editörüm, Kristy Stansfield ve Nosy Crow'daki herkese, bu kitap üzerinde çok çalıştıkları için.

Çizer Matt Saunders ve tasarımcı Nicola Theobald'a bu kitabı bu kadar güzelleştirdikleri için.

Nancy Miles, bu kitabı her zaman çok öven temsilcim olduğu için.

Bath Spa Üniversitesi, MAWYP'ye, özellikle de son derece yetenekli 2016 sınıfına, arkadaşlıkları, bilgelikleri ve dürüstlükleri için.

İlk kurgu yazma öğretmenim Nicky Morris ve çok parlak diğer öğrenci arkadaşlarım, en başından beri becerime inandıkları için.

Jodie Hodges ve Jenny Savill, her zaman verdikleri fikirler ve cesaret için.

Margaret, daimi desteği için.

Simon, Dennis ve Victor, tanıdığım en harika insanlar oldukları için.

Janice, Alan ve Claire, annem, babam ve kardeşim oldukları için. Onlar olmadan Maggie Maggie olmazdı çünkü ben ben olmazdım.

Waterstones 2020 Çocuk Kitapları Ödülü adayı
2020 CILIP Carnegie Madalyası adayı
The Times Haftanın Çocuk Kitapları seçkisi

On bir yaşındaki Maggie,
dış dünyadan bir duvarla ayrılan
Fennis Wick'te yaşar. Sınırın ötesinde
şiddetli Sessiz Savaş sürer ve kirli, tehlikeli
gezginler dolandır. En büyük kardeşi Jed saygı
duyulan ve özel biridir, bir kahraman. Küçük
kardeşi Trig'i herkes çok sever. Fakat Maggie yalnızca
ortancadır, görünmez olan ve geride bırakılan.

Sıcak bir Eylül günü, Maggie aç, yardım çılgı
atan bir gezgin olan Una ile tanışır ve Maggie'nin
bütün bildikleri altüst olur. Maggie'den ustaca ve
mizahi biçimde unutulmuş ortanca olmanın, ailesi
tarafından bile duyulmayan bir çocuk olmanın nasıl
olduğunu dinleriz. Yasak arkadaşlığın,
sadakatin ve ihanetin anlatıldığı bu kitap,
distopya okurları için
mükemmel bir tercih.

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN: 978-605-08-3552-6

İyi ki kitaplarım var...

gencimas.com

KAPAK TASARIM © MATT SAUNDERS 2019
KAPAK TIPOGRAFI © JOEL HOLLAND 2019